

Sosyalizm Yolunda

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2011/08 • 25 Şubat 2010 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

**Eşitlik, özgürlük ve
onurlu bir yaşam için...**

**8 Mart'ta
alanlara!**

İÇİNDEKİLER

Metal işçilerinin grevi emeğin davası olmalı!.....	3
Biat-ihsan üzerine kurulu sendikacılık ve taşeronluğu bitirme yalanı!.....	4-5
Ontex'te ihanete ve sömürüye karşı direniş!.....	6-7
Ontex işçileriyle direniş süreci üzerine.....	8-9
Birleşik Metal-İş Eskişehir Şube Başkanı Ontex direnişini görmek istemeyen "emek" dostları üzerine... ..	10
Ankara İşçi Kurultayı'na giderken... ..	11
Kurultay hazırlıkları yoğunlaşıyor... ..	12
Sömürüye ve kölelik dayatmalarına karşı GREV var!.....	13
Zafer direnen işçilerin olacak!	14
UPS işçisiyle direniş süreci ve metal grevi üzerine konuştuk... ..	15
Arap dünyasında halk ayaklanmaları sürüyor	16-17
Amerikancı despotik Bahreyn Krallığı'nın sonu yaklaşıyor.	18
Mısır'da yeni bir mücadele dönemi	19
Araştırmacı-yazar Volkan Yaraşır'la gündemdeki halk ayaklanmaları üzerine konuştuk.....	20-22
Dünyadan... ..	23
Emekçi kadınları örgütlenme eferberliğine!.....	24
Tecavüzü önlemek için yasaları değil düzeni değiştirmeli!	25
"Emekçi kadınlar mücadele etmeli!	26
Emekçi kadınlar 8 Mart'a yürüyor!"... ..	27
Gençliğin devrimci baharını kazanmak için ileri!.....	28-29
İnce ve Erpak serbest bırakıldı.....	30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2011/08 * 25 Şubat 2011

Fiyatı: 1 YTL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık

Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Altay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

Bahar dönemine emekçi halk isyanlarının estirdiği temiz, devrimci bir rüzgarla giriyoruz. Hava mücadeleden yana esiyor. İşçiler, emekçiler ve ezilenler cephesinden umutlar dirilirken, emperyalistler ve işbirlikçileri cephesinden ise tam tersine büyük bir korku ile birlikte kara bulutlar dolaşiyor.

Yıllar boyunca devasa polis ve asker ordularıyla tahkim edip başlarına diktikleri, tiranlarla sömürdükleri ülkelerin emekçilerinin öfkesi karşısında ne yapacaklarını bilemez haldeler. Bugün için tek güvenceleri, ayaklananların devrimci bir önderliğe sahip olamamaları. Ancak bir kez güçlerinin farkına vardıklarında işçi ve emekçileri durdurmak o kadar da kolay değil. Bugün mücadele içerisinde özörgütlülüklerini kuranlar, sınıf çıkarlarının gerektirdiği siyasal örgütlenme zeminlerini de arayıp bulmaya muktedirdir.

Emekçi halkların isyan dalgasıyla esen temiz havayı ciğerlerimize çekerek bulunduğumuz alanlarda sınıf mücadelesini büyütmeliyiz. Bu somut anlamını, kurulu düzeni temellerinden yıkacak tek sınıf olan işçi sınıfı içerisinde örgütlenme seferberliğini yükseltmekte buluyor. İşçi sınıfının sermayenin dizginsiz saldırılarına ve kokuşmuş sendika yöneticilerinin ihanetine rağmen biriktirdiği yoğun öfkeyi örgütlemek demektir bu. Sokakları ısıtmak, grev ve direniş çadırlarını çoğaltmak, dağınık durumdaki işçi kitlelerini düzenli sınıf taburları haline getirmek demektir.

Metal işçilerinin yaklaşan grevi, yoğunlaşan örgütlenme girişimleri ve sayıları artan işçi direnişleri bu bakımdan enerjinin yoğunlaştırılması gereken gündemlerdir. Gazetemizin sayfaları da ağırlıkla bu gündemleri ve bu gündemlere bağlı mücadele görevlerini ele alan yazılarla yüklü.

Diğer taraftan sınıf mücadelesi alanındaki yakıcı gündemlerle birlikte bahar döneminin devrimci günlerini birarada ele almak gerekiyor. Bu günlerin, parçaların bütünleştirilmesi ve siyasallaştırılması bakımından taşıdığı önem ortada. 8 Mart'tan Newroz'a ve ardından da 1 Mayıs'a bu bakışla

yaklaşıyoruz, bu bakışla yürüyoruz.

Önümüzde ilk olarak 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü var. Emekçi kadının çok yönlü sömürüsüne ve düzenin bu saldırıyı daha da ağırlaştıracak hamlelerine yanıt vermek üzere alanlarda olacağız. Şu an birçok ilde bu günün tarihsel anlamı ve sınıfsal özüne uygun biçimde alanlarda karşılanması yönündeki hazırlıklar hızlanmış bulunuyor. Kalan az sayıdaki günü de 8 Mart'ın devrimci ruhunu, daha fazla işçi ve emekçi kadına taşımak için verimli biçimde değerlendirmeliyiz.

Ekim Gençliği'nin Şubat sayısı çıktı! Eksen Yayıncılık bürolarından ve kitapçılardan edinebilirsiniz.

EKSEN YAYINCILIK

"Bu çalışma çeşitli tarihlerde, sınıf mücadelesi, sınıf teorisi ve sınıfsal antagonizma üzerine yazılmış makalelerin derlemesinden oluştu.

Marx'ın "İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacak" ilkesi çalışmanın eksenini belirledi. Bu perspektifle sınıf hareketinin dinamikleri ve gelişimi incelendi.

İşçi sınıfının tarihin öznesi olduğunun altı çizildi. Sınıfın yıkıcı gücünün beslendiği kaynaklar ortaya koyuldu.

Devrimci öznenin insanlardan değil, insanların oluşturduğu bir kolektif olduğu vurgulandı. İşçi sınıfının kolektif ve evrensel bir sınıf olduğu anlatıldı.

Kitap, incelenen konular itibarıyla beş bölüme ayrıldı. Bu ayrıştırma biraz da format gereği oldu ve teknik düzenlemeden başka bir anlamı yok. Okuyucu kitaba dilediği bölümden başlayabilir ya da her makaleyi birbirinden bağımsız okuyabilir.

Çalışma, anti-kapitalist bilincin ve anti-kapitalist mücadelenin gelişmesine, küçük de olsa bir katkıda bulunduğu işlevini yerine getirmiş olacaktır."

Volkan Yaraşır

YIKICI GÜÇ, KOLEKTİF ÖZNE
SINIF SAVAŞLARI, KAPİTALİST KRİZ, TABAN ÖRGÜTLENMELERİ

Kitapçılarda...

EKSEN YAYINCILIK

Metal işçilerinin grevi emeğin davası olmalı!

Birleşik Metal İşçileri Sendikası ile MESS arasında devam eden toplu sözleşme görüşmelerinde grev aşamasına gelmesiyle birlikte, sınıf hareketi açısından oldukça önemli sürece girmiş bulunuyoruz. Daha önce de ifade ettiğimiz gibi, bu grevin sınıf hareketine maledilebilmesi, böylelikle MESS dayatmalarını geri püskürtecek bir enerjinin açığa çıkartılması sınıf mücadelesinin seyrinde önemli değişiklikler yapabilecektir.

Bu durum, grev silahını kuşanan metal işçileri başta olmak üzere sınıf hareketini geliştirme niyet ve iddiası taşıyan herkese önemli sorumluluklar yüklemektedir. Sürecin başından beri büyük bir ısrarla ve olanaklarının sınırlarına takılmadan grev iradesini yükseltmeye çalışan sınıf devrimcilerinin bu dönemdeki özel sorumluluklarını hatırlatmak ise gerekmiyor. Sınıfı hakları ve geleceği uğruna örgütlü mücadeleye çağırın sınıf devrimcileri için metal grevi, hazırlıkları devam eden kurultay çalışmalarının ve bahar faaliyetinin en temel gündemlerinden biri olacaktır.

MESS saldırılarını arttırıyor

Arabulucu raporunun taraflara ulaşmasının ardından Birleşik Metal yönetimi grev kararı almıştı. 9-15 Şubat tarihleri arasında grev kararları ilgili fabrikalara coşkulu eylemler eşliğinde asıldı. Sürecin bu aşamaya geleceğini beklemeyen MESS için bu yaşananlar büyük bir tedirginliğe yol açtı. Geçtiğimiz haftalarda MESS'in greve çıkmaya hazırlanan fabrikaların yöneticileri ile yaptığı toplantıdan yansıyanlar ve fabrikalarda yaşanan gelişmeler bu tedirginliğin vardığı boyutu gözler önüne seriyor. Greve çıkmaya hazırlanan fabrikaların önemli bir bölümünde tehditler ve rüşvetler ardı ardına gündeme geliyor.

MESS ve patronlar greve çıkılması durumunda işçileri en başta lokavt uygulamakla tehdit ediyorlar. Ama ellerindeki kozları da son ana kadar kullanmaktan geri durmuyorlar. Grev kararlarının fabrika kapılarına asılması ile birlikte idari personeli kullanan MESS, grev oylamaları ile işçilerin grev iradesini kırmaya çalışıyor. Ancak Birleşik Metal üyelerinin sandıklara gitmeme kararı ile MESS'in bu kozu işlevsiz kalmış durumda. Dahası, süreci daha da sertleştiren ve işçileri birbirine kenetleyen bir rol oynuyor.

Tehditlerin sökmeye başladığını gören patronlar, bir yandan yıllardır yapılmayan iyileştirmeleri gündeme almak ve her ay fazladan "yarım altın" dağıtmak gibi rüşvetlerle de grev iradesini parçalamaya, esas olarak da grev sürecinde üretimi nasıl devam ettireceklerini planlamaya çalışıyorlar. Buna rağmen greve çıkılması büyük oranda kesinleşmiş görünüyor. Bu nedenle, tam zamanlı üretim yapan fabrikalar stok biriktirmeye çalışıyor, üretimin kaydırılacağı diğer işletmeler ve ülkeler gündeme alınıyor ve fabrikalardan makineler kaçırmaya çalışılıyor. Bunun en can alıcı örneği geçtiğimiz haftalarda Bosal'da yaşandı. Hafta sonu fabrika kapısına tırları getiren Bosal patronu makineleri kaçırmaya çalışırken, işçiler tarafından suçüstü yakalandı. İşçilerin kararlı ve militan duruşu ile birlikte patron kaçırdığı makineleri geri getirmek zorunda kaldı.

Tüm bu yaşananlar, grevin başlayacağı güne kadar, hatta grevler başladıktan sonra da MESS'in saldırmaya devam edeceğini gösteriyor. Böylece yıllardır sosyal uzlaşmadan dem vuran MESS kodamanlarının gerçek yüzü açığa çıkıyor. Sermayenin yüzündeki maskenin inmesi ile süreç daha da sertleşecektir.

Metal işçilerinin hazırlıkları

MESS kendi cephesinden grev iradesini kırabilmek için hazırlanırken, Birleşik Metal üyeleri de aynı süreçte hazırlıklarını sürdürdüler. Grev kararının alındığı ilk dönemde bazı işyerlerinden yansıyan kararsız ve yalpalayan tutumlar geride bıraktığımız süreçte önemli ölçüde aşılmış oldu. MESS'in bugüne kadar yürüttüğü saldırılardan sonuç alamaması da bu sayede mümkün oldu.

Birleşik Metal yöneticileri ve temsilcileri geçtiğimiz hafta sonu Gönen'de gerçekleştirdikleri toplantı ile birlikte son hazırlıkları gözden geçirdiler. Bu yazı hazırlanırken toplantıya ilişkin bilgiler henüz yansımamış olsa da, grevin fiili uygulamasına dair hazırlıkların tamamlanmak üzere olduğu söylenebilir.

Elbette tabanın mücadele dinamikleri ile grev kararlılığını ortaya koyması sorunlar olmadığı anlamına gelmiyor. Sonuçta Birleşik Metal Sendikası yönetimine hakim sığ anlayış varlığını koruyor. Yanı sıra yıllardır bu çapta bir grev gerçekleştirilmemiş olmanın getirdiği belirsizlikler ve tedirginlikler sözkonusu. Böyle bir süreci yönetebilmede önemli olan pratik deneyim eksikliği de önemli bir dezavantaj durumunda.

Ancak metal işçilerinin kararlılığı ve kenetlenmiş ruh hali bu tür sorunların aşılmasına da dayanak olacaktır. Mücadele iradesinin sergilenebilmesi akan suyun yatağını bulmasını kolaylaştıracaktır.

Görevler ve sorumluluklar

Başta da ifade ettiğimiz gibi, bu grev Birleşik Metal üyelerinin davası olmaktan çıkmış, emeğin davası haline gelmiş bulunuyor. Bu açıdan mevcut eksiklikleri tamamlayabilmek ve yola daha güçlü devam edebilmek için herkese büyük sorumluluklar düşüyor.

Belli başlı görevler şöyle özetlenebilir:

Birincisi, bugüne kadar yapılan tüm eğitim programlarına karşın sürecin eğitim ayağı hala da büyük bir önem taşıyor. Bu hareketli süreci metal işçilerinde sınıf bilincinin ve kimliğinin geliştirildiği bir süreç olarak değerlendirebilmek ve sürecin somut gidişatı açısından geçmiş deneyimleri dikkatli bir gözle irdeleyebilmek gerekiyor. Bu açıdan '77-78 büyük grevleri, '90 grevi ve '98 metal fırtınası sırasında yaşanan deneyimler eğitim konusu yapılabilir. Özellikle MESS'in çeşitli manevra ve girişimleri açısından '77-78 grevlerinin deneyimleri özel olarak ele alınabilir.

İkinci olarak, grevlerin kitlesel ve eylemli bir hatta sürdürülmesini sağlamak büyük bir önem taşıyor. Çetin geçecek bu mücadele sürecinin rutin grev anlayışı ile ilerletilemeyeceği açıktır. Fabrika önlerini sürekli bir eylem alanı olarak değerlendirebilmek ve grevci tüm işçilerin süreçte etkin rol oynayabilmesini sağlayabilmek gerekiyor.

Üçüncü olarak, grev Türk Metal üyesi işçilerin gündemine sokulmalıdır. Bugün gündeme gelen grev MESS dayatmalarını geri püskürtmenin ya da Birleşik Metal üyeleri için çeşitli sosyal haklar elde etmenin ötesinde bir anlam ve önem taşımaktadır. Zira grev ile birlikte MESS-Türk Metal kirli ittifakının parçalanması için uygun bir ortam oluşacaktır. Bu nedenle, geline aşamada büyük oranda geriye çekilmiş olsa da, Türk Metal bünyesindeki arayışa yeniden hareketlilik kazandırabilmek gerekmektedir. Öyle ki, grevin kazanmasının en temel koşullarından biri bu yönde elde edilecek mesafe olacaktır. Nitekim MESS'in de gelişen süreçle ilgili asıl kaygısı bu alandadır.

Dördüncüsü, metal işçilerinin grevi emeğin davası olarak ele alınmalıdır. İlerici sendika ve odalardan devrimci güçlere kadar herkes bu sürecin kazanımla sonuçlanabilmesi için elini taşın altına koymalı, göstermelik dayanışmalarla değil, süreci doğrudan sahiplenen bir anlayışla hareket etmelidir. Böyle bir çaba grevlerin fabrika önlerine hapsolmesine engel olmanın temel koşulu, işçi sınıfının toplumsal gündemi belirleyen bir güç olarak ön plana çıkmasının güvencesi olacaktır.

Sonuç olarak önümüzde, metal işçisinin grevini kazanımla sonuçlandırma, bu kazanımla birlikte sınıf hareketini yeni bir düzeye sıçratmaya hazırlanma görev ve sorumluluğu duruyor.

Biat-ihsan üzerine kurulu sendikacılık ve taşeronluğu bitirme yalanı!

Son bir aydır İzmir’de İzmir Büyükşehir Belediyesi tarafından “kölelik düzeni taşeronluğu kaldırıyoruz”, “Başka bir dünya mümkün” söylemleriyle bir kampanya yürütülüyor.

Taşeronluğun bitirilmesi iddiasıyla yılbaşından önce başlayan çalışmalar Ocak ayı sonlarına doğru tamamlandı. Toplamda 3000 civarında işçi önce İzenerji şirketine sonra da Genel-İş Sendikası İzmir 3 Nolu Şube’ye kaydedildi. Bürokratik işlemlerin büyük ölçüde tamamlanmasının ardından 4 Şubat günü de yine İzmir Büyükşehir Belediyesi tarafından “emek şenliği” isimli bir kutlama gecesi düzenlendi. Geceye işçiler aileleriyle birlikte katılım sağlarken, DİSK Başkanı Süleyman Çelebi, Genel-İş Başkanı Erol Ekici, Belediye-İş Başkanı Nihat Yurdakul da geceye katılanlar arasındaydı.

“Şenlik” sırasında hem Büyükşehir Belediye Başkanı Aziz Kocaoğlu’nun hem de sendika bürokratlarının yaptığı konuşmalarda büyükşehirde taşeronluğun bitirildiği, işçilerin daha insani, ekonomik ve sosyal haklar açısından daha iyi koşullarda çalışacağı tekrarlandı. Çelebi ve Yurdakul’un yanı sıra mücadeleci iddialara sahip Erol Ekici de dahil sendikacıların gecede yaptıkları konuşmalarda Aziz Kocaoğlu’na ve CHP’li belediyelere yağ çekildi. Aziz Kocaoğlu şahsında CHP’li belediyeler emek dostu ilan edildi.

Sendikacıların böylesine ölçsüz övgüler dizdikleri bu olaya yakından bakalım.

CHP ile “derin” işbirliği

Büyükşehir bünyesindeki taşeron şirketlerde çalışan park-bahçe işçileri kesintilere uğrasa da yıllarca kadrolu ve sendikalı çalışma mücadelesi verdi. Fakat verilen mücadeleler şimdiye kadar somut bir kazanıma dönüşmedi. Vira-Kürşat şirketinde çalışan işçilerin açlık grevine varan eylemleri, bu mücadelenin en ileri noktası olmuştu. Üstelik bu eylemlerin hedefinde de Aziz Kocaoğlu vardı. Son iki yıldır ise yine park-bahçe işçilerinin kadrolu ve sendikalı olma istek ve mücadelesi gündemdedi. Çeşitli düzeylerde örgütlenen işçiler hem Belediye İş genel merkezine (Nihat Yurdakul’a) hem de Genel-İş’e başvurarak örgütlenme isteklerini iletip sendikaların da bu sürece dahil olması gerektiğini ifade ettiler. Fakat ne Belediye-İş ne de Genel-İş sendikaları işçilerin bu talebine karşılık verdi.

Genel-İş Sendikası işçilerin talebini açıktan geri çevirip talebin Aziz Kocaoğlu tarafından karşılanacağını söyleyerek işçileri atalet içerisinde bir beklentiye soktu. Belediye-İş ise örgütlenmenin zorluklarını bahane ederek oyalama yolunu seçti. Sendikaların aldıkları bu tutum karşısından bin 300 civarındaki park-bahçe çalışanı taşeron işçinin büyük bölümü Genel-İş Sendikası’nın denetimi altına girdi. Belediye-İş ile temas halinde olan daha az sayıdaki öncü ve mücadeleci sayılabilecek bir kısım işçi ise dernek kurdu ve kendi içinde ayrıştı. Aslında iki sendika da kararlı bir mücadelenin sonunda kazanılabilecek bu talepler için CHP’li belediyeyi karşısına almayı tercih etmedi ve işçiler ortada bırakıldı. Nihayetinde kısmen park-bahçe işçilerinin basıncı, daha çok da CHP’nin yaklaşan seçim için yatırım yapma hesabının bir ürünü olarak park-bahçe işçileriyle birlikte Büyükşehir bünyesindeki diğer taşeron şirketlerde çalışan işçiler de belediye şirketine

ve sendikaya kaydedildiler.

Kadrolu ve sendikalı çalışma adı altında kölelik

Devir işlemlerinin gerçekleşmesinin ardından işçilerin dikkati şimdi hangi haklardan yararlanacakları konusuna odaklanmış durumda.

İşçilerin kaydedildiği Genel-İş 3 Nolu Şube son iki aydır Büyükşehir Belediyesi’yle toplu sözleşme pazarlıkları yürütüyor. Taşeron işçilerin bu sendikaya kaydolmasıyla birlikte onlar da yürütülen bu sözleşmenin kapsamı içine girmiş oldular. Fakat ortada belediye başkanı Aziz Kocaoğlu’ndan başkasının ağzına almadığı (o da bunu sendikacılara sınırlarını hatırlatmak için düzenli olarak yapıyor) önemli sorunlar var.

Taşeron işçilerin belediye şirketine kaydırılmasının hazırlıkları başladığında Aziz Kocaoğlu “sendikalar ücret sendikacılığı yapmazsa taşeronlaştırmayı bitiririz” demişti. Bu açıklamasını daha sonra şu sözlerle pekiştirmişti “...Sendikalar da taşeronlaşma kalkarken, işçilerin şirkete olan maliyetlerini ve işçi ücretlerini gözden uzak tutmamalı. Bizim verdiğimiz destek, ücretten ziyade iş güvencesiyle sosyal hakların, kıdem tazminatının kazanılmasıdır. Bunu hem işçi arkadaşların, hem kamuoyunun böyle algılaması gerekir...” Bu ifadelerden de çıkarılabileceği gibi CHP’li belediye, işçileri taşeron şirketten belediye şirketine alacak, fakat ekonomik ve sosyal hakların sınırını kendileri belirleyecek. Buna ek bir başka sorun ise belediye ile sendika arasındaki toplu sözleşme uyarınca toplu sözleşmeden ilk defa yararlanmaya başlayan işçilerin ekonomik haklardan %15 oranında daha az yararlanabiliyor olmasıdır.

CHP’li belediye somut olarak sendikaya şunu söylüyor: Taşeron şirketler belediyeden işçi başına 350 lira kar ediyorlardı, biz taşeron şirketlerin karını çeşitli kalemler altında işçilere vereceğiz, daha fazlasını değil.

İşçilerin beklentisi ise elbette bundan daha fazlasıdır. Taşeronda çalışan işçiler yol, yemek ve fazla mesai ücretleriyle birlikte ortalama 900 lira civarında ücret alıyorlar. İşçilerin sendikaya devrinden kaynaklı mesailer gerçekten zorunlu durumlar dışında belediyenin bilinçli tutumuyla kaldırıldı. Bugün aylık maaşla birlikte verilen yol ve yemek ücreti de yarın toplu sözleşmede sosyal haklar kapsamında sayılacağı için, geriye asgari ücretin çok az üzerinde olan çıplak ücret kalacak. Çıplak ücretin üzerine eklenecek olan 350 liranın az bir kısmı net aylık ücrete, geriye kalanı

ise yol ve yemek gibi çeşitli sosyal hak kalemlerine dağıtılacak. Bu haliyle sonuçlanacak bir toplu sözleşmeden sonra “kadrolu ve sendikalı” olmakla avutulmaya çalışılan işçilerin ekonomik ve sosyal haklarında anlamlı bir değişiklik olmayacak.

Biat ve ihsan üzerine kurulu bir sendikacılık

Yukarıda ifade edilenlerden de anlaşılacağı gibi İzmir’de taşeron şirket çalışanı işçilerin “belediyenin kadrosuna” alınması süreci aslında birçok gerçeği de gün yüzüne çıkarıyor. Bir yandan taşeronluğu bitirme iddiasını olur olmaz dillendiren düzenin has partisi CHP’nin ikiyüzlülüğü kendini gösterirken, bir yandan da sendikalardaki çürüme ve işbirliği en iğrenç biçimiyle kendini açığa vuruyor.

CHP’li Belediye Başkanı Aziz Kocaoğlu’nun “emek dostu” oluşu kadar CHP’nin taşeronluğu bitirme iddiası da kocaman bir aldatmacadan ibarettir. İşçiler bildiğimiz anlamda kadroya değil, tıpkı başka herhangi özel bir şirket gibi hizmet ihalelerine giren bir belediye şirketi olan İzenerji şirketine alınmıştır. Bu da işçilerin sendikalı olarak kalmasının belediye başkanının ağzından çıkacak söze kalmış olması demektir. Böyle bir ilişki içinde sendikacılar ve işçilerin büyük bölümü kendiliğinden denetim altına alınmış oluyor ve işler belediye başkanına ya da CHP’ye biat ilişkisi üzerinden yürütülüyor.

Bu ifade edilenler yarın yaşanacak olan bir tablo da değildir üstelik. Zaten şimdi bile belediye başkanı-sendika, CHP-sendika ilişkileri biat ve ihsan ilişkileri üzerinden yürümektedir. Dün Kent A.Ş. işçileri CHP ve CHP’li belediye başkanıyla ilişkiyi germemek için ortada bırakılmıştı. Bugün CHP’li belediyenin düzenlediği bir şarlatanlık olan “emek şenliği” yüzünden işçiler 3 Şubat’ta Ankara’da düzenlenen torba yasa eylemine belediye başkanı istedi diye götürülmüyor. Üstelik torba yasa en çok da belediye işçilerini vuruyor ve DİSK’in iddiaları ortada duruyorken. Bir burjuva düzen partisi olan CHP ve CHP’li belediye başkanlarıyla öylesine bir içiçe geçmişlik vardır ki alınan eylem kararları eğer CHP’ye dokunmuyorsa ya da belediye başkanlarını zora sokmuyorsa ve ancak onlar izin veriyorsa hayata geçirilebiliyor. İşyerlerindeki sendikal süreçler müdürlerin yakın denetiminde işliyor ve mümkün olduğunca onların bilgisi haricinde bir şey yapılmamaya gayret gösteriliyor. Düşünelim ki park-bahçe işçilerinin kısmi mücadeleleri dışında bir mücadele olmadan ve bir engelle karşılaşmadan üç bin civarında işçi belediye başkanının izniyle sendikaya üye oluyor.

Sendika bürokratlarının belkemicsizliği

Kimi sendika şube yönetimlerini tutan EMEP’li ve ÖDP’li reformistler kiminle muhatap olduklarına bağlı olarak siyasal rengini değiştiriyor. Devrimcilerle muhataplarsa reformist kimliğe, geriye kalan zamanlarda ise CHP’li kimliklerine bürünüyorlar. Böyleleri tabandaki mücadeleci işçilerin karşısına geçtiklerinde en katıksız devrimci, sosyalist ve mücadeleci sendikacılar oluyorlar. Kendi çürümüş ve kirlenmiş kimlikleri öyle iğrenç haller almış ki bunların çürümüşlüğü gerçek devrimci ve samimi öncü işçileri de vuruyor. Bunun karşısında bazı genel mücadele

süreçlerinde İzmir’de yapılan eylem ve mitingler öne çıkıyorsa eğer, bu CHP’nin ve belediye başkanlarının AKP karşıtlığı nedeniyle açtığı alan nedeniyledir.

Bugünlerde bahsettiğimiz kokuşmuş pratiklere tanıklık etmek fazlasıyla olanaklı oluyor. Şube seçimlerinin öngünlerinde bulunduğu için birçok işyerinde delege seçimleri yapılıyor. Delege seçimlerine de CHP ve onunla ilişki halinde olan sendikacılar damgalarını vuruyorlar. Kimi yerde seçim sandıklarını doğrudan belediye başkanı koyuyor kimi yerde seçilmesini istediği delege adayını işaret ediyor. İşlerin bu kadar fütursuz yürümediği yerde ise sendikacılar devreye giriyor, CHP ve belediyeye olan ilişkilerinin kuvvetiyle süreci kendi istedikleri gibi yönlendirebiliyorlar. Az sayıda işçinin çalıştığı bir birime, ilişkileri kuvvetli olduğu için delegelik verilirken, aksi durumda iki katı işçinin çalıştığı yere delegelik verilmiyor. Bütün bu olup biteni sindiremeyen az sayıdaki öncü ve mücadeleci işçi ise kolaylıkla teröristlikle damgalanıp boğulabilirken, doğrudan “kafa koparma” yoluna da

gidilebiliyor. Sınıf düşmanı bir burjuva partisiyle bu düzeyde bir iç içe geçiş tek başına şube yöneticilerinin pragmatizminden değil, en tepeden üretilen bir ilişkidir. Sosyal-demokrat ve reformist sendikacılık çizgisinin kaçınılmaz olarak varacağı yer ölçüsüz bir çürüme ve sınırsız bir işbirliğidir. Bugün uzlaşmacı ve icazetçi olan çizgi yarın açık ihanetçi kimliğe evrilebilecektir.

Sendikal alandaki bu çürümüşlüğe karşı İzmir’de bir başka olgu da, işçilerin çürümüşlüğü ve yaşam koşullarına duydukları öfkenin her geçen gün daha da birikiyor oluşudur. İşçilerin tepkileri AKP karşıtlığı üzerinden şimdilik (ve belki bir dönem daha) bloke edilebilmekte ve denetim altına alınabilmektedir. Bilinçler bulandırılarak sanki CHP AKP’den daha iyiymiş yanılması yaratılabilmektedir. Fakat yalan ve yanıltma üzerinden tepkileri dizginlemenin ve denetim altına almanın da bir sınırı vardır. İşçi ve emekçilerin yaşam içerisinde yüzlerine vuran her gerçek, bu dönen çarkın dişlerini giderek çürütmektedir.

CHP’nin “Kürt açılımı” üzerine...

CHP’nin Van’da gerçekleştirdiği 3 günlük “Siyasette Bariş Stratejisi” konulu toplantı, medyada günlerce tartışıldı. Yürütülen tartışmalarda CHP’nin Kürt sorunu konusunda büyük bir açılım yaptığını dair değerlendirmeler öne çıktı. Kemal Kılıçdaroğlu’nun toplantı sonrasında yaptığı açıklamalar da bu iddialara dayanak yapıldı.

Ancak Kılıçdaroğlu bir gazetecinin sorusunu yanıtlarken “anadilde eğitim bugün çözülebilecek bir sorun değil” dedi. CHP’nin Kürt sorununa ilişkin çizgisinde özünde bir değişiklik olmadığını ortaya koydu. Bu gerici zihniyet, her halkın en doğal hakkı olan anadilde eğitim hakkını reddederek Kürt halkının ulusal haklarını reddettiğini bir kez daha gösterdi.

Kemal Kılıçdaroğlu, “toplantıdan çıkan hangi görüşlerin CHP’nin seçim bildirgesinde yer alacağını belli olup olmadığı sorusuna, ‘Hayır, şunun için diyorum; çünkü görüşmeler hala devam ediyor. O tartışmalardan 10-15 gün sonra toplantıyı yöneten akademisyen, bize hangi konularda uzlaşma oldu, hangi konularda uzlaşmadı bunlar bize gelecek, bir rapor olarak sunulacak, biz o zaman değerlendirebileceğiz ancak. Hemen bugünden şunları alacağız, şunları almayacağız’ demek doğru olmaz” dedi. Bu açıklama CHP’nin Kürt sorununu çözüyormüş gibi yapmak politikasının özlü bir anlatımı oldu.

CHP geçmişte Kürt sorununa çözüm iddiasıyla raporlar hazırlamıştır. Fakat bu raporların gereği olan politikalar ortaya koymaktan ise özenle kaçınmıştır. Hazırladığı raporları da ortada bırakmıştır. İmha ve inkarın dilini kullanma konusunda MHP ile yarışan bir çizgi izlemiştir. Hiç kuşku duyulmasın ki, Van toplantısına ilişkin rapor da tozlu raflara kaldırılacaktır.

Kemal Kılıçdaroğlu da Kürt sorununda bu çizgiye sadık kalmıştır. Onur Öymen’in Dersim katliamını öven konuşmasına alkışlaması bunun bir örneğidir. Genel Başkan Yardımcısı Hürşit Güneş’in “**Kürtler eninde sonunda bizim kucağımıza oturacak**” sözleri karşısında sessizliğini korumuştur. Üstelik Kürdistan örgütünde yaşanan birçok istifaya rağmen Hürşit Güneş’i koruyup kollamıştır. Kürt ve Alevi kökenli olduğunu ifade etmekten dahi kaçınmıştır.

Kemal Kılıçdaroğlu son kurultay konuşmasında Kürt sözcüğünü bile ağzına almadan sorunu iş-aş söylemine indirgemıştır. Bu söylemi ile AKP’nin ve Deniz Baykal’ın Kürt sorununa ilişkin yaklaşımının bile gerisine düşmüştür.

Van toplantısında “**Etnik temele dayalı siyaset, inanç temeline dayalı siyaset doğru değildir**” diyerek CHP’nin Kürt sorununa ilişkin politikasının içeriğine ilişkin olarak bir değişim yaşanmadığını itiraf etmiştir. “Etnik temelli siyaset yapmayacağız” lafzının arkasında

Kürt halkının ulusal varlığını inkar eden anlayış yatmaktadır.

Peki Kürt sorununda söylem düzeyindeki değişime CHP neden ihtiyaç duyuyor?

Bu ihtiyacın politik nedenleri var. CHP izlediği Kürt politikası nedeniyle Kürdistan’da oy alamıyor. Söylem değişikliğinin arkasında bu tabloyu değiştirme niyeti yatıyor.

Van toplantısı CHP’nin Kürt sorununa ilişkin tutumundaki değişimin esas olarak söylem ve vurgulardan ibaret kalacağını göstermiştir. Bu söylem değişikliği Kürt halkına büyük bir çizgi değişikliği gibi yutturulmaya çalışılacaktır. CHP bu çıkışıyla Kürt halkının nefretini büyüten, Kürt halkı içinde hiçbir zaman rağbet görmeyen inkarcı anlayışını kamufle etmeye çalışıyor. Kemal Kılıçdaroğlu’nun, sermaye basınının sorularını yanıtlarken demokrasi söylemini çokça kullanması da bununla bağlantılıdır.

Van toplantısının asıl hedefi CHP’nin Kürt halkı içinde yerlerde sürünen itibarını yükseltmektir. CHP’nin daha fazla oy almasını sağlayacak bir algının Kürt halkında oluşmasına zemin hazırlamaktır.

Kılıçdaroğlu’nun Kürt sorununda çözüme dair yaptığı açıklamalar Kürt halkının mevcut statüsünü özü itibarıyla değiştirecek nitelikte değildir. En fazla, var olan hak kırıntıları bir parça arttırmaya yöneliktir. Bunun ise Kürt sorununun çözümüyle bir ilgisi yoktur.

Van toplantısının bir diğer hedefi de CHP’yi Kürt sorununun Amerikancı çözümünü yaklaşımına tümüyle entegre etmektir. Amerikan planının ise Kürt sorununu çözmekle bir alakası olmadığı biliniyor. AKP eliyle uygulanmaya çalışılan bu planın tek bir amacı var. O da PKK’nin silahlı gücünü tasfiye etmek ve Kürt halkının direncini kırabilmektir. Düzenin temellerini sarsmadan bu doğrultuda en az tavizle süreci tamamlamaktır.

Peki Kürt halkı CHP’nin Kürt sorununun çözümüne ilişkin bu tür söylemlerinin etkisinde kalır mı? CHP’nin kirli ve kanlı geçmişini unutmuyor mu? Bu tarihi Kürt halkının unutmaması mümkün değildir. Zira CHP eline Kürt halkının kanını taşıyan sermayenin has partilerinden biridir. CHP’nin Kürt sorununa ilişkin söylem değişikliği kaba bir aldatmacadan ibarettir.

CHP’yi aldatıcı manevralara iten Kürt halkının büyük bedeller ödeyerek yarattığı mevzileri ve örgütlü mücadelesidir. Kürt halkı tüm kazanımlarını mücadele sayesinde elde etmiştir. Ancak bu kazanımlar Kürt halkının taleplerini karşılamaktan uzaktır. Kürt halkı daha ileri kazanımları ancak mücadele ateşini daha da büyüterek kazanabilir. Kürt sorununda köklü çözümün biricik yolu, tüm milliyetlerden işçi sınıfının düzeni hedefleyen birleşik devrimci mücadelesinden geçmektedir.

Kan pazarlığı ifşa oldu

Wikileaks, AKP hükümetinin ABD ile 2002 yılında yaptığı Irak işgaliyle ilgili kirli pazarlığa ışık tutan belgeler yayınladı. Belgeler sermaye devletinin ABD işgalinden pay kapmak için nasıl sefil bir pazarlık yaptığını tescillemiş, ne kadar alçalabildiğini göstermiş oldu.

Sitede yayınlanan 9 aralık 2002 tarihli bir belgede, ABD’li yetkililerle dönemin başbakanı Abdullah Gül ve yardımcılar arasında 3 Aralık’ta yapılan toplantıda, Türk devletine savaşa girmeyi kabul etmesi için en az 2 milyar dolar önerildiği yazılı.

Belgeye göre, sermaye devleti adına bu pazarlıkta Abdullah Gül ile birlikte başbakanlık müsteşarı Uğur Ziyal, ABD adına ise ABD Savunma Bakan Yardımcıları Paul Wolfowitz ile Marc Grossmann bulundu.

Pazarlıkta ABD’li yetkililer olası bir savaşta “Kuzey seçeneği”nin hazırlanması için acele edilmesi gerektiğini söylerken, Bush’un Türk devletine ciddi bir ekonomik yardım paketi için hazır olduğu mesajını veriyorlar.

Yani ABD hesabına savaşa girmek için emekçilerin kanı üzerine sefil bir pazarlık yapılıyor. Yapılan bu pazarlıkta ABD’nin Türk devletine satış fiyatı önerdiği “paket”te şunlar yer alıyor:

- 2 yıl boyunca 2 milyar dolar (ABD hükümetinin yabancı ülkelerin ordularına yaptığı yardımların yanı sıra IMF ve Dünya Bankası’yla ortaklaşa verilecek Ekonomik Yardım Fonları üzerinden verilecekti);
- Diğer ülkeler tarafından bağışlanacak 1 milyar dolar değerinde petrol;
- ABD savunma güçlerinden 500 milyon dolarlık teçhizat tedariki.

Belgeye göre, ABD yöneticileri, Gül ve beraberindekilere, bu satış fiyatı konusundaki kararı en geç 6 Aralık tarihine kadar beklediklerini bildiriyor. Bu zamanı az bulan Gül ise şunları söylüyor: “İşbirliği yapacağız, fakat yeni dışişleri bakanı ve savunma bakanı pek az şey bildiği için inceleme yapmak üzere zamana ihtiyacımız var.”

Wikileaks’in yayınladığı belgelerle ayrıntılarını öğrendiğimiz bu sefil pazarlık, yapıldığı dönemde az çok biliniyordu. Çünkü zaman zaman Bush ve ekibi tarafından AKP’nin şefleri alan azarlanıp küçük düşürülüyorlardı. Bu muameleler karşısında ise AKP yöneticileri ile devletin diğer yönetici güçleri, tam bir zavallılık örneği veriyorlardı.

Nitekim hepsi de ABD’nin istekleri karşısında boyun eğdiler. Irak işgalinde ABD askerliğine soyundular. Ancak devrimcilerin ve sol güçlerin mücadelesinin sonucunda 1 Mart tezkeresi geçirilemeyince, tüm bu planlar da suya düşmüş oldu. Ancak yine de AKP ile devletin diğer organları, fiilen Irak işgali sırasında ABD hesabına çalıştılar, suç ortaklığı yaptılar.

Ontex'te ihanete ve sömürüye karşı direniş!

Toplu sözleşmenin kendilerinden habersiz imzalanmasını protesto etmek ve sendika temsilcilerinin seçim yoluyla belirlenmesi talebini iletmek için 16 Şubat günü, üyesi oldukları Selüloz-İş İstanbul Şubesi'ne giden **Ontex işçileri** işten atma saldırısıyla karşılaştılar. İşçiler 17 Şubat sabahı Yenibosna'daki fabrika önünde direnişe geçtiler.

İlk olarak işten atılan 15 işçinin tamamı fabrikadaki işçi komitesinde yer alan işçilerden oluşurken, bu da yapılan kıyımın sendika ve patron işbirliğiyle gerçekleştiğini kanıtıyor. 16 Şubat günü sendika binasına gitmek üzere hazırlık yapan işçilerin üzerinde fabrikadan başlayarak yoğun bir polis ablukası kurulmuştu. İşçiler fabrika yöneticileriyle sendika temsilcileri tarafından da işten atılmakla tehdit edilmişlerdi. Öyle ki tüm baskılara rağmen sendika şubesine giden işçiler bu tehditleri anlatmış ve sendika şube başkanı **Aydın Parlakkılıç**'a olası bir işçi kıyımından sorumlu tutulacağı söylenmişti. İşçilere kaçamak yanıtlar veren şube başkanı saldırının da sinyalini vermişti.

Vardiya değişimi saatinde duyurulan işten atma kararının ardından, imzalatılmak istenen kağıtları işçiler imzalamadılar. İşten atıldıklarını fabrika güvenliğinden öğrenen işçilere, işten atma gerekçesi olarak "sendikal faaliyetler", "iş durdurmaya yeltenmek", "işyerinde bildiri dağıtmak", "provokatörlük yapmak" gibi gerekçeler sunuldu.

Sendikadan zoraki sahiplenme

İşten çıkartılan Ontex işçileri sendikal cepheden ilk ihanetle sabah saatlerinde karşılaştılar. İşçilerin direnişe geçmelerinin ardından fabrikaya gelen şube başkanı Aydın Parlakkılıç ise işçilerin durumu aktarması üzerine yine bilgisinin olmadığını söyledi. Şube başkanından işe geri dönme ve görüşme taleplerini yöneticilere iletmesini isteyen işçiler ise yine bildik bir manzarayla karşılaştılar.

Fabrika yöneticileriyle yaptığı görüşmenin ardından hiçbir talebin kabul edilmediğini söyleyen Parlakkılıç, şimdi ne yapılacağını sorulması üzerine "Siz ne istiyorsanız yapın" cevabını verdi. İşçilerin direnişlerinde kararlı olduklarını her fırsatta vurgulamalarına rağmen açık bir biçimde sendikanın bu direnişin arkasında olduğunu ifade etmeyen Parlakkılıç, genel merkezle yaptığı telefon görüşmelerinin ardından işçilerden kendisine biraz süre tanımalarını istedi. İşçilerin çadır, yemek, soba gibi talepleri üzerinde direktmeleri ve sendika genel başkanıyla direkt olarak görüşmelerinin ardından taleplerin karşılanacağı bildirildi.

İşçilere destek

Direnişe başlayan Ontex işçilerine ilk destek, **Birleşik Metal-İş** Sendikası İstanbul 2 Nolu Şube Başkanı Yılmaz Bayram ve **Güven Elektrik** işyeri temsilcilerinden geldi. Direnişçi işçileri ziyaret eden Yılmaz Bayram burada yaptığı konuşmada, MESS'e karşı greve hazırlandıkları bir dönemde mücadeleyi Ontex işçisiyle birlikte omuzlayacaklarını söyledi.

Ontex işçileri işten atmanın gerçekleşmesinin ardından Selüloz-İş'in bölgede örgütlü olduğu Bento ve Halkalı Kağıt fabrikalarındaki işçilerle de iletişime geçerek süreci aktardılar. Dayanışma çağrısında

bulundular.

İşçiler direnişlerinin ilk gününde işten atılma süreçlerini anlatan bir bildiri kaleme aldılar. Öğlen saatlerinden itibaren direnişçiler, "İşimizi geri istiyoruz / Yaşasın onurlu mücadelemiz!" pankartlarını fabrikanın karşısına astılar ve direnişle dayanışmaya çağırın el ilanlarını dağıtmaya başladılar. Çevreden geçen taşıtlar kornalarıyla desteklerini sunarken çevre fabrikalardan da işçiler ziyaret ettiler.

15.00 ve 17.30 çıkışlarında direnişçi işçiler sloganları ve alkışlarıyla işten çıkan işçileri karşıladılar. Gün boyu "Direne direne kazanacağız!", "İşimizi geri istiyoruz!", "1-2-3 / Daha fazla direniş, daha fazla güç!", "Korkunun ecele faydası yok!" sloganları atılırken eylem "Biz bu yolda yılmayız, yarın yine buradayız!" sloganlarıyla bitirildi.

BDSP'liler ise işçileri yalnız bırakmazken 15.00-23.00 vardiyasında çalışan işçiler direnişçi arkadaşlarını ziyarete geldiler.

İşten atmalar sürüyor

Diğer yandan içeride çalışan işçilerden biri işten atma saldırısına tepki gösterdiği için işten atıldı. Arkadaşlarına destek veren Ontex işçisi fabrikada konuşma yaparak işten atmaları ve baskıları protesto etti. Fabrikadaki müdürler tarafından kenara çekilen işçinin, vardiya çıkış saati olan 15.00'e kadar çalıştırıldıktan sonra çıkışı verildi. Ontex işçisi kapı önünde direnişlerini sürdüren arkadaşlarının arasına katıldı.

Yasal süreç başladı

Ontex işçileri 18 Şubat günü Unkapanı'ndaki Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı İstanbul Bölge Müdürlüğü'ne giderek yasal süreci başlattılar. Saraçhane Parkı önünde pankart açan işçiler buradan sloganlarla Çalışma Bölge Müdürlüğü önüne geldiler. "İşimizi geri istiyoruz! Direne direne kazanacağız!" / Ontex işçileri" pankartının açıldığı yürüyüşte "Sendikalar göreve işçiler eyleme!", "İşimizi geri istiyoruz!", "Yaşasın Ontex direnişimiz!", "DESA – ÇEL-MER – UPS kazandı! Ontex kazanacak!", "Helen Harper'e-Can Bebe'ye-Can Ped'e boykot!" sloganları atıldı. Alkışlar ve sloganlarla mücadele coşkularını bölge müdürlüğü önüne taşıyan işçiler bir

süre oturma eylemi yaptıktan sonra basın açıklamasına geçtiler.

"Mücadele kapı önünde sürüyor"

Basın açıklamasını Gamze Kayhan gerçekleştirdi. Kayhan, Ontex'te çalışan 16 öncü işçinin işten atıldığını hatırlatarak, fabrika içerisinde başlattıkları hak alma mücadelesine kapının önünde devam ettiklerini ifade etti.

Toplu sözleşmenin kendi iradeleri dışında imzalandığına dikkat çeken Kayhan, taleplerinin karşılanmadığını ve şimdiye kadar kendilerine verilen sözlerin tutulmadığını belirtti. En temel talepleri olan işe iade talepleri karşılanana kadar direnişlerini sürdüreceklerini vurgulayan Ontex işçisi dayanışma çağrısında bulundu.

Eylemde, Tekstil-Sen ve Öğrenci Muhalefeti adına yapılan destek konuşmalarının ardından Belediye-İş İstanbul 2 Nolu Şube Başkanı Hasan Gülüm Ontex işçilerinin mücadelesinin işveren ve sendikal bürokrasiye karşı verildiğini belirten bir konuşma yaptı.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu adına yapılan konuşmada ise, Ontex işçilerinin aynı zamanda sendikal demokrasinin işletilmesi için mücadele ettikleri belirtildi. Fabrika içerisinde sürdürülen bu mücadelenin işten atılmalarla beraber direnişle fabrikanın önünde sürdüğü söylendi. Bu direnişin kazanımla sonuçlanmasının Türkiye işçi sınıfı adına bir kazanım olacağı belirtildi. Sendikal bürokrasinin ancak taban inisiyatifli ile kırılacağını, sendikalardaki bu anlayışın ancak işçilerin tabandan birleşmesiyle aşılabileceğini belirtti.

Eyleme **ESP** ve **ÖDP** de destek verirken işçiler açıklamanın ardından Belediye-İş'e giderek burada bir toplantı aldılar.

Şirinevler'de basın açıklaması

Ontex işçileri 23 Şubat günü Şirinevler'de basın açıklaması ve bildiri dağıtımını gerçekleştirdiler.

Fabrika önünde sabah vardiyası girişini karşıladıktan sonra Şirinevler'de bulunan Türkiye İş Kurumu'na giden işçiler yasal işlemlerini tamamladıktan sonra İşkur önünden Şirinevler Meydanı'na yürüdüler. Burada gerçekleştirdikleri

22 Şubat 2011 | Küçükçekmece

açıklamada sendika ve patron işbirliğiyle işten atıldıklarını belirten işçiler, direnişlerine işten atılan 16 işçi işe geri dönene kadar devam edeceklerini söylediler.

Canbebe, Canped ve Helen Harper markalarını üreten işçiler tüm duyarlı kesimleri bu markaları boykot etmeye çağırırken direnişlerine de destek olmaya davet ettiler. Basın açıklamasının ardından Şirinevler Meydanı'nda bildiri dağıtan işçiler çevreden geçenlerle direnişleri hakkında sohbetler de gerçekleştirdiler.

"Canbebe'ye / Canped'e / Helen Harper'a boykot!", "Canbebe'ye boykot, direnişe destek!", "Amerikan uşağı Canbebe patronu!" sloganlarının atıldığı eyleme çevreden geçenlerin ilgisi de yoğun oldu.

BDSP'den ziyaret

BDSP, 22 Şubat günü **Ontex işçilerini** ziyaret etti. "Ontex işçilerinin direnişini selamlıyoruz... Zafer direnen işçinin olacak / BDSP" pankartını açarak direniş çadırına sloganlarla yürüyen BDSP'liler işçiler tarafından coşkulu sloganlarla karşılandılar. Yürüyüşe direnişçi PTT işçileri ve BEDAŞ işçileri de kendi dövizleriyle katılarak destek sundular.

Direniş çadırının önünde BDSP adına yapılan konuşmanın ardından, direnişçi PTT işçileri ve BEDAŞ işçileri söz alarak direnişi selamlayan ve birlikte hareket etme çağrısında bulunan konuşmalar yaptılar.

BDSP adına yapılan konuşmada, sermayenin işçi ve emekçilere dönük sömürü ve köleliği daha da derinleştirmeye çalıştığı vurgulandı. Sermaye cephesinin son dönemde devreye soktuğu saldırıların sıralandığı konuşmada, Ontex işçisinin maruz kaldığı saldırıların da bu bütünün parçası olduğu söylendi.

Direnişçi işçileri ve desteğe gelenleri kameraya çekerek fişlemeye çalışan polislerin teşhir edildiği konuşmada, sendikanın tutumu da teşhir edildi.

Ardından söz alan **direnişçi PTT taşeron işçisi Rıza Soylu**, PTT'nin özelleştirilmeye başlanması ve taşeron sisteminin uygulanması gibi nedenlerle hak kayıplarıyla karşılaştıklarını ve bunun sonucu olarak da işlerinden atıldıklarını belirtti. Soylu, kendi örgütlenme ve direniş süreçlerini aktardı.

BEDAŞ direnişçisi İsmail Hayri Şener ise işten atılma nedenlerinden bahsederek patronun ilk başta çalışma koşullarında iyileştirmeler konusunda tahahhüt verdiğini ama zaman içerisinde yalnızca maaşlarında değişiklik olduğunu belirterek bu nedenle tekrar direnişe başladıklarını söyledi.

Konuşmaların ardından **Ontex işçisi Hasan** söz alarak destek ziyaretinde bulunanlara teşekkür etti. "İşten atılma sebebimiz emeğimize sahip çıkmaktır" diyen Ontex işçisi kendi süreçlerini aktardı.

Şubelerine yaptıkları ziyaretten sonra işten atıldıklarına dikkat çeken Ontex işçisi sendikalarının kendilerine ihanet ettiğini belirtti.

Konuşmaların ardından çadıra geçilerek çaylar içildi ve sohbetler gerçekleştirildi. BDSP'liler, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü vesilesiyle Ontex işçilerini eşleriyle birlikte 6 Mart'ta Kadıköy'de yapılacak mitinge de çağırdılar.

Sohbetler eşliğinde saat 15.00 vardiyasına gelecek işçiler beklenmeye başlandı. Servislerin gelmesine yakın "İşimizi geri istiyoruz - Yaşasın onurlu direnişimiz" pankartı açılarak fabrika önüne yüründü.

Yağan yağmura ve soğuğa rağmen oldukça coşkulu olan işçilere yoldan geçen araçlar da korna çalarak destek verdiler. İşçiler, servisler içeri girerken ve çıkarken işçi arkadaşlarına seslenerek "Korkmayın, hakkınızı arayın, biz burada olduğumuz sürece sizi işten çıkaramazlar. Kölece çalışma koşullarına boyun eğmeyin" dediler. Serviste bulunan kimi işçiler el sallayarak direnişçi işçilere destek oldular. Korna çalarak destek veren bir araca polis müdahalesine tepki gösteren işçiler "Baskılar bizi yıldıramaz!" sloganını attılar.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ontex sömürüyle büyüdü

1990 yılında "annelerin rahatı, bebeklerin sağlığı" sloganıyla üretim yapan Astel Kağıtçılık'ı bünyesine katan uluslararası dev şirket **Ontex**, düşük ücret uygulaması, uzun çalışma saatleri ve kölece çalışma koşulları üzerinden büyüdü.

Hijyenik ped sektörünün tanınmış markalarından **Helen Harper**, çocuk bezi markası **Canbebe** ve yetişkin hasta bezi markası **Canped** gibi büyük markaları üreten Ontex'in üretim yaptığı fabrikalarda tam anlamıyla kölelik düzeni hüküm sürüyor.

Ontex'in önlenemez yükselişi

Türkiye'de ilk çocuk bezi üreticilerinden biri olan Astel, sonrasında bebek kozmetik ürünleri ve ıslak temizlik havlusu serileriyle ürün yelpazesini genişletti. Canbebe, yalnızca bebek bezinde değil, komple bebek bakımında söz sahibi markalardan biri haline geldi.

1994 yılında Canlady markalı hijyenik kadın pedi üretmeye başlayan Astel, 1998 yılında da yetişkin hasta bezi pazarında yıllardır lider konumunu sürdüren Canped markalı ürünlerin üretimini yapmaya başladı. Astel patronu düşük ücretler, uzun çalışma saatleri ve yoğun işçi sömürüsü üzerinden büyürken Astel işçilerine ise sözde sendikalı bir işyerinde yıllarca kölelik ücreti reva görüldü.

Astel 2000 yılında Avrupa'nın hijyenik ürünler devi Ontex International tarafından satın alındı.

Dünya şirketi Ontex

1979 yılında Belçika'da kurulan Ontex'in Avrupa başta olmak üzere tüm dünyada toplam 12 üretim tesisi ve 15 satış ofisi bulunuyor. Carrefour, Tesco, Dia, Metro Group, Lidl, Aldi, Auchan ve Sainsbury's gibi önemli perakende zincirlerine yönelik özel markalı hijyenik ürünler üretiyor.

Ontex Türkiye ise, İstanbul Sanayi Odası'nın

her yıl Türkiye'nin en büyük sanayicilerini açıkladığı ISO 500 listesinde 2008 yılında 239. sırada yer alarak yoğun emek sömürüsünü üst sıralara tırmanarak taçlandırdı.

25 ülkeye ihracat yapan Ontex, Canbebe markası ile Cezayir, Azerbaycan, Gürcistan ve Makedonya'da bebek bezi pazarlarında lider konumunda. Ayrıca Yunanistan, İtalya, İspanya, Çek Cumhuriyeti, Fransa, Almanya ve İngiltere'ye özel markalı ürünler üretilen Ontex Türkiye kağıt, karton, ambalaj ve kırtasiye ürünleri ihracatında 2007 verilerine göre Türkiye 2.sı olarak kayıtlara geçti.

Yıllık cirosu 1.2 milyar Euro olan ve özel markalı hijyenik ürünlerde Avrupa'nın pazar lideri olan Ontex 2010 Temmuz ayında, dünyanın en büyük mali tekellerinden Goldman Sachs Capital Partners ve Texas Pacific Group (TPG) tarafından 1.2 milyar Euro ödenerek satın alındı. Bu satış, Temmuz 2010 itibarıyla Belçika'da yapılan en büyük işlem olma özelliği taşıyor. Bu satış aynı zamanda Avrupa'da 2010 yılında bu tarihe kadar gerçekleşen en büyük satış operasyonu.

Ontex'te gerçekler ve yalanlar

Uzun yıllardır sendikal örgütlülüğün olduğu bu fabrikada 14-15 yıllık işçilerin maaşları dahi asgari ücretin biraz üzerinde. Selülöz-İş Sendikası İstanbul Şube Başkanı Aydın Parlakkılıç, 16 Şubat günü sendika binasında gazetemize yaptığı açıklamada "Ontex'te taşeron yok" diyerek fabrikadaki koşullar üzerinden övünse de Ontex işçilerinin ifadeleri bu iddiayı yalanlıyor. Ontex işçileri taşeron uygulamasının yavaş yavaş fabrikaya sokulduğunu, fabrikadaki sevkiyat işinin taşeron şirket aracılığıyla dışarıdan işçi getirilerek yapıldığını ifade ediyorlar. 14-15 yıldır gece-gündüz demeden bu fabrikada çalışmış olan Ontex işçileri ise asgari ücrete talim ettiklerini söyleyerek ucuz emek sömürüsüne dikkat çekiyorlar.

Ontex işçileriyle direniş süreci üzerine...

“Patrondan ve işbirlikçi sendikacılardan hesap soracağız!”

“Ontex büyürken biz küçüldük”

- Ontex'te ne üretiliyor? Fabrika nerelere üretim yapıyor ve ticari yapısı nasıl?

Hasan Ulaş Ekilik: Ontex'te 3 yıldır makine operatörü olarak çalışıyorum. Fabrikada çocuk bezi, kadın bağı, hasta bezi üretiliyor. Ontex fabrikası birçok şirkete fason mal çıkartıyor. BİM, Carrefour, Şok, Kipa gibi marketlerin yanında Bella adı altında daha ucuz ve alt tabakaya hitap eden markaları bulunuyor. Ontex dünya çapında 12 fabrikası bulunan, tanınmış bir kuruluştur. Almanya, Fransa, İtalya, Belçika, Cezayir, Çek Cumhuriyeti gibi ülkelerde üretim yapıyor. İstanbul'daki fabrika Ortadoğu ve Afrika'ya ürünler gönderiyor. Buradaki fabrika için Ortadoğu ve Afrika'nın can damarı veya kalbi diyebiliriz. Cezayir'deki fabrikayı da Ontex Türkiye kurdu. Cezayir'deki fabrika kurulmadan önce Avrupa'ya buradan mallar gidiyordu. Bu fabrikanın kurulmasının ardından Avrupa ayağı biraz kesilmiş oldu.

Ontex'in Türkiye'deki fabrikası bu 12 fabrika içerisinde hem kazanç hem de büyüme gücü bakımından önde bulunuyor. Neden bir numarayız? Çünkü, sömürücü patronlar işçilere yaptıkları baskılar sonucunda daha çok kazanıyorlar. Daha çok işgücü, daha çok emek ve daha az para sonucunda büyüyorlar. Nasıl ki vampir hayatta kalmak için kan içer. Bunlar da büyümek için işçileri daha çok sömürmeye, daha çok ezmeye başladılar. Her büyümenin sonucunda işçiler daha da küçüldü.

İşe ilk girdiğimde makine hızları çok düşüktü. Makinelerdeki çalışan sayısında bir değişme olmamasına rağmen makine hızlarında değişme yaşandı. 3 yıl önce bir makine 8 saatte 100 bin bez çıkartıyorsa bugün 200 bin adet bez çıkartıyor. Yani üretim yüzde 100 artmış durumda. Çalışan insan sayısı ve işgücü ise aynı kalıyor. Maaşlar aynı hatta aşağıya düşüyor. 15 yıldır bu fabrikada çalışan arkadaşlarımız hala asgari ücret alıyorlar.

Ben 3 yıl önce 570 TL ile işe başladım. Kalifiye bir eleman olmama, operatörlerin bu fabrikanın can damarı olmasına rağmen şu anda 670 TL maaş alıyorum. Bu para ocak ayı için geçerlidir. Aralık ayında vergi dilimleri yükseldikçe brüt üzerinden

çalışıldığı için net maaş almıyoruz. Günlük yevmiyemiz ocak ayında neyse aralık ayında da o brüt üzerinden maaş alıyoruz. Bu yüzden aldığımız maaşlar asgari ücretin de altına düşüyor. Burada çalışan arkadaşlardan hiçbiri kendi net maaşını bilmiyor. Bunun nedeni ise brüt üzerinden çalışmamızdır. Şubat ayı 28 çekiyorsa 28 gün üzerinden maaş alıyoruz.

“7 gün 24 saat çalışma var”

- Fabrikadaki çalışma koşullarından bahsedersiniz?

Mustafa Bozkurt: 5 senedir Ontex'te çalışıyorum. İşe 2005 yılında girdim. Fabrikada üç vardiya halinde çalışıyoruz. Pazar mesailerıyla birlikte 7 gün 24 saat aralıksız çalışıyoruz. Bizim şirketimiz iki defa el değiştirdi. Önce Belçikalılar aldı son olarak da Amerikalılar. Bu şirket dünya çapında büyük bir şirkettir. Şirketlerin el değiştirmesi çalışma koşullarında herhangi bir değişiklik yaratmadı. Hasan arkadaşımızın da dediği gibi makinelerin hızları daha da arttı. Ancak maaşlarımız yerinde sayıyor. İçeride üretim ve teknik işler müdürlüğüne bağlı üretim bölümü var. Meydancı kadromuz var. Onlar temizlik kısmına bakıyorlar. Sevkiyat bölümü var. Bu bölümde mallar turlara yükleniyor. O bölüm şu anda yavaş yavaş taşeronla devredilmek isteniyor.

Ontex, Helen Harper isimli bir markayla bu sene piyasaya yeni bir giriş yaptı. Sevkiyat bölümünde işçiler yoğunlaştıkça ay sonunda taşeron işçi getiriliyor. Taşeronda çalışan işçiler günlük 60 TL yevmiye alıyorlar. Üretimde de sözleşmeli işçi uygulaması başladı. Paketlemeci 10-15 eleman sözleşmeli olarak (4-5 aylık sözleşme) işbaşı yaptı. İçeride çok büyük baskı var. Makinelerin sesi ve kimyasal maddelerle birlikte fabrika içerisinde müthiş bir toz birikiyor. 24 saat bu tozu soluyoruz. Yüksek sesteki fabrikada çalışan arkadaşlarımızın yüzde 70'i sağır. Birçok arkadaşımızda duyma bozuklukları meydana geldi. Çalışma koşulları oldukça ağırdır. Hızlı bir tempoyla çalışıyoruz.

Önceden üretim ve teknik işler bölümleri ayrıydı. Bu iki bölümün birleşmesinin ardından vardiya amirliği sistemi kalktı. Vardiya mühendisliği hakim olmaya başladı ve içerideki baskı arttı. Sigara

içmemiz, yerdeki kolinin durduğu yer, operatörün makineyi çalıştırmasından paketlemecinin çalışmasına kadar birçok baskıyla karşı karşıyayız. Bu baskı, işten atmaların ardından daha da artmış durumda. Şu anda arkadaşlarımızı işten atmakla tehdit ediyorlar ve kafalarını önlerine eğip çalışmak zorunda kalıyorlar.

“Sözleşmenin değerini anladık”

- Bu dönemki TİS sürecinin farkı neydi?

Mustafa Sayım: İşten atmaların şok edici bir etkisi var. Beklenen bazı şeyler vardır. Arı kovanına çomak sokarsınız ya... Bunu yapan arkadaşlara destek verdiğimiz için bizi de mimlediler. Toplu sözleşme sürecine başladığımızda ve bazı öncü arkadaşlarımız bize bir şeyler anlatmaya başladığında sözleşmenin değerini anladık. İdari maddelerle ilgili bilgi alınca bu işin ne kadar ciddi olması ve neler yapılması gerektiğini anladık. Bu mücadeleye sahip çıkılması gerektiğini anlayınca bölünmeler başladı. Herkesi toparladık ancak sendikamız tüm bunlara sıcak bakmadı. İşverenle sendika berabermiş gibi gözüküyor.

Ben 3,5 yıldır bu fabrikada çalışıyorum ve ikinci sözleşme dönemini gördüm. Daha önceki sözleşmede işçinin fikrini sorduk dediler ama böyle bir şey yok. Allah razı olsun arkadaşlardan. Bu sene böyle bir şey yaptılar. Toplu sözleşmeyi anlattılar ve ben de bunun bilincine vardım. Ondan sonra destek vermeye başladığımızda mimlendik. Destek verdiğimiz için de kapının önüne konulduk. Ben kadın bağı makine operatörüyüm. Aşağıda çocuk bezinde çalışan arkadaşlar bizim iki-üç katımız daha fazla stres altındalar. Cumartesi günü normal çalışma günümüz ama pazar günleri çalışmak zorundalar. Bayramların birinci gününde de çalışmak zorundalar. Birinci gün çalışmayalım dedik ama zorla getirdiler. İnsanların özel yaşamını etkileyecek bir çalışma düzeni var.

Bizim de fabrikadaki makinelerle ilgili bazı sıkıntılarımız vardı. Bunu sendikaya ilettik. Bunların hepsini söyledik ama şimdiye kadar herhangi bir çözüm bulunmadı. Biz işçiyiz. Öyle ya da böyle ekmeğimizin davasının peşindeyiz. Bunu bilerek üzerine basa basa anlatarak ne şekilde hakkımızı

aramak gerekiyorsa arayacağız. Haksızlığın ne kadar büyük olduğunu görmeleri gerekiyor. Kendi hakkımı aradım diye beni tazminatsız olarak kimse işten atamaz. Bunun için ne yapılması gerekiyorsa yapacağız.

- Öncü işçiler olarak süreci nasıl örgütlediniz? İşten atılmanıza uzanan süreci anlatır mısınız?

Gamze Kayhan: Hasta bezinde paketleme bölümünde çalışırken kalite kontrole geçtim. Bu dönemki toplu sözleşme sürecinde haksızlıklara boyun eğmemek (sendikanın ve temsilcilerinin sorumluluklarını yerine getirmemeleri, düşük ücretler) için 60 öncü arkadaş biraraya geldik. Bu sorunları nasıl aşabileceğimizi konuştuğumuz toplantılar yaptık. Bu toplantılar zamanla 200'ü buldu. Son iki ayın her Pazar gününü ve hafta içini eğitimlerle geçirdik. Kendi eğitimlerimizi kendimiz aldık. Kendi imkanlarımızı oluşturduk. Yerin tutulmasından işçi arkadaşlarımızla iletişim kurmaya dek her şeyi kendimiz organize ettik. Sendikadan eğitim talep ettik. Bize, ödenek olmadığını ve yardım edemeyeceklerini söylediler. Daha sonra sendikanın ve patronun baskısıyla bu sayı düşmeye başladı. Biz güç kaybetmeye başladık. Bu işin öncülüğünü üstlenen kişiler olarak işçilere yeterince bilinç veremediğimiz için sayımız düşmeye başladı. İşveren ve sendika baskısı nedeniyle işçiler korkmaya başladılar.

Toplu sözleşmeye müdahil olmak, iznimiz ve onayımız olmadan, irademiz yok sayılmadan imza atılmaması gerektiğini sendikamız Selüloz-İş'in merkeziyle görüştük. Onlar da böyle bir şey olmasının mümkün olmadığını söylediler. Bunun üzerinden bir hafta bile geçmeden benim de izin günümde (11 Şubat) satış sözleşmesini imzaladılar. Sanki çok şey kazanmışlar gibi sendika odasının önüne çıkarak "Türkiye koşullarında en iyi zammı aldık" diyerek kendilerini rahatlatmaya çalıştılar. İşçi arkadaşlarımız da "siz bizim irademizi nasıl yok sayarsınız" diyerek tepkilerini dile getirdiler. Sendika yöneticileri "siz kim oluyorsunuz. İmza yetkisi bizdedir" türünden ukalalıklarla bizi yok saydılar. Arkadaşlarımız bu durumu alkışlarla protesto ettiler. Bunun üzerine biz 30 öncü arkadaşla birlikte başka bir sendikanın binasında toplandık. Bu satış sözleşmesine karşı ne yapabileceğimizi tartıştık. İlk etapta, sözleşmenin artık imzalandığını ve bununla ilgili yapabilecek bir şey olmadığı düşüncesinde ortaklaştık. Bundan sonra temsilcilik seçimlerine yoğunlaşma kararı aldık. Bir bildiri hazırladık. Bildiride, satış sözleşmesinin imzalandığını ancak önümüzde, satış sözleşmesine imza attıran temsilcilerin değişmesi için kararlı olacağımızı söyledik. Bunun için bir toplantı yaptık. Bu toplantı öncesinde 23.00 vardiyasının giriş-çıkışında öncü işçiler olarak bildiri dağıttık. Bu bildirimizde, bir arkadaşımız dahi işten çıkartıldığı koşullarda iş yavaşlatma ve durdurma çağrısı yaptık. Arkadaşlarımıza beşer dakika konuşma yaparak seslendik. Kendi temsilcilerimizi kendimizin belirlemesi çağrısında bulunduk. Bu toplantıya 60 kişi

katıldı. Bedel ödemeye hazır bir şekilde 16 Şubat günü Aksaray'daki şube binasına gitme kararı aldık. Bu süreçte ilginç şeyler oldu. İşveren tarafından ikna ve tehdit odaları kuruldu. Bu tehdit odalarında müdürler, "sendikanız sizi satmamıştır. Bu sendika en iyi sendikadır" dediler. Bu durum da sendikanın kimden yana olduğunu, kime daha iyi görüldüğünü gösterdi. Müdürümüz, "bu süreç biter bitmez sandığı işyerine koyacağız. Herkes kendi temsilcisini kendisi seçecek" dedi. Bunu diyen fabrikanın müdürü olduğu halde şubeye gitmeden önce "müdürümüz bu sözü vermiştir. Bunu ona hatırlatalım. Önce müdürden sandık isteyelim" sözüne karşılık "bu sendikanın sorunudur. Müdür buna karışamaz" dedik. Arkadaşlar müdürün taraftarı arkadaşlar olduğu için "gidin müdürünüzle konuşun" dedik. Bizim söylediğimiz cevabı aldılar. Şubeye giderken de basını çağıracağımızı, pankart asacağımızı arkadaşlarımıza söylediğimizde tepki aldık. Sonuçta biz basını da çağırdık, pankartımızı da astık. "Sendikalar işçilerindir kahrolsun sendika ağaları!" pankartını hazırladık. Bu ağalar bu koltuklarda olduğu sürece işçinin yararına herhangi bir sözleşme yapılamayacağını bildiğimiz için bunların defolmasını istedik. Şubeyi önceden arayıp geleceğimiz zamanı söylediğimizde "hayır bugün gelmeyin" denildi. Salı gelelim dediğimizde yine geçiştirildik. "Orası bizim evimiz, çay içmek istiyoruz" dediğimizde "hayır çayımız yok" denildi. O zaman su içeriz dediğimizde "suyumuz yok" denildi. Bizimle bu kadar dalga geçildi. Gitmeden önce şube başkanımız Aydın Parlaklıç'a haber verdik. "Biz geliyoruz. İster gel ister gelme. Biz sabaha kadar bekleyeceğiz" dedik. Şube başkanımız, geldikten sonra yüzüzlük yapmaya devam etti.

Bu zamana kadar söylediği her şeyi inkar etti. Direnişte namussuzluğunu bir kez daha gösterdi. Çadır ve birkaç şey almakla kendini kurtaracağını düşündü. Temsilcilerin değişmesi için 235 imza toplanmıştı. Sözleşmenin ardından temsilci seçimleriyle ilgili söz verilmişti. Bu sözlerin hepsi unutuldu. Şubede ise imzaların şaibeli olduğu iddia edildi. Her şeyi çarpıtıp kıvırmaya çalıştılar. Biz yılmadık ve yolumuza devam ettik. Sendikaya girerken sloganlarımızı attık. Pankartımızı astık ve 17 Şubat sabahı işbaşı yapmak üzere geldiğimizde işten atıldık. Biz daha önce şube başkanına, "burada arkadaşlarımız işten çıkartılırlarsa bize sahip çıkacak mısınız?" diye sordüğümüzde hiçbir şey diyemediler. Tüm bunlar gösteriyor ki; bizim çıkış listemiz daha önceden temsilcilerimiz ve başkanımızla beraber ayarlanmıştır. İşten çıkartılmamızdan bir saat sonra temsilcimiz geliyor. Temsilciyi çağırmamıza rağmen kendine yok dedirtiyor. Geldiğinde ise işten çıkartıldığımızdan haberi olmadığı yalanını söyledi. Sen bu fabrikada baş

formensin. Makinelerde işçilerin eksik ve sen hiç sormuyorsun bu işçilerin nerede olduklarını? En basiti bu. Bunu bile düşünmeyip kendilerini aklamaya çalışıyorlar. Bu kin sınıf kinidir ve işverenden de, sendikacısından da hesap sorulacaktır.

"Direnişi uluslararası alana taşıyacağız!"

- Önümüzdeki süreçte nasıl bir mücadele hattı izleyeceksiniz?

Gamze Kayhan: İşten atılmadan önce içeride bir komitemiz vardı. İşten atıldıktan sonra dışarıda da bir direniş komitesi kurduk. Basın-yayın komitesi, sendika-oda-mahalle çalışmasını örgütleyecek bir komite, teknik işlere bakacak komite, mali işleri organize edecek bir komite yönünde iş bölümü yaptık. Bunların hepsini kendi imkanlarımızla yapıyoruz. Sendikanın desteği sadece soba, çadır ve yiyecek almakla sınırlı. İşten çıkartılmamızın ikinci gününde Unkapanı'nda Çalışma Bölge Müdürlüğü önünde eylem yaptık. Direnişimizi kamuoyuna duyurduk. Bütün güçlerin desteğini istediğimizi söyledik. İşsizlik sigortası için başvuruda bulunuyoruz. İşe iade davalarını açıyoruz. Biz işe iade davasını kazanana kadar direneceğiz. Fabrikamızın önünde bekleyeceğiz. Ontex'in genel merkezinin, bizim haksız yere işten atıldığımızdan haberi yok. İşçisinin haksız yere işten atıldığından haberi olmadığını düşündüğümüz için Belçika'daki genel müdürlükle iletişime geçeceğiz. Mail yağmuruna tutacağız. Diğer Ontex fabrikalarının yanı sıra Fransa ve Almanya'daki sendikalarla, BİR-KAR gibi devrimci kurumlarla iletişime geçeceğiz. Direnişimizi uluslararası plana taşıyacağız. Türkiye'de kitlesel eylemler ve basın açıklamaları gerçekleştirmeyi planlıyoruz. Dayanışma etkinlikleri yapmayı planlıyoruz. Maddi destek için banka hesabı oluşturduk. Önümüzdeki günlerde Taksim'de basın açıklaması yapacağız. Ontex işçileri olarak diğer direnişlerle dayanışmayı yükselteceğiz.

Bölgede MESS'e bağlı işyerleri var. Metal işçisinin grev sürecinde yanlarında olacağız. İşten atılmadan önceki Pazar günü gerçekleştirdiğimiz toplantıda Paksan işçilerinin cuma sabahı gerçekleştirdikleri eylemlere katılma kararı almıştık. Biz bu eyleme gece vardiyasından çıkıp destek vermeyi planlarken Perşembe günü işten atıldığımız için Paksan'ın eyleminde direnişçi işçiler olarak yer aldık. Direnişimizin ilk gününde Güven Elektrik işyeri temsilcileri ve Birleşik Metal-İş 2 Nolu Şube Başkanı Yılmaz Bayram bizi ziyaret etti. BDSP'li arkadaşlarımız da bu süreçte hep yanımızdalar. Paksan'daki arkadaşlarımız da bizi ziyaret edeceklerini söylediler.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

Ontex direnişini görmek istemeyen “emek” dostları üzerine...

Bir dünya devi olan Ontex'te başlayan işçi direnişi, işçi sınıfı hareketinde son dönemde yapılan en önemli direnişlerden biridir. Bu önem sadece Ontex'in büyük bir uluslararası tekel olmasından gelmiyor. Direniş asıl önemini sendikal bürokrasiye karşı verdiği mücadeleden alıyor. Çünkü Ontex işçileri, sadece Ontex yönetimine değil, aynı zamanda sendikal bürokrasiye karşı da mücadele ediyor. Çünkü Ontex yönetimiyle sendika bürokratları işçilere karşı elbirliği yapıyorlar. İşçi kıyımı da bu işbirliğinin eseri zaten.

İşte Ontex işçileri böylesine anlamlı bir mücadeleyi omuzlamışken, bu mücadeleyi görmeyenler, görmemezlikten gelenler de var. Özellikle emekten, işçi sınıfından, sendikal bürokrasiye karşı mücadeleden dem vuran bazı çevreler Ontex işçilerinin mücadelesini yok sayıyorlar. Gazete ve internet sitelerinde Ontex işçilerinin yaşadıklarına ve yürüttüğü mücadeleye tek satır yer vermiyorlar.

Ontex işçilerinin mücadelesini görmezden geldiler

Kimler mi? İşte bir örnek Evrensel gazetesi. En küçük bir işçi eylemini dahi uzun uzun veren bu gazete Ontex direnişine dair tek bir satır yazmadı. Bugünlerde sayfalarında sendikal bürokrasiye karşı mücadeleden bol bol dem vururken, sayfaları sendikal ihanete karşı sınıfın tabandan örgütlenmesi ihtiyacına yönelik vurgulardan geçilmezken, sendikal bürokrasiye karşı bu son derece anlamlı işçi eylemini yok sayıyor.

Kuşkusuz ki, bu yayınların Ontex direnişini yok sayması, gözlerini kapatması nedensiz değil. Bu tutum, bu yayınların hizmet ettiği siyasal iradenin bir tercihi. Hem de bilinçli, hesaplı bir tercih bu.

Taban iradesine karşı sendika bürokratlarının yanındalar

Bu tercihin tek nedeni, sınıf devrimcilerinin bu direnişe belirgin bir katkı yapıyor olması değildir. Asıl neden bu siyasetlerin gerçekte sendika bürokratlarıyla kurduğu ilişkidir. Elbette mesele Türk-İş bürokrasisi değildir. Öyle ya çıplak bir ihanet içerisinde bulunan Türk-İş bürokratlarını da eleştirmek bugün için bir maharet değildir. Kaldı ki Evrensel gazetesi ve dolayısıyla EMEP yakın zamana kadar da Türk-İş bürokratlarını eleştirmekten de geri duruyordu. Şimdi artık Türk-İş bürokratları eleştirilebilmektedir, ama ya alt kademe bürokratlar!

Bu alt kademe bürokratlarının büyük bölümü Türk-İş bürokratlarına karşı muhaliftir. Yine büyük çoğunluğu solcu geçinir. Sendikal demokrasiden dem vurup, kürsülerde mücadeleden yana nutuk atmaktan çekinmezler. Ama hemen hepsi de tabandan yükselecek bir işçi iradesi karşısında ölesiyeye korkarlar. Sendikal ayrıcalıklarını kaybetmekten korkarlar. Bu ayrıcalıkları kaybetmemek için de üst kademe bürokratlardan geri kalmayan oyunlar çevirirler. İşte Selüloz-İş Şube Başkanı da alt kademe bürokratlarının tipik bir örneğidir.

Ama bu alt kademe bürokratları EMEP çevresinin işçi sınıfı içerisindeki varlık zeminidir. Bu nedenle de üst kademe hakkında atıp tutarken, alt kademe bürokratları ne yaparsa yapsınlar görmezden geliyor, tabandan yükselen seslere karşı da onlara üstü kapalı destek sunuyorlar.

TEKEL direnişi bu bakımdan çarpıcı bir deneyimdi. Burada bahse konu ettiğimiz yayınlar ve onların bağlı oldukları siyasal iradeler, TEKEL direnişi sürecinde Mustafa Türkellerin en önemli dayanaklarıydı. Bu ölçüde de direnişin bitirilmesinde pay sahibi oldular.

Sendikal bürokrasiye karşı mücadele mi?

Bu aynı Evrensel gazetesi ve EMEP, Ontex direnişini görmezden gelirken, diğer yandan da sendikal bürokrasiye karşı tabanı örgütlemek iddiasıyla kurultaylar düzenliyor. Büyük ölçüde toplantılarına katılan işçi sayılarının abartıldığı bu kurultay sürecinde, kürsü de çoğu durumda sendika bürokratları tarafından dolduruluyor.

İşte Ontex işçilerinin direnişini görmeyen Evrensel'in 22 Şubat tarihli sayısında yer alan bir kurultay haberi buraya kadar tüm söylediklerimizi çarpıcı biçimde doğruluyor. Habere konu olan kurultay toplantısı Küçükçekmece'de, yani Ontex direnişinin olduğu bölgede yapılmış (Elbette Ontex işçileri davetli değil). Habere göre çeşitli işyerlerinden işçiler toplantıya katılırken, "toplantıda sendikaların işçinin taleplerini karşılayacak bir yapıya kavuşmasında görevin mücadeleciler işçilere ve sendikacılara düştüğü vurgulandı".

Haberi asıl ilginç kılan ise büyük puntolarla öne çıkan şu sözler: *Sendikal bürokrasi sınıfa ihanet içerisinde!*

Bu sözleri sarfeden kişi ise EMEP Genel Başkan Yardımcısı Sabri Topçu. Kendisi eski TÜMTİS Genel Başkanı. Bilindiği gibi yıllar boyunca sendikanın genel başkanlığını yaptıktan sonra koltuğu bırakmamak için, karşısına çıkan muhalif güçlere karşı baskı ve ayak oyunlarına başvurmuş, ancak yine de koltuğunu koruyamamıştı. İşte bu Topçu ilgili toplantıda işçilere bir de TÜMTİS'teki pratiklerini örnek olarak vermiş.

Gerici işbirliğine rağmen direniş kazanacak!

Sözü uzatmadan belirtmek gerekir ki, bu reformist-liberal çevrenin işçi sınıfına da verebileceği bir şey yoktur. Ne kadar emekten, sendikal demokrasiden bahsederlerse bahsetsinler, bunun için kurultaylar örgütlesinler bu gerçek değişmez. Çünkü sendikal bürokrasiyle bu denli içli dışlı olanların, onlarla kurdukları ilişkilerin selameti uğruna işçilerin mücadelesini yok sayanların işçi sınıfının mücadelesine katacakları birşey olamaz.

Son olarak belirtelim ki, Ontex işçileri, sadece işçi sınıfına karşı gerici bir işbirliği yapmış olan patron-sendika ittifakını değil, aynı zamanda bu gerici işbirliğine ortak olarak direnişi yoksayan liberal-reformist güçleri de aşarak zafere ulaşmayı bilecektir.

Ontex işçileriyle enternasyonal dayanışmaya!

(...)

Avrupa'nın çeşitli uluslarından işçiler, emekçiler, ilerici ve devrimciler!

Ontex işçilerinin direnişi, sadece tümüyle haklı ve meşru talepleri için değil, en çok da yukarıda dile getirilen nedenlerle, her bakımdan desteklenmeyi ve eylemli dayanışmayı hak ediyor.

Direnışteki Ontex işçilerinin sizden beklediği de budur. Bunu onlardan esirgemeyelim.

Ontex uluslararası dev bir şirkettir ve hemen her ülkede temsilcilikleri var. Bizzat bu temsilciliklerin önünde gerçekleştirilecek, direnişle ilgili bilgilendirmeyi de içeren basın açıklamaları ve protesto gösterileri, enternasyonal sınıf kardeşliği cephesinden anlamlı bir destek ve dayanışma örneği olacaktır.

Bu böyleyse eğer, derhal harekete geçelim! Var gücümüzle Ontexli sınıf kardeşlerimizin yalnız olmadıklarını haykıralım. Dahası, bununla da kalmayıp, çalıştığımız fabrika ve işyerlerinde de bu direnişe destek ve dayanışma örgütleyelim. Öte yandan unutulmamalıdır ki, bu türden direnişlerin yaşaması ve uzun sürelerle dayanması, eylemli politik destek ve dayanışmanın yanısıra, maddi desteğe de bağlıdır. Ontex'te direnen sınıf kardeşlerimize bu bakımdan da tam destek verelim.

BİR-KAR, yakın zamanda bu tür direnişlerle dayanışma amaçlı bir çağrı yapmış, bu çerçevede, bir de dayanışma fonu oluşturmuş bulunmaktadır. BİR-KAR olarak, Ontex işçileri adına sizleri, bu fona aktarılacak ve tüm sonuçları direnen işçilere gönderilmek üzere, maddi katkıda bulunmaya çağırıyoruz.

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu (BİR-KAR)

Procter&Gamble işçilerinden destek

Almanya'nın Frankfurt kentinde kurulu bulunan Procter&Gamble fabrikasında çalışan işçiler direnişteki Ontex işçileriyle dayanışma halinde olacağını duyurdu. Direnişçilere gazetemiz aracılığıyla gönderdikleri mesajda şunlar ifade edildi:

"Biz Gros-gerau (Frankfurt) Procter&Gamble firmasında çalışan bir grup işçiyiz. BİR-KAR'ın yayınladığı çağrı üzerinden 16 Şubat'ta işten atıldığımızı öğrenmiş bulunuyoruz. Patron ve sendika bürokratları elele vererek bağımsız bir sınıf hareketini boğmak çabası içerisinde olduğu tarafımızdan bilinmektedir.

Direnışinizi çok anlamlı buluyor, dayanışma içerisinde olacağımızı, direnişinizi candan destekleyeceğimizi ifade etmek isteriz."

Procter&Gamble'den bir grup işçi / Frankfurt

Ankara İşçi Kurultayı'na giderken...

Ankara'da kurultay çalışmaları devam ediyor. 30 Ocak'ta çeşitli sektörlerden işçilerin katılımıyla gerçekleştirilen işçi toplantısında kurultay kararı alınmış ve kurultay hazırlık komitesi oluşturulmuştu.

Bundan sonra KHK iki toplantı gerçekleştirerek Nisan ayında gerçekleştirilmesi planlanan kurultayın hedefleri ve pratik hattı üzerinde tartışmalar yürüttü. KHK yaptığı tartışmalarda gerçekleştirilecek kurultayın temel hedefinin örgütlenme olduğu düşüncesinden hareketle bir planlama yaptı.

Bununla bağlantılı olarak kurultay sürecinde örgütlenmenin önündeki engelleri aşmak, işçi sınıfının örgütlülük düzeyini geliştirmek ve mücadele programını oluşturmak hedefiyle hareket edilecek.

Ankara İşçi Kurultayı sınıfa yönelik saldırılar karşısında tabanda işçilerin birleşik ve örgütlü bir şekilde hareket etmesini sağlayabilme amacını taşıyor. KHK bu doğrultuda da önüne üretim alanları temelinde örgütlenmenin güçlendirilmesi hedefini koymaktadır. KHK'nın çizmiş olduğu bu çerçeve doğrultusunda örgütlenme çalışmalarında yoğunlaşılacaktır.

KHK'nın bu doğrultuda almış olduğu kararları şöyle sıralayabiliriz:

- Yerelerde alt komisyonların oluşturulması ve bu komisyonların haftalık olarak düzenli toplantılar alması

- KHK'nın 15 günde bir düzenli olarak toplantı alması

- Çalışmaların bir ayağının işçi sağlığı ve iş güvenliği olması ve iş cinayetlerine karşı örgütlü mücadele çağrısının yükseltilmesi

- OSTİM ve İvedik'te gerçekleşen patlamalar konusunda sürecin takipçisi olunması ve bir imza kampanyasının başlatılması

- Sermayenin saldırılarına karşı etkin bir teşhir ve bilgilendirme faaliyetinin örgütlenmesi.

- İmkanların olduğu tüm alanlarda işyeri toplantılarının alınması

- Grev ve direnişlerle etkin bir dayanışmanın örgütlenmesi

- Kurultay duyurusunun yaygın bir şekilde yapılması

- Kurultayın amacını ve hedeflerini anlatan bir dosya oluşturularak sendika ve odalara kurultaya katılım çağrısında bulunulması

- 8 Mart'a etkin bir hazırlığın örgütlenmesi

KHK'nın almış olduğu kararlar doğrultusunda **metal ve belediye işçileri komisyonlarıyla, Mamak komisyonu** oluşturuldu.

Sincan'da **metal işçileri komisyonu** kurultay hazırlıkları çerçevesinde çeşitli metal fabrikalarından işçilerin katılımıyla üç toplantı gerçekleştirmiş bulunuyor. Komisyonun almış olduğu toplantılarda kurultay süreci boyunca yürütülecek çalışmalar, metal işçilerinin sorunları ve bu sorunlara karşı yürütülecek mücadele hattı tartışıldı.

Çalışmalar kapsamında ilk olarak iş güvenliği ve işçi sağlığı üzerinden bir söyleşi gerçekleştirildi. 13 Mart'ta aynı konuyu gündemine alan bir panel gerçekleştirilmesi düşünülüyor. Yanı sıra 3 Nisan günü "sendikal örgütlenme ve önündeki engeller" başlığıyla bir panel daha gerçekleştirilmesi planlanıyor. Ayrıca sektörde öne çıkan başlıklar üzerinden etkin bir çalışmanın yürütülmesi planlanıyor.

Komisyonun gündeminde iş güvenliği, işçi sağlığı, düşük ücretler, işten atmalar, güvencesiz

çalıştırma ve taşeronlaşma, zorunlu mesailer bulunuyor. Ayrıca aksi bir gelişme olmadığı koşullarda önümüzdeki günlerde metal sektöründe gerçekleşecek olan grev ile etkin bir dayanışmanın örgütlenmesi, grevin sesinin başta metal işçileri olmak üzere farklı sektörlerde çalışan işçilere de taşınması planlanıyor. Yanı sıra ilişkide olunan çeşitli metal fabrikalarından işçiler ile işyeri toplantılarının alınması, bu süreçte çalışmanın eksenini fabrika zeminine oturtarak hedef fabrikalarda örgütlenmeye dönük adımların atılması düşünülüyor.

Bunların yanı sıra yaygın bir pratik faaliyetin örgütlenmesi tartışılan bir diğer başlık. Bildiri, afiş, duvar gazetesi ve ozalitlerin yaygın bir şekilde kullanılması planlanıyor. OSB ve çeşitli metal fabrikalarında yaşanan sorunlar üzerinden materyallerin kullanılması da yapılan planlamalar arasında.

KHK bünyesinde oluşturulan **belediye işçileri komisyonu** da ilk toplantılarını gerçekleştirerek önüne çeşitli hedefler koydu. Kadrolu işçilerin taşeronlaştırılmasına karşı mücadele, taşerondaki belediye işçilerinin haklarının alınması gibi başlıklar üzerinden çeşitli tartışmalar gerçekleştirildi.

Mamak'ta da KHK'nın almış olduğu karar doğrultusunda bir toplantı alınmış bulunuyor. Toplantıda kurultayın hedefleri üzerine yapılan tartışmaların ardından, işçi sınıfı ve emekçilerin örgütlenmesi önündeki engellerin neler olduğu ve son dönem yaşanan ekonomik-sosyal saldırılar karşısında geleceğimiz ve haklarımız için neler yapılması gerektiği tartışıldı. Ardından farklı sektörlerde çalışan Mamaklı işçi-emekçiler biraraya getirilerek **Mamak komisyonu** oluşturuldu.

Oluşan komisyon Mamak'ta farklı sektörlerde çalışan işçilerin ortak sorunlarının neler olabileceğini tartıştı. İş cinayetleri ve iş güvenliği konusunun Mamak'ta da güçlü bir şekilde işlenmesi kararı alındı.

Kurultay gündemleri çerçevesinde başlatılacak imza kampanyası, stantlar açılarak ve işçi servislerine gidilerek yapılacak. İş cinayetleriyle ilgili yaygın afişlemeler yapılacak. Mart ayı sonlarına kadar devam ettirilmesi planlanan kampanyanın ardından ayrıca bir panel yapılması düşünülüyor.

Ankara İşçi Kurultayı Hazırlık Komitesi

İzmir'de imza kampanyası

İzmir Kurultay Hazırlık Komitelerinin başlattığı imza kampanyası çerçevesinde fabrikalardan ve standlardan imzalar toplanıyor.

Çeşitli sektörlerden işçilerin, fabrikalarından topladıkları imzaların yanı sıra geçtiğimiz hafta sabah saatlerinde Çiğli Organize işçilerinin yoğun olarak geçtiği güzergahta ve haftasonu da Çiğli merkezde standlar açılarak imzalar toplandı. İmza standlarında ajitasyon konuşmaları yapıldı.

Ajitasyon konuşmalarında torba yasa, taşeronlaştırma, işten atmalar, kıdem tazminatı ve sendikal örgütlenmenin önündeki engeller işlendi. İşçilere 3 Nisan'da yapılacak işçi kurultayının çağrısı yapıldı.

İşçi ve emekçilerin temel olarak torba yasa üzerinden duyarlı oldukları görüldü. Stantlarda bir yandan da Çiğli İşçi Bülteni ve İzmir İşçi Kurultayı'nın el ilanları dağıtıldı. Çiğli'de kurultay çalışmaları farklı noktalarda açılacak imza stantları ile devam edecek.

Kurultay hazırlıkları yoğunlaşıyor

Tuzla'da kurultay bülteni çıktı

Tuzla OSB Kurultay Hazırlık Komitesi, kurultay çalışmalarını kapsamında kullanılan bültenin ilk sayısını çıkardı.

Yüzlerce fabrikanın olduğu ve binlerce işçinin çalıştığı organize sanayi bölgelerinin yer aldığı Tuzla'da, Mermerciler Organize Sanayi, Deri yan sanayi, Deri Organize Sanayi, Boya-Vernikçiler Organize Sanayi, Kimyacılar Organize Sanayi, Deri Endüstriyel Sanayi bölgeleri bulunuyor. Bununla beraber Tepeören'de de irili ufaklı metal, petro kimya, deri ve plastik fabrikaları yer alıyor.

Binlerce işçi ve emekçinin kölelik koşullarında, sendikası çalıştığı bölgede, işçilerin sorunlarını ve sendikal örgütlülüğü ele alacak kurultayın hazırlıkları sürüyor.

Bu kapsamda çıkan bültenin kapak yazısında "Haklarımız ve geleceğimiz için örgütlü mücadeleye, işyeri komitelerine, sendikalara!" başlıklı yazı yer alıyor. Bölgenin profilinin ele alındığı yazıda, belli başlı temel fabrikalarda yaşanan sorunlar işleniyor. Torba yasa ve son dönemde Ortadoğu ve Kuzey Afrika'da yaşanan halk isyanları da farklı yazılarla ele alınıyor.

Tuzla'da çeşitli fabrikalarda direnişler örmüş ve şu an sendikalı olan fabrikaların temsilcileri ile kendi örgütlenme süreçlerini anlatan röportajlar da bültende yer alıyor. Bununla beraber bültende sınıfa mal olmuş ÇEL-MER işçilerinin mücadelesini anlatan bir röportaj da kendine yer buluyor.

Diğer sayfalarda ise bölgede bulunan fabrikalardan işçi yazıları ve Sa-ba direnişi yer alıyor. Arka kapakta 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün tarihçesi anlatılarak mücadele çağrısı yapılıyor.

Bülten, kurultay sürecine kadar kurultayın amaç ve hedeflerini anlatan farklı gündemlerle çıkmaya devam edecek.

Emin Teknik'e dağıtım

Yüzlerce işçinin çalıştığı ve yoğun sömürünün yaşandığı Emin Teknik fabrikasına bülten dağıtımı gerçekleştirildi. Bölgedeki temel metal fabrikalarından

biri olan Emin Teknik'te ücretler oldukça düşük ve baskılar da yoğun.

Dağıtım sırasında ise farklı yöntemlerle bültenin işçilere ulaştırılmasına engel olunmaya çalışıldı. Dağıtıma müdahale edemeyen patron yalakaları servisleri içeri çekti. Normalde bu fabrikada çalışan çoğu işçi Aydınli Mahallesi'nde oturtuklarından kaynaklı işe yürüyerek gidip geliyorlar. Bugüne kadar işçileri düşünmeyen patron, bültenin işçilere ulaşmasını önlemek için fabrikanın dibinde oturan işçileri bile evlerine servisle bırakmak zorunda kaldı. Buna rağmen az sayıda da olsa bülten işçilere ulaştırıldı.

Ramzey'de işçi kıyımı

Ramzey'de BDSP'nin fabrika sorunlarını işleyen ve işçileri yaşadıkları sorunlara karşı işyeri komitelerine ve sendikalara çağırın bildiri dağıtımının ardından Ramzey patronu işçilerle bir toplantı yapmış ve terör estirmişti. Ardından fabrika sınırlarını deşifre ettiği iddiasıyla iki işçiyi işten atmıştı. Ramzey patronu yaklaşık bir hafta sonra ise bir bölümünde çalışan bütün işçilerin işine son verdi.

Kölece çalışma koşullarının dayatıldığı Ramzey'de bildiri dağıtımının ardından gerçekleştirilen bu saldırı, Ramzey patronunun duyduğu korkuyu gözler önüne serdi. İşçilere yapılan çağırının yarattığı etkiyi bertaraf etmek isteyen patron işçilere korku salmak amacıyla işten çıkarmalara başvurdu. Daha önce Birleşik Metal üzerinden yaşanan sendikal örgütlenme deneyimi de Ramzey patronunun gerçekleştirdiği işçi kıyımı ile engellenmişti.

Ramzey'e bildiri ve bülten dağıtımı

İşten atma saldırısını konu alan dağıtımda ise hukuksal prosedür hakkında bilgi verildi. Fabrikaya özgü sorunları ve son süreçte yaşananları ele alan BDSP imzalı bildiriler ile Tuzla OSB KHK Bülteni, Tepeören'de merkezi bir noktada duran servislere dağıtıldı. Dağıtım sırasında kısa bir gerginlik yaşansa da materyaller işçilere ulaştırıldı.

Tuzla'da çalışmalar sürüyor...

mücadeleye çağırın BDSP imzalı bildiriler işçilere ulaştırıldı. İşçilerle torba yasa ve son dönem artan saldırılar üzerine sohbetler gerçekleştirilen faaliyet sırasında AKP hükümeti ve yasaya onay veren düzen partileri teşhir edildi.

Yaklaşık bir buçuk saat süren faaliyet sırasında emekçilerden olumlu tepkiler alındı. Ayrıca BDSP imzalı bildirilerden yaklaşık 1500 adedi bölgede yaşayan işçilere ve emekçilere ulaştırıldı. Dağıtım sırasında bazı emekçiler bildirileri almak için KHK çalışanlarının yanına geldi. KHK çalışanları mahallede oturan işçiler tarafından evlere davet edildi.

TİB-DER üyeleri İçmeler merkez köprüünün her iki tarafına da ayrı ayrı masa açarak ajitasyon konuşmaları eşliğinde imza topladılar. İşçilerin ilgiyle karşıladığı stantta, sıcak sohbetler gerçekleştirildi.

Adana'da kampanya çalışmaları

Adana Sanayi İşçileri Derneği'nin "Haklarımız ve geleceğimiz için örgütlü mücadeleye!" şiarlı kampanya çerçevesinde yürüttüğü imza kampanyası sürüyor.

Sabah servis güzergâhlarında işçilerden imza toplanmaya devam ediliyor. Son olarak Obalar Caddesi'nde sabah saatlerinde imza toplandı.

Radyo programında çalışmalar anlatıldı

18 Şubat'ta ise dernek çalışanlarının katıldığı, kampanya çalışmaları ile ilgili bir radyo programı gerçekleştirildi. Programda, dernek çalışmaları, sermayenin saldırıları, işçi kurultayı deneyimleri ve üçüncüsü gerçekleştirilecek işçi kurultayının çalışmaları anlatıldı.

19 Şubat günü de İnönü Parkı'nda imza standı açıldı. İşçi ve emekçilerle konuşularak imzalar toplandı. İlginin yoğun olduğu stanttan haklarımıza ve geleceğimize sahip çıkma çağrısı yapıldı.

Adana SİDER'de işçi toplantısı

Adana Sanayi İşçileri Derneği'nin kampanya çerçevesinde sigortasız ve güvencesiz çalışmaya karşı başlattığı çalışmalar sürüyor. Bu çalışmanın bir parçası olarak Kurultay Hazırlık Komitesi'nin aldığı karar doğrultusunda 20 Şubat Pazar günü bir işçi toplantısı gerçekleştirildi.

Av. Mustafa Çinkılıç'ın katıldığı toplantıda sigortasız çalıştırılmaya ve çalışma yaşamında karşılaşılan diğer hak gasplarına karşı yapılması gerekenler tartışıldı. İlk olarak Kurultay Hazırlık Komitesi tarafından yürütülen çalışmalar anlatıldı, örgütlü mücadelenin önemi vurgulanarak kurultay çalışmalarına değinildi. İşçilerin sorularıyla süren söyleşiye metal, mobilya ve plastik sektörlerinden işçiler katıldı.

İmzalar gönderildi

Adana Sanayi İşçileri Derneği'nin "Sigortasız ve güvencesiz çalışmaya hayır!" şiarıyla yürüttüğü imza kampanyası sona erdi. Yaklaşık 3 bin imza toplayan SİDER çalışanları imzaları Merkez Postanesi'nden Çalışma Bakanlığı'na gönderdiler.

Postane önünde kısa bir açıklama yapan dernek çalışanları, "Haklarımız ve geleceğimiz için örgütlü mücadeleye!" şiarıyla sürdürülen kampanyanın bir ayağı olarak başlatılan sigortasız ve güvencesizliğe karşı yapılan çalışmaları anlattılar. Açıklamada çalışmaların devam edeceği belirtildi.

Bülten dağıtımı

Ayrıca 22 Şubat günü sabah saatlerinde Şakirpaşa Yeni Metal Sanayi girişinde Adana İşçi Bülteni'nin dağıtımı gerçekleştirildi.

Kızıl Bayrak / Adana

"Torba yasa geri çekilsin!" talebi ve "Kuralsız ve güvencesiz çalışmaya hayır!" şiarıyla yürütülen imza kampanyası çerçevesinde 17 Şubat günü Aydınli Mahallesi merkezinde imza masası açan KHK çalışanları işçi ve emekçileri mücadeleye çağırdılar. Sabah 07.00'de açılan masada emekçileri

Sömürüye ve kölelik dayatmalarına karşı GREV var!

Haklarımız ve geleceğimiz için sınıf dayanışmasını yükseltelim!

Sömürüye ve kölelik dayatmalarına karşı GREV var!

Metal işkolunda çalışan 15 bin sınıf kardeşimiz grev yolunda. Çünkü onların sırtından saltanatlar kuran metal patronları “daha fazla sömürü, daha fazla kölelik” istiyor. İşte bu nedenle metal işçileri “artık yeter” dediler ve ellerini şaltire uzattılar. Eğer metal patronlarının örgütü MESS, taleplerini kabul etmezse iki ay içerisinde üretimi durduracak, grev halayına duracaklar!

Kölelik yasalarına karşı GREV var!

Metal işçileri sadece kendileri için değil, aynı zamanda hepimiz için direniyorlar. Çünkü MESS aynı zamanda AKP eliyle dayatılan torba yasanın ve diğer kölelik yasalarının da mimarıdır. Bunun için MESS sadece kölelik yasalarını çıkarttırmakla yetinmiyor, bir de bu yasaları toplu sözleşmeye sokmak istiyor.

Metal işçileri bunun için aynı zamanda bu kölelik yasalarının geçmemesi için grev diyor. Kölelik yasalarının geri çekilmesini talep ediyor, mücadelede öne çıkıyor. İşte bu nedenle Metal işçilerinin kazanması kölelik yasalarına vurulmuş bir darbe olacaktır.

Sendikal ihanet çetelerine karşı GREV var!

Metal işçilerinin grevi aynı zamanda sermaye ile işbirliği yaparak işçi sınıfını arkadan hançerleyen sendikal ihanet çetelerinin saltanatını da hedefliyor. Sermayenin 12 Eylül darbesiyle metal işçilerinin ve işçi sınıfının başına musallat ettiği Türk Metal çetesini dağıtmayı hedefliyor.

Eğer Türk Metal çetesi dağıtılsa, sadece metal işçileri değil aynı zamanda tüm bir işçi sınıfı kazanacak. Çünkü metal işçisine vurulan bu pranga, gerçekte işçi sınıfına vurulmuştur. Çünkü metal işçileri işçi sınıfının en ileri bölüğüdür. Sermaye ve devleti, 12

Eylül darbesiyle metal işçilerini Türk Metal prangasına mahkum etmiştir. Grev bu prangayı parçalayacaktır.

Haklarımız ve geleceğimiz için GREV'e destek!

Grev MESS'in ve Türk Metal'in düzenini bozacaktır. Böylelikle milyonlarca işçi ve emekçi için bir çıkış yolu açacaktır. İşte MESS de bu bilinçle kendi sınıfı için greve engel olmaya çalışıyor. MESS üyesi patronlar özel toplantılar yapıyor, oyunlar çeviriyorlar. Yaptıkları gizli toplantılarda gerekirse greve çıkılacak fabrikaları harcamaktan söz ediyorlar.

Kardeşler, işte bunun için metal işçisinin davası emeğin davasıdır. Bu davaya ortak olmak boynumuzun borcudur.

Bunun için hangi sektörde çalışıyor olursak olalım, grevle dayanışma halinde olalım. Sanayi havzalarında, mahallelerde grevle dayanışma komiteleri, platformları kuralım. MESS'e ve sermayeye karşı tek yumruk olalım. Haklarımız ve geleceğimiz için hep birlikte GREV diyelim!

Metal İşçileri Birliği

Paksan'da eylem

Metal işçilerinin grevi adım adım fabrikalardan içeri girerken Birleşik Metal üyesi işçiler cuma eylemlerine devam ediyor. Paksan'da cuma eylemlerine 18 Şubat günü de devam edildi. Eylemde konuşan Paksan Baştemsilcisi **Rifat Codura**, grev sürecindeki temel taleplerinin ve grev kararlılığının ifade edildiği metni okudu.

Basın metninin okunmasının ardından, eyleme destek için gelen işten atılan ve direnişte olan Ontex işçileri adına bir işçi söz aldı. Direnişçi işçi, kendi süreçlerini anlattı. Toplu sözleşmelerine ve sendikal haklarına sahip çıktıkları için işten atıldıklarını ancak mücadeleye kapı önünde direnerek devam ettirdiklerini ifade etti. Metal işçilerinin yürüttükleri mücadeleyi desteklediklerini söyleyerek “Yaşasın sınıf dayanışması!” sloganıyla konuşmasını bitirdi.

Basın açıklaması Birleşik Metal-İş İstanbul 2 No'lu Şube Başkanı Yılmaz Bayram'ın konuşmasıyla sona erdi. Bayram, konuşmasında “Biz bu yola her türlü bedeli ödemeye hazır olarak çıktık. MESS patronlarının baskısı bizi hiçbir şekilde yıldıramaz” dedi. Eylem alkış ve sloganlarla son buldu.

RSA'da yürüyüş

Gaziosmanpaşa Elmabahçesi'nde kurulu RSA fabrikasında çalışan işçiler 18 Şubat sabahı İmam Hatip Kavşağı'nda toplanarak coşkulu bir yürüyüş gerçekleştirdiler. Yürüyüş güzergahı boyunca coşkulu sloganlarla çevredeki işçilere seslenildi. RSA'nın önünden geçen işçiler burada gür bir şekilde grev kararlılıklarını ifade ettiler.

RSA İşyeri Baştemsilcisi Bayram Dilek fabrika önünde işçilere seslenerek grev süreci ile ilgili gelişmeleri aktardı. Grev komitesi eğitimine değinen Dilek, grevi kazanma kararlılığında olduklarını vurguladı. Konuşmasında “güreşte iki pehlivan karşı karşıya gelir ikisi de kazanma kararlılığı ile güreşirler. Bizler de birer pehlivanız ve kazanan pehlivan olacağız” sözleriyle kazanma kararlılıklarını ifade etti.

Dilek'in konuşmasını fabrika binasının penceresinden izleyen RSA yöneticileri yürüyüşe destek için gelen Pancar Motor temsilcilerinin dışarı çıkarılması için güvenliğe talimat verdi. İşçilerin grev kararlılığından ve coşkusundan korkan RSA yöneticileri korkularını işçiler üzerinde baskı oluşturarak ve dayanışmayı engellemeye çalışarak gösterdi.

RSA işçilerinin sahiplenmesi ile Pancar Motor temsilcilerinin fabrika dışına çıkarılması engellendi Fabrika bahçesinde yapılan konuşmanın ardından coşkulu sloganlarla eylem sonlandırıldı.

Yürüyüşte ayrıca *Kızıl Bayrak* gazetesi işçilere ulaştırıldı. Birçok işçi *kizilbayrak.net* sitesini takip ettiklerini ifade ederek sitedeki bilgileri işçi arkadaşlarına aktardıklarını belirttiler. Genç işçilerin yoğun olduğu RSA'da işçiler greve hazır olduklarını ifade ediyorlar. İşçileri greve çıkmak için daha fazla beklenmemesi gerektiğini vurguluyorlar. Geçen her gün fabrikadaki stokların arttığını ifade eden genç işçiler bunun önüne geçmek için greve bir an önce çıkılması gerektiğini vurguluyorlar.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece - GOP

MİB'den imza kampanyası

Metal İşçileri Birliği (MİB), grevci metal işçilerine yönelik sınıf dayanışmasını örgütlemek hedefiyle bir imza kampanyası başlattı.

Hakları ve gelecekleri için “GREV” diyen metal işçilerinin yanındayız!

Krizi fırsata çevirerek işçilerin haklarını çalan ve kölelik zincirlerini sıkan metal patronları ve onların vurucu örgütü MESS, daha fazlasını istiyor. Bu amaçla 2010-12 dönemini kapsayan grup toplu iş sözleşmesinde katmerli sefalet ve kölelik dayatmasında bulundu. İşbirlikçisi Türk Metal “Sendikası”nın da desteği ile 100 binin üzerinde metal işçisine bu dayatmalarını kabul ettiren MESS, şimdi aynı saldırı planını Birleşik Metal üyesi metal işçilerine kabul ettirme çabasında.

Ancak Birleşik Metal üyesi metal işçileri

MESS'in bu dayatmalarını kabul etmeyerek grev silahını kuşandı. 9 Şubat tarihi itibarıyla alınan grev kararı, MESS'in dayatmalarında geri adım atmaması koşullarında önümüzdeki iki ay içinde uygulamaya sokulacak. Böylelikle 10 binin üzerinde metal işçisi greve çıkacak.

Grev silahını kuşanan metal işçileri, sadece kendileri için değil tüm işçi sınıfı için mücadele ediyorlar. Çünkü sermayenin vurucu gücü olan MESS ile onun işçi sınıfına musallat ettiği Türk Metal çetesinin ezilmesi, işçi sınıfını bir büyük engelden kurtarmak demektir.

Biz, aşağıda imzası bulunan kişi ve kurumlar olarak metal işçilerinin mücadelesini ve taleplerini sonuna kadar destekliyor, başarıya ulaşması için tüm gücümüzle yanlarında olacağımızı ilan ediyoruz.

İsim Kurum-İşyeri İmza

Zafer direnen işçilerin olacak!

Casper'de sendika düşmanlığı

İstanbul Ümraniye'de kurulu CASPER'da işçilerin Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlenmesi, işten atma saldırısıyla karşılandı. CASPER yönetimi, Birleşik Metal'in yetkiyi aldığını öğrenmesinin ardından 2 işçiyi işten attı.

Birleşik Metal yaptığı açıklamada, başta atılan işçiler olmak üzere, tüm üyelerinin haklarını sonuna kadar koruyacağını söyledi.

Fabrika önünde direnişlerini sürdüren Casper işçileri patronun baskılarına rağmen içerideki işçilerle beraber mücadele kararlılıklarını gösteriyorlar. Casper patronu kapı önünde bekleyen işçilerle direnişçi işçilerin diyalogunu koparmak için çaba harcarken, işçiler ise arkadaşlarını yalnız bırakmıyor. Dinlenme ve yemek molasında bina dışına çıkarak desteklerini sürdürüyorlar. İşçiler sabah mesai başlangıcından akşam iş bitimine kadar fabrika önünde bekleyişlerini sürdürüyorlar.

D.S.C'de direniş başladı

Kocaeli'de kurulu Güney Kore sermayeli D.S.C Otomotiv Koltuk Sistemleri San. ve Tic. AŞ'de çalışan işçiler sendikalaştıkları için işten atıldılar. İşten atılan 25 işçi fabrikanın önünde direnişe geçti. İşçiler işe alınana kadar fabrikanın önünde bekleyişlerini sürdüreceklerini ifade ederken Birleşik Metal-İş yöneticileri direniş yerinde bekliyor.

22 Şubat Salı günü; D.S.C patronu üretimi

durdurarak işçileri topladı ve "Ya sendikadan istifa eder çalışırsınız ya da hepinizi atarım" diyerek tehditler savurdu. Birleşik Metal yaptığı açıklamada bu saldırı ile, kalan işçilere gözdağı verilmek istendiğini, işçilerin sendikadan istifa etmeleri için bilindik yöntemlere başvurulduğunu belirtti.

KDS direnişi sürüyor

Gebze Organize Sanayi Bölgesi (GOSB) Arka Kapısı karşı, Pelitli Köyü yolu üzerinde kurulu bulunan KDS Pres Döküm AŞ'de keyfi olarak işten atılan 3 işçinin 4 Şubat Cuma günü fabrika önünde başlattığı direniş devam ediyor

İşçiler sürdürdükleri direnişlerinin olumlu etkilerinin fabrika içerisinde yankılanmaya başladığını ifade ederek, işçilere yeni iş elbisesi ve ayakkabı dağıtıldığını, kir pas içinde olan tuvaletlerin temizlendiğini söylediler. İşçiler direnişlerine yönelik baskıların da halen devam ettiğini söylediler.

Bu arada kizilbayrak.net'te KDS direnişine ilişkin yayınlanan yazılardan rahatsızlık duyan patronun, yayınlanan yazıların çıktılarını bölümlerde çalışan işçilere gösterip "kimler bunlarla ilişki içinde, bunlarla ilişkilerinizi kesin" vb. sözler sarf ederek işçilere gözdağı vermeyi de ihmal etmediği biliniyor.

İşçiler, patron saldırılarına karşı başlattıkları haklı ve meşru mücadelelerinde emekten yana olan herkesi yanlarında görmek istediklerini de söylüyorlar.

[Kızıl Bayrak / Gebze](http://kizilbayrak.net)

"Emekçilerin asli görevi grev kararına destek olmaktır"

Grev kararlarını fabrikalarına asan metal işçilerinin haklı davası, öncü işçi ve emekçiler tarafından da sahipleniliyor. Kamu emekçileri ve işçiler metal işçilerinin grevini sahipleniyor ve grevin büyütülmesi noktasında ellerinden geleni yapacaklarını belirtiyorlar.

Kamu emekçileri olarak, uzun bir zamandan beri işçi ve emekçilerin saldırılara karşı ortak örgütlenmesi ve birlikte mücadele vermesi gerektiğine inanıyoruz. Saldırıları karşı ortak mücadele verilmediği koşullarda elimizde kalan son kırıntılardan da yoksun kalacağımızı bilmeliyiz. Bu nedenle Birleşik Metal-İş Sendikası'nın MESS dayatmalarına karşı aldığı grev kararını destekliyoruz. Gücümüz oranında desteğimizi esirgmeden her zaman işçilerin yanında olacağız. Sadece sendikalı işçi ve emekçilerin değil, toplumun her kesiminin greve destek olması gerektiğine inanıyoruz.

[Gebze Eğitim-Sen Şube Yönetimi'nden bir kamu emekçisi](http://www.guzelhaber.com)

Birleşik Metal üyesi işçilerin MESS dayatmalarına karşı aldığı grev kararını destekliyorum. Sonuç ne olursa olsun, kazanım da kayıp da tüm işçi sınıfının olacaktır. Alınan grev kararı başarıyla sürdürülürse, bundan sonraki süreçte işçi sınıfı saldırılara karşı bir mevzi kazanmış olacak. Gönül MESS dayatmalarına karşı metal işkolundaki tüm sendikaların böyle bir grev kararı almasını isterdi. Bundan sonra tüm metal işçilerinin asli görevi, alınan bu grev kararına destek olmaktır.

[Çelik-İş üyesi bir işçi](http://www.guzelhaber.com)

Metal patronlarının sadece Birleşik Metal üyesi işçilere değil tüm metal işçilerine yönelik saldırıları biliniyor. Bu yüzden tüm metal işçileri, Birleşik Metal üyesi işçilerin aldığı grev kararını desteklemelidir. MESS dayatmalarına karşı grev kararı alan metal işçilerinin mücadelesi büyütülerek, hükümetin saldırı politikaları ve torba yasa saldırılarına karşı tüm işçi ve emekçilerin genel bir grevi örgütlenmesi gerektiğine inanıyorum.

[Direnişçi BERICAP işçisi](http://www.guzelhaber.com)

MESS'in manevrası boşa düşürüldü

Metal grup TİS sürecinde grev yolunda ilerleyen metal işçileri, MESS'in "grev oylaması" oyununu büyük ölçüde boşa çıkardılar. İşçiler arasında bölünme yaratmak ve bazı işçileri mücadeleden kopartmak, böylelikle saflarda bozguna yol açmak isteyen MESS'e işçilerin yanıtı net oldu.

Grev oylaması yapılan Demisaş'ta işçiler sendikanın kararına uyarak grev sandığına gitmediler. Greve hazırız mesajı verdiler.

Diğer taraftan ise birçok fabrikada bu oyun daha baştan boşa çıkarıldı. Areva, Arfesan, Bosal, Bekaert, Doruk, Sarkuysan, Standart Depo, Prysmian, Çimsataş, Aksan, Remas, Çemaş,

RSA'daki Birleşik Metal üyeleri fabrika yönetimlerine grev oylaması için imza toplamasına izin vermediler.

Metal işçileri böylelikle bu zorlu virajı da büyük bir inanç ve kararlılıkla dönmek üzereler. Çünkü birkaç istisna dışında diğer tüm işyerlerinde de güçlü bir grev kararlılığı var.

Metal patronlarının grev oylaması talebi üzerine Gebze'de kurulu Akkardan ve Makine Takım'da sandıklar kuruldu. Makine Takım'da hayır oyları üstün geldi. Aslında Makine Takım'da böyle bir sonuç çıkması bekleniyordu. Çünkü bu fabrikadaki işçiler genel eğilimin aksine bir tutum içerisindeydiler.

MESS ile Birleşik Metal-İş Sendikası arasında devam eden TİS görüşmeleri kapsamında metal işçileri grev kararlarını fabrikalarına astılar.

MESS dayatmalarına karşı sürecin başında aldığımız kararlı tutumumuzu işyerimize astığımız grev kararı ile bir kez daha haykırдық. Mücadelemizi sonuna kadar sürdüreceğiz. MESS patronları, işçi sınıfının haklarına nasıl sahip çıktığını gözleriyle görecek. Hangi yıldırma politikalarını uygularlarsa uygulamaslar, biz mücadelemizden vazgeçmeyeceğiz.

[Çayrova Boru işçisi](http://www.guzelhaber.com)

İşveren sendikasının metal işçilerine dayattığı sonu gelmez arzu ve isteklere artık bir son demenin zamanı gelmişti. Birleşik Metal tarihinde ilk kez bir ilke imza atarak fotokopi sendikacılığı yapmakla suçlayanlara karşı bir şamar vurmuştur. Gelecek günler ne getirecek bunu hep beraber göreceğiz. Bu sadece bizim sorunumuz değil, 75 milyonluk bir ülkede azınlık bir cuntanın bütün nimetlerden faydalanmasına artık bir son! Hayırlı olsun.

[Sarkuysan işçisi](http://www.guzelhaber.com)

MESS dayatmalarına karşı alınması gereken bir

karardı. Metal patronları yıllardır bizim isteklerimizi dinlemediler. Ama bundan sonra artık bizi ciddiye alacaklar. MESS patronları bizi borçlarımızla tehdit ediyorlar. Biz borçlarımızı öderiz. Biz açıktan ölmeyiz, onlar düşünsün. Sendikamızın aldığı kararların arkasındayız. Grev kararı geç bile kaldı.

[Sarkuysan işçisi](http://www.guzelhaber.com)

Düne kadar grev kararı fabrika içerisindeydi. Bugün MESS grev kararını gördü. Hak arama mücadelemizi sonuna kadar sürdüreceğiz. Artık gemileri yaktık geri dönüş yok.

[Kroman Çelik işçisi](http://www.guzelhaber.com)

"Gemileri yaktık geri dönüş yok!"

Bir UPS işçisiyle direniş süreci ve metal grevi üzerine konuştuk...**“Sınıf bilincine ulaşan işçilerin önünde hiçbir güç duramaz”****- UPS'deki direniş sürecini değerlendirir misiniz?**

- Direnişe başladığımız gün saldırılar da başladı. Patronla, jandarmayla, zabıtayla, karayollarıyla uğraştık. Ama direnişimizi hiçbir şey kırmadı. Başladığı gibi güçlü bir şekilde bitti.

- Direniş sürecinde sınıf dayanışması ne düzeydeydi?

- Sınıf dayanışmasını biz çok iyi öğrendik. ÇEL-MER, Sa-ba, Samka, BERICAP... Bütün direnişleri destekledik. UPS direnişi ile sınıf dayanışması da vardı ama yeterli değildi. Bu konuda kimseyi yadırgamak gerekmiyor. İnsanlar, bilinçsiz, korkutulmuş, sindirilmiş. Yapılan dayanışma ziyaretleri bize moral oldu. ÇEL-MER, Sa-ba, Samka işçileri bizimle dayanışma gösterdi. Bazı sendikalar da dayanışma gösterdi.

- Direniş sürecinde sendikanızın tutumunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Sendikamız sert bir kaya gibi durdu. Bizi yalnız bırakmadı. Sendika ve direnişçiler, iki eli birleştirip yumruk yapar gibi kenetlendiler.

- Direnişinizin kazanımını neye borçlu?

- Sendikamızın ve direnişçi işçilerin kararlılığına. UPS direnişi, araç geçmeyen, ulaşımı çok zor bir yerdedi. Buna rağmen, acil işi olan direnişçi arkadaşlarımız, işlerini hallediyor, yürüyerek direniş alanına geri dönüyorlardı. Bu kararlılığın sonucu oluyordu.

- Bugün UPS'deki genel durumu, direnişin etkilerini değerlendirir misiniz?

- Bizim işbaşı yapmamızla birlikte, içerde çalışan arkadaşlarımızın da morali yükseldi. Sendikaya güven arttı, sendikamız UPS'de güçlendi. Elbette, biz direnişçilerin de morali yükseldi.

- UPS direnişinin işçi sınıfı için anlamı nedir?

- Kazanmak, çok güzel bir şey. İşçi sınıfı, direnmenin ve kazanmanın güç demek olduğunu zamanla çok iyi anlayacaktır. Sendikasız çalışan bütün işçilere sesleniyorum: Sendikasız hiçbir şeyiz, örgütlüsek, güçlüyüz, güçlüyüz, güçlüyüz...

- MESS dayatmalarını kabul etmeyerek, grev kararlılığını ilan eden metal işçilerinin mücadelesini nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Haklarını alana kadar, vazgeçmeden, kararlılıkla mücadele etmeleri gerektiğini düşünüyorum.

- Sızca metal işçisinin mücadelesi ve kazanımı işçi sınıfına neler kazandırır?

- Metal işçisinin kazanımı, tüm işçi sınıfı için büyük bir kazanç olur. İşçi sınıfına güç verir, örnek olur. Bugün, Türkiye'de ve dünyada değişim başlamıştır. Bunu kimse engelleyemez. Ortadoğu'ya bakmak yeterli. Ortadoğu'da yaşanan halk direnişlerinin de Türkiye işçi sınıfına büyük bir cesaret vereceğine inanıyorum.

- UPS direnişinden yola çıkarak, metal işçilerinin mücadelesinin başarıya ulaşması için neler yapılması gerektiğini düşünüyorsunuz?

- Metal işçilerinin grev kararlılığını koruması gerek. Her fabrikada grev komiteleri kurarak, işçi sınıfına mücadelelerini duyurmaları gerek. Organize sanayi bölgelerinde eylemler yapılabilir mesela. Bütün sendikaların bu mücadele arkasında birleşmesi gerek. Birleşik Metal-İş Sendikası'na bütün sendikaların destek vermesi gerek.

- Metal işçileriyle sınıf dayanışmasını yükseltmek için neler yapılabilir?

- Bütün işçilerin birleşerek, alanlarda, eylemlerde buluşup, sınıf dayanışmasını yükseltmesi gerek. İşçiler kenetlenirse, sendikalar birleşmeye, dayanışmaya mecbur kalır. Sınıf dayanışması, sendikacılardan değil işçilerden başlar. Sınıf bilincine ulaşan işçilerin önünde hiçbir güç duramaz.

Kızıl Bayrak/Ümraniye

BERICAP'ta baskılar

Petrol-İş üyesi BERICAP işçilerinin Gebze'de başlattıkları direniş çetin kış koşullarına rağmen devam ediyor.

24 Aralık 2010 tarihinde 4 işçi arkadaşlarının işten atılmasına sessiz kalmayarak direnişe geçen BERICAP işçileri pazar günleri hariç her gün sabahın erken saatlerinden akşama kadar fabrika önünde bekleyişlerini sürdürüyor. Gün içerisinde fabrika etrafında yürüyüş gerçekleştirip taşeron işçilerin fabrikaya giriş-çıkışlarını protesto eden işçiler attıkları sloganlarla direniş kararlılıklarını gösteriyorlar.

İşçilerin fabrika önündeki kararlı direniş sürerken baskılar da devam ediyor.

İşçiler, bugüne kadar işverenle yapılan görüşmelerden olumlu bir sonuç çıkmadığını, işlerine geri dönene kadar fabrika önündeki direnişlerini sürdüreceklerini, işverenin suskunluğunu devam ettirmesi durumunda eylemlerini arttırarak mücadeleyi daha da yükselteceklerini ifade ediyorlar.

Kolluk güçlerinin fabrika içindeki ablukası ise artarak devam ediyor. Direniş alanına astıkları pankartlar ile fabrika önündeki bekleyişlerini sürdüren işçiler attıkları sloganlarla kararlılıklarını belirtiyorlar.

19 Şubat Cuma günü BERICAP işçilerine dayanışma ziyareti gerçekleştiren Çelik-İş üyesi OSAŞ işçileri, bundan sonraki süreçlerde işçileri yalnız bırakmayacaklarını ifade ederek başarı dileklerini sundular. Ziyaret sırasında Petrol-İş Sendikası Gebze Şube Başkanı Süleyman Akyüz ve Çelik-İş Sendikası Gebze Şube Sekreteri Fırat Güneş sürece ilişkin birer konuşma yaparak sınıf dayanışmasının önemine değindiler.

ÇEL-MER'de tahammülsüzlük!

ÇEL-MER patronunun "işyerinin zarara uğradığı" gerekçesi ile 63 işçi hakkında Gebze 3. İş Mahkemesi'ne açtığı tazminat davasının ilk duruşması, 18 Şubat Cuma günü Gebze 3. İş Mahkemesi'nde görüldü.

Duruşmaya ÇEL-MER işçileri, vekilleri, Birleşik Metal-İş Sendikası Gebze Şube yöneticileri ile davacı ÇEL-MER yöneticileri ve vekilleri katıldı. Yapılan kimlik tespitinin ardından mahkeme heyeti, "dosyanın içindeki eksikliklerin giderilmesine, duruşmaya katılmayan davacı 13 işveren tanığının, davalı 9 işçinin bir sonraki duruşmada hazır bulundurulmasına, 2. İş Mahkemesi'ndeki dava dosyasının istenmesine", karar vererek, davanın 4 Nisan tarihine ertelenmesine karar verdi.

İşçiler Gebze Adliyesi önüne yürüdü

ÇEL-MER işçileri, işverenin haklarında 50.000 TL tutarındaki tazminat davasına kitlesel bir eylemle cevap verdi. Birleşik Metal-İş Sendikası Gebze Şubesi önünde toplanan işçiler alkış, ıslık ve sloganlarla Gebze Adliyesi'ne yürüdü. Adliye önüne gelindiğinde Birleşik Metal-İş Sendikası Gebze Şubesi Mali Sekreteri Necmettin Aydın bir konuşma gerçekleştirdi.

ÇEL-MER patronunun saldırılarını anlatan konuşmasında MESS sürecine de değinen Aydın, MESS dayatmalarına karşı grev kararı aldıklarını ve sonuna kadar direneceklerini ifade etti.

Kızıl Bayrak / Gebze

SİDER Demir-Çelik'te eylem kazandırdı

SİDER Demir-Çelik işçileri Ocak ayı ücretlerini alamadıkları için 18 Şubat günü 08.00-16.00 vardiyası bitiminde saat 21.00'e kadar servislere binmeyerek fabrikadan ayrılmama eylemi gerçekleştirmişlerdi. Bunun sonucunda ise işçiler ücretlerinin yarısını almayı başarmıştı. Kalan kısmının ise 21 Şubat'tan itibaren yatırılacağı sözünü almışlardı.

21 Şubat günü 08.00-16.00 vardiyasının bitiminde ücretlere dair bir açıklama yapılmadığı için işçiler

servislere binmediler. Aradan 15 dakika geçtikten sonra personel sorumluları gelerek ücretlerin bankaya yatırıldığını ve 22'sinden itibaren çekilebileceğini söylediler. Bunun üzerine işçiler fabrikadan ayrıldılar.

22 Şubat günü itibariyle SİDER Demir-Çelik işçileri Ocak ayı ücretlerinin ve sosyal haklarının da bir kısmının yatırıldığını ilettiler. Bunu başarabilmenin de kendilerine güven kazandırdığını söylediler.

Kızıl Bayrak / İzmir

Sıra Kaddafi diktasında...

Arap dünyasında halk

Arap dünyasında işsizlik, yoksulluk, yağma, rüşvet, ayrımcılık ve zorbalığa karşı patlak veren halk ayaklanmalarına yeni halklar ekleniyor. Cezayir, Yemen, Ürdün ve Bahreyn'in ardından Libya'da da halk hareketi başladı.

Vahşi devlet terörüyle hareketi ezmeye yeltenen Muammer Kaddafi başkanlığındaki zorba rejim, Tunus ve Mısır'da olduğu gibi halk ayaklanmasıyla karşı karşıya kaldı. Genç kuşaklar ile emekçilerin ayaklanması karşısında zıvanadan çıkan dikta rejim, otomatik tüfekler, roketler, hatta helikopter ve savaş uçaklarıyla halka saldırdı. Beş günde yüzlerce eylemci katledildi, binlerce kişi yaralandı.

17 Şubat'ta başlayan eylemlerin beşinci gününde ayaklanma boyutuna sızması üzerine tüm iletişim hatlarını kesen devlet, zorbalığın dozunu giderek arttırıyor.

“Halk Cumhuriyeti”nden emperyalizm işbirlikçiliğine...

Ülkeye “Halk cumhuriyeti” adını veren Kaddafi ve destekçileri, 90'lı yıllara kadar Sovyetler Birliği'ne yakın bir çizgi izlediler. ABD'ye karşı birtakım çıkışlar yapan Kaddafi, ırkçı-siyonist İsrail'i de sert ifadelerle hedef almış, kendi imzasıyla yayınladığı “yeşil kitap” ile “İslam-sosyalizm” sentezi oluşturduğunu iddia etmiştir. Kimi zaman “deli” olarak nitelenen Kaddafi, her zaman farklı bir görünüm sergilemeye çabaladı.

1969'da adına “devrim” dedikleri bir darbe ile yönetime geçen Kaddafi ile ekibi, “üçüncü dünya” ülkeleri arasında aktif bir rol oynamaya çalışmış, dönemin konjonktürü sayesinde bu çizgiyi belli bir süreliğine de olsa sürdürmüştür. Bundan dolayı 1986'da 6. Filo'ya bağlı savaş uçaklarıyla Libya'ya saldıran ABD emperyalizmi, Kaddafi'yi doğrudan hedef almıştır. ABD'nin vahşi saldırısında kızı ölüren, Kaddafi yara almadan kurtulmuştu.

“Üçüncü yol”, emekçiler lehine birtakım uygulamalar içerse de, özel mülkiyeti, dolayısıyla insanın insan tarafından sömürsünü olduğu gibi kabulleniyordu. Bu ise, işçi ve emekçilerin yönetime katılmasına, temel demokratik hakların kullanılmasına imkan vermiyordu.

İğreti sonuçlar yaratmaktan öteye geçmesi mümkün olmayan “üçüncü yol” çizgisi, Sovyetler Birliği'nin dağılması ile miadını doldurdu. Bu aşamadan sonra emperyalist güçlerle işbirliğine ağırlık veren Kaddafi, özellikle eski sömürgeci güç olan İtalya ile çok yönlü ilişkiler geliştirmeye başladı. (Nitekim gerici İtalyan rejimi hala Kaddafi diktasına destek vermektedir.)

Anti-Amerikancı tutum alan ancak anti-emperyalist olmayan Kaddafi'nin “üçüncü yol”u, emperyalistlerle işbirliği yapmakta hiçbir güçlük çekmedi.

ABD ile gerilim tam ortadan kalkmasa da, arayı düzeltmek için fırsat kollayan Kaddafi, 11 Eylül saldırısından sonra ABD-İngiltere emperyalistleriyle de

arayı düzeltti. Bush döneminde Beyaz Saray'a hakim olan neo-faşist çete, Kaddafi rejimi ile yakın işbirliğine başladı. 2008'de Libya'yı ziyaret eden dönemin ABD Dışişleri Bakanı Condolezza Rice, Bush-Kaddafi yakınlaşmasını dünyaya ilan etti.

Son 20 yılda giderek ucubeleşen Libya yönetimi, ekonomik, siyasal ve sosyal alanı kontrol eden bir dikta rejimi halini aldı. Emekçiler lehine olan düzenlemeleri hızla ortadan kaldıran, petrol zengini ülkenin gelirlerini Kaddafi ailesi ve çevresine peşkeş çeken, eğitim ve sağlık hizmetlerini önemsemeyen rejim, emperyalist şirketlerin “gözdeleri” arasına yerleşti. Günlük petrol üretimi 1.6 milyon varil olan Libya, petrol tekelleri için önemli bir rant kaynağı oldu.

Kaddafi rejiminin izlediği çizgi rüşvet, yağmalama, yozlaşma ve zorbalığın doruğa çıkmasını kaçınılmaz hale getirdi. Bu ise dikta rejiminin de sonunu hazırladı. Önce batı komşusu Tunus, ardından doğu komşusu Mısır'da diktatörleri deviren halk ayaklanmaları, beklenenden erken bir zamanda Libya'ya da sıçradı.

Kaddafi Bin Ali-Mübarek yolunda

Başkent Trablusgarp'tan önce ayaklanmanın merkezi haline gelen ülkenin ikinci büyük kenti Bingazi, aynı zamanda faşist İtalyan işgaline karşı bağımsızlık direnişinin de önemli merkezlerinden biri olmuştur. Sadece coğrafi olarak değil sosyal, kültürel, siyasal olarak da Mısır'la etkileşim içinde bulunan Bingazi'nin, diktatörlük karşıtı ayaklanmaya öncülük etmesinde, söz konusu etkileşimin de önemli bir rol oynadığı vurgulanıyor.

Bingazi'de 200 kişinin öldüğü şiddetli çatışmaların ardından, kolluk kuvvetleri ve ordu parçalandı. Bir kısmı ayaklanan halkın safına geçerken, diğerleri ortalıktan çekildi ve kent fiilen ayaklanan halkın denetimine geçti. Denetimin halk komiteleri tarafından sağlanmasından sonra Bingazi'de çatışmaların son bulduğu bildirildi.

Bu arada El Cezire ve diğer uydu kanallarında canlı yayına katılan Libya'lı muhalifler Tobruk, Ez Zevye, Mısırata, Sirt, El Bayda gibi kentlerde de rejimin hakimiyetini yitirdiğini ifade ediyorlar. Yapılan açıklamalara göre, şu ana kadar (22 Şubat) ülkenin dörtte üçü rejimin egemenliğinden kurtarılmış bulunuyor.

Rejimin safdışı edildiği kentlerde halk komitelerinin oluşturulduğunu, bu komitelerin kentleri yönettiğini bildiren çok sayıda açıklama yapıldı.

22 Şubat akşamı “17 Şubat gerillaları” imzasıyla açıklama yapan ve ayaklanmaya önderlik eden güçler, Kaddafi rejiminin sonunun geldiğini ilan ederek bağımsız, özgür, insan haklarına saygılı, eşitliği temel alan bir Libya kurmak için mücadeleye devam edeceklerini vurguladılar.

22 Şubat'ta devlet televizyonundan açıklama yapan Muammer Kaddafi ise, ayaklanan halka hakaretler edip tehditler savurdu. Halkı ihanetle suçlayan zorba rejimin şefi, Libya'yı yakmakla, iç savaş çıkarmakla, ülkeyi bölüp kaosa sürüklemekle tehdit etti. Ondan iki gün önce açıklama yapan ve herhangi bir resmi sıfat taşımayan oğul Seyfülislam Kaddafi de benzer tehditler savurmuş, ayaklanma durmazsa iç savaş çıkacağını, yüzbinlerce kişinin öleceğini, ülkenin parçalanacağını, açlık ve kaosun egemen olacağını, Libya'nın taş devrine döneceğini vb. iddia ederek, felaket tellallığı yaptı.

Baba-oğul Kaddafilet tarafından savrulan tehditler, zıvanadan çıkmış bir dikta rejimin, defolup gitmeden önce, ayaklanan emekçilere olabildiğince ağır bir bedel ödetme hevesi içinde olduğunu gösteriyor. Kaddafi ikilisi sonuna kadar savaşmaktan sözetsele de, defolup gideceklerdir. Tüm veriler, Kaddafi'nin de Bin Ali Mübarek ikilisinin akıbetine uğrayacağına işaret ediyor.

Vahşette sınır tanımayan dikta rejimin altı boşalıyor

Ayaklanan halka kurşun sıkanların önemli bir kesiminin Afrika ülkelerinden devşirilen kiralık katillerden oluşması, dikta rejimin birkaç günde içine düştüğü aczi gözler önüne seriyor. Hava kuvvetlerinin halka karşı kullanılması ise, bu aczin bir diğer göstergesidir.

Görünen o ki, dikta rejimin kolluk kuvvetleri ile ordu içindeki sadık tetikçileri, yağmacı rejimden nemalananlar ve Afrika ülkelerinden devşirildiği söylenen kiralık katillerden başka dayanağı kalmadı. Kuşkusuz bu kadar katliam yapmak, provokasyonlar tertipleme, bazı tesisleri tahrip etmek için yeterlidir. Ancak olaylar o noktaya varsa bile, bu, dikta rejimi kurtarmaya yetmeyecektir. Zira ayaklanmanın vardığı boyut, rejimin ayakta kalmasının mümkün olmadığına işaret ediyor.

Rejimin belli dayanakları bulunsa bile, halkın büyük bir çoğunluğunun “halk rejimin yıkılması”

ayaklanmaları sürüyor

istiyor!” şiarı etrafında birleşmiş olması, Kaddafi döneminin kapanmak üzere olduğunun göstergesidir.

Ayaklanan emekçilerin vahşi katliamlara rağmen militan eylemlere devam etmesi, kolluk kuvvetleriyle ordunun fiilen parçalanması, bir süre sessiz kalan büyük kabilelerin ayaklanmadan yana olduklarını ilan etmesi, dahası Kaddafi'nin kendi kabilesinin de rejime destek vermeyeceğini ilan etmesi, içişleri ve adalet bakanları ile birçok diplomatın, halkın katledilmesini protesto ederek görevlerinden istifa etmeleri... Bunlar Kaddafi diktası için çemberin iyice daraldığını gösteriyor.

6.5 milyon nüfuslu ülkede nüfusu bir milyona ulaşan büyük kabilelerin de aralarında bulunduğu pek çok kabilenin ayaklanma safına geçmesi, rejimin kabusu olmuştur. Çünkü Kaddafi, bu sosyal yapının dönüşümü için çalışmak bir yana, kabileler arası sorunları kullanarak bir kısmını tarafına çekip işlerini idare ediyordu.

Tehdit ve rüşvet politikası izleyen Kaddafi şimdiye kadar ayakta kalmayı başarsa da, kabilelerin yaptığı açıklamalar rejimin son umudunu da boşa düşürmüştür. Zira Libya'da kabileler halen silahlıdır. Nitekim ülkenin dörtte üçünü kontrol ettiklerini ifade eden bazı muhalif güçler, bu defa ayaklanmanın silahlı olduğunu, gerektiğinde dikta rejimin güçlerine karşı savaşıacaklarını ilan edebiliyorlar. Bu saatten sonra geri dönüşün söz konusu olmadığını, Kaddafi döneminin sona erdiğini vurguluyorlar.

Halka karşı kullanılan silahlar ABD, İngiltere ve İtalya'dan...

ABD ile diğer emperyalist güçlerin ezilen halklara karşı ikiyüzlü politika izledikleri, Libya'daki ayaklanma ile bir kez daha, tüm iğrençliğiyle gözler önüne serilmiştir.

Fransız emperyalizmi, halk ayaklanmasını ezebilmesi için Bin Ali diktatörlüğüne bol miktarda bomba göndermişti. Mısır'daki ayaklanmaya karşı kullanılan bombalar ise ABD ve İsrail yapımı idi. Libya halkına karşı kullanılan silahların ise ABD, İngiltere ve İtalya'dan satın alındığı bildiriliyor. Dahası Libya'lı insan hakları savunucuları, halka kurşun sıkan uçakları kullanan pilotların bir kısmının da İtalya ve doğu Avrupa'dan getirildiğini belirtiyorlar.

Faşist Berlusconi'yi Kaddafi'nin suç ortağı ilan eden Libya'lılar, İtalya başbakanının yargılanması için Birleşmiş Milletler ve uluslararası mahkemeler nezdinde girişimde bulunacaklarını ilan ettiler.

Emperyalistlerin ikiyüzlülüğü bundan ibaret değil elbet. Demokrasi, özgürlük ve insan hakları pazarlamacıları pozlarına giren emperyalist güçler, Kaddafi rejiminin vahşi katliamları karşısında günlerce üç maymunu oynadılar. Zira Libya'nın petrolü onlar için, katledilen yüzlerce Libya'lı'dan daha önemlidir. Onlar için önemli olan insanların yaşama hakkı değil, büyük tekellerin çıkarlarını savunmaktır.

Ancak yüzlerce insan katledildikten sonra cılız sesler çıkarmaya başlayan ABD-AB emperyalistleri, Libya rejimine herhangi bir yaptırımın sözünü bile etmiyorlar. Oysa Kaddafi ABD'nin işbirlikçisi değilken, onlarca yıl Libya'ya yaptırım uygulamışlardır.

AB emperyalistlerinin iğrenç zihniyetlerini ortaya koyan bir diğer somut olgu ise, yüzlerce insanın katledilmesini önemsemedikleri halde, Afrika'dan gelebilecek mülteci akımından duydukları endişeden söz etmeleridir. Zira Kaddafi rejimi, Afrika'dan Avrupa ülkelerine ulaşmaya çalışan mültecilerin kapatılması için kamplar inşa ederek, AB emperyalistlerinin paralı bekçiliğini de yapıyordu. Dolayısıyla Avrupalı emperyalistler etkili bir bekçiden yoksun kalacaklar. Tüm bunlar ortada iken, “göstericilere karşı şiddet uygulanmasını tasvip etmiyoruz” türünden açıklamaların zevahiri kurtarması mümkün değil.

Libya örneği, ezilen halkların emperyalistlerden hiçbir konuda medet umamayacağını, tersine, özgürleşmek için emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı direnmekten başka bir yol olmadığını yeni bir kanıt olmuştur.

Ayaklanmanın geleceğini emekçiler belirleyecek!

İtalyan işgaline karşı direnişin lideri Ömer Muhtar'ın, idam sehpaşısı önünde söylediği, “**teslim olmayacağız, ya zafer kazanacağız ya da öleceğiz!**” sözüne atıfta bulunan rejim karşıtları, Kaddafi diktasını yıkma noktasında kararlı olduklarını ifade ediyorlar.

Eğer Kaddafi ve çetesi kirli planlarını gerçekleştirme fırsatı bulmadan alaşağı edilirse, Tunus ile Mısır arasındaki halka tamamlanmış olacak. Orta Akdeniz'de yan yana sıralanmış bu üç ülkenin işçi ve emekçileri ile genç kuşakların direnişi ile diktatörleri alaşağı edebilmeleri, çok önemli bir gelişmedir. Birbirinden etkilenen, deneyimlerinden öğrenen, dayanışma bağları güçlenen bu ülke halkları, Kuzey Afrika ve Ortadoğu'da başlayan yeni sürecin daha da hızlanmasına katkıda bulunacaklardır.

Diğer ülkelerde olduğu gibi Libya'da da süreç oldukça yenidir. Üstelik Libya'da işler iki komşusuna göre daha da karmaşık görünüyor. Zira bu ülkenin sosyal yapısında kabilelerin halen etkili olduğu gözleniyor. Yanı sıra henüz sol/sosyalist güçlerin varlığı hissedilmiş değil. Alakası olmasa da, Kaddafi'nin “yeşil sosyalist” olduğunu iddia etmesi, emekçilerin bir diğer handikabıdır.

Bu olgular Arap ulusal bilincinin oluşmadığı anlamına gelmiyor elbette, fakat nesnel bir gerçeklik olan sınıf ayrımlarının geri plana itilmesine imkan verdiğini söylemek mümkündür. Kuşkusuz diktatörlerin halk ayaklanmaları ile kovulmaları, emekçilerde bilinç sıçraması ile önyargıların kırılması açısından uygun koşulları yaratmaktadır. Libya'da da, “Halk rejimin yıkılmasını istiyor!” şiarı altında

sağlanan birleşmenin kabile aidiyetini zayıflatıp, ulusal aidiyeti daha da güçlendireceğini öngörmek zor değildir. Sınıf ayrımlarının belirginleştiği yerde, zaten zayıflama sürecinde olan kabile aidiyetinin etkisi de zayıflamaya başlayacaktır.

Diğer bir önemli sorun ise, rejim karşıtı siyasi güçlerin çizgileri ve emperyalist-kapitalist sistem karşısındaki duruşlarıdır. Siyasi muhalifler uzun süredir Ortadoğu, İngiltere ve ABD'de konumlanmış, Kaddafi rejiminin baskısından dolayı uzun yıllardan beri siyasi mülteciliğe mahkum edilmişlerdi. Ayaklanma, şimdiden bu güçlere öne çıkma fırsatı sağlamış bulunuyor. Kabilelerin sosyal yaşamdaki etkisi, bu güçlerin Libya ile bağlantı kurmasını da kolaylaştırıyor.

Bu güçlere ekranlarını cömertçe açan El Cezire, doğrudan halka seslenme olanağı sağlıyor. Bu sayede kısa süre öncesine kadar pek tanınmayan, Tunus ve Mısır ayaklanmaları sırasında ortalıkta pek görünmeyen bu şahsiyetler, birkaç gün içinde Arap dünyası tarafından tanınır hale gelmiş oldular.

Siyasal eğilimleri farklı olsa da düzen içi olan bu güçlerin ufku emperyalist-kapitalist sistemin ötesini görmekten uzaktır. Daha çok “yurtsever” bir görünüm çizmeye özen gösteren bu güçler, tek bir yabancı asker istemediklerini, bağımsız ve demokratik bir Libya kurmak istediklerini ifade ediyorlar.

Ayaklanan emekçilerin Kaddafi muhalifleriyle ilişkileri hakkında somut bilgilerden henüz yoksunuz. Söz konusu güçlerin ayaklanmayı coşkuyla destekledikleri kesin. Zira ayaklanma şimdiden onlara Libya'nın siyasal yaşamına katılma olanağı sunmuş bulunuyor. Ancak bu güçlerin, ayaklanan emekçiler ile genç kuşakların özlem ve taleplerini karşılaması olası değil. Zira nüfusun yüzde 52'sini oluşturan (25 yaş altı) gençler, sosyal adalet ile demokratik hak ve özgürlükler talep ediyorlar. İşsizlik, baskı ve zorbalığa boyun eğmeyeceğini gösteren emekçilerin ve genç kuşakların bu talep ve özlemlerini burjuva parti ve güçler karşılayamazlar.

Ayaklanmanın kazanımlarını koruyup geliştirmek elbette büyük bir önem taşıyor. Ancak köklü çözüm yolu, ayaklanma sürecinden geçmekte olan emekçiler ile genç kuşaklarının siyasal öncülerini yaratmaları ve kendi iktidar alternatiflerini oluşturacak bir süreci başlatabilmelerinden geçiyor.

Amerikancı despotik Bahreyn Krallığı'nın sonu yaklaşıyor

Arap dünyasındaki halk ayaklanmaları, beklenenden daha erken bir zamanda Körfez ülkesi Bahreyn'e de sıçradı. Onuncu gününü geride bırakan eylemler, 1783 yılından bu yana iktidarda olan el Halife ailesinin saltanatını yıkabilecek düzeye ulaşmış görünüyor.

Mısır'dan sonra Bahreyn'e de sıçrayan isyan, Washington'daki savaş baronlarıyla Körfez'deki işbirlikçilerini diken üstünde bıraktı. Aşırı zenginliğin, şatafatın, küstahlığın sembolü olan el Halife despotluğu, ABD emperyalizminin Basra körfezindeki savaş üssüdür aynı zamanda. Amerikan savaş aygıtına bağlı 5. Filo'ya ev sahipliği yapan Bahreyn rejimi, ortaçağ kalıntısı Suudi Arabistan rejimi açısından özel bir önem taşıyor. Zira el Halife despotunun tepetaklak olması, Suudi Arabistan'daki kokuşmuş şeriatçı krallığın da sonunu hazırlayacak süreci tetikleyebilir. Nitekim bundan korkan Suudi Kralı, henüz başlayan bir hareket yokken gençlere ve işsizlere vaatlerde bulunmaya başladı.

Gelişmelerin bu yönde olması, ABD'nin uygulamaya çalıştığı İran'ı kuşatma planını da boşa düşürecektir.

Gösterileri sınıfsal ve mezhepsel baskı tetikledi

1 milyar 234 bin nüfuslu (tahminen 650 bini yabancılardan oluşuyor) petrol zengini, finans ve turizm "cenneti" olan, kişi başına yıllık ortalama gelirin ise 24.500 ABD doları olduğu Bahreyn'de bu düzeyde gösterilerin yaşanması şaşırtıcı görünebilir. Oysa durum hiç de öyle değil. Kapitalizmin servet/sefalet kutuplaşmasını derinleştirdiği göz önüne alındığında, Bahreyn'de bir isyanın patlak vermesinin kaçınılmaz olduğu anlaşılır.

Elbette Arap dünyasındaki halk ayaklanmaları Bahreyn'deki isyanının ilham kaynağı olmuş, yol gösterici bir rol oynamıştır. Ama isyanın dinamikleri önceden mevcuttu.

El Halife despotluğu ile etrafında öbeklenen Bahreyn burjuvazisinin Sünni elitlerden oluşması, nüfusun üçte ikisini oluşturan Şii'lerin mezhepsel, sosyal, siyasal ve ekonomik baskı altında olması, isyanı tetiklemiştir. Zira zenginlik ve şatafatta sınır tanımayan Amerikancı rejim, mezhepsel baskı uyguladığı Şii'leri bu zenginlikten yoksun bırakmakla kalmıyor, devlet kurumlarında çalışmalarını engelliyor (örneğin kolluk kuvvetlerinin çoğu yabancı ülkelerden devşirilmiş Sünni kökenli kişilerden oluşturulmuştur), baskıya karşı çıkan, hak arama mücadelesini yükseltenler ise, dizginsiz devlet terörüne maruz kalıyor.

Halen mezhep ayrımına başvuran krallık rejimi, ülke dışından Sünni işçiler getiriyor. Ancak Şii gençler iş bulamıyor, bulursa da daha düşük bir ücretle çalışmak zorunda kalıyorlar

Yani mezhepsel baskı altında tutulan Şii'lerin çoğu aynı zamanda sınıfsal baskıya da maruz kalıyor. İsyanın dinamikleri bu iki baskı biçiminin kesiştiği noktada birikmiştir.

Bahreyn'de muhalefet yeni olmamakla birlikte, İnci Meydanı'ndaki isyanı başlatanlar, çifte baskıya maruz kalan genç kuşaklarla emekçiler olmuştur.

Ancak isyana karşı sergilenen vahşi devlet terörü, krallığın Bahreyn toplumu nezdindeki saygınlığını ciddi bir şekilde sarsmıştır. İnci Meydanı'ndaki direniş kararlılığı ise, kral ve onun etrafındaki kokuşmuş elitler dışında, Bahreyn toplumunu sarsmıştır.

Nitekim 22 Şubat'ta İnci Meydanı'nda gerçekleşen Bahreyn tarihinin en kitlesel eylemine yüzbinlerce kişinin katıldığı bildirildi. Bu küçük ada ülkesi için yüzbinlerin alanlara inmesi, muazzam bir halk seferberliğine işaret ediyor.

İsyanın sarsıcı etkisi...

22 Şubat eylemi, Bahreyn açısından bir dönüm noktası sayılıyor. Zira alanlara inenler artık sadece çifte baskıya maruz gençlerle emekçiler değil, hem Şii'lerin hem Sünni'lerin önemli bir kesimidir.

"Halk rejimin yıkılmasını istiyor!" şiarını yükselten yüzbinlere, Bahreyn işçi sendikaları grev ilan ederek destek verirken, öğretmenler, doktorlar, avukatlar, büyük şirketlerin çalışanları, gazeteciler, hatta bazı polisler de katıldılar.

İlk günlerde polis ve orduyu halkın üzerine salarak katliam gerçekleştiren el Halife despotluğu, birkaç günde aceze düştü. Zira zorbalıktan başka şey bilmeyen rejimin bu kirli silahı, genç kuşaklarla emekçilerin kararlılığı karşısında kısa sürede etkisini yitirmiştir.

İlk günden beri Washington'daki efendilerin yönlendirmesiyle hareket ettiği anlaşılan rejim, taktik değiştirerek beşinci günde İnci Meydanı'ndan tetikçilerini çekti. Ardından muhalefete görüşme çağrısında bulunan el Halife, son olarak da bazı siyasi tutukluları serbest bıraktı. Ancak görünen o ki, bu oyalama taktikleri artık bir işe yaramamaktadır. Çünkü "halk rejimin yıkılmasını istiyor!" şiarı alanda baskın hale gelmiştir.

Köşeye sıkışan Kral, Suudi Arabistan'a giderek, Riyad'daki despot ağabeyi ile içine yuvarlandığı kapandan çıkış yolu arıyor. Oysa olayların seyri, bu çabaların beyhude kalmaya mahkum olduğunu gösteriyor.

2011 | Bahreyn

Amerikancı despotun sonu yaklaşıyor

On gün önce başlayan, son beş gündür İnci Meydanı'nı özgürleştiren Bahreynli genç kuşaklarla isyana katılan halk, krallık ailesinin ülke üzerindeki egemenliğine son vermeden alanları terk etmeyeceklerini ilan etmiş bulunuyorlar. Gerçi burjuva muhaliflerin bir kısmı kralın görüşme davetine karşılık vermek gerektiğini savunuyor. Bu arada ABD ile Suudi Arabistan da bazı tavizler karşılığında despotu kurtarma planına destek veriyorlar. Ancak isyanı bitirmeyi amaçlayan bu uğrusuz yaklaşım arkadaşlarını kaybeden genç kuşaklarla emekçiler tarafından kesin olarak reddedilmektedir.

Amerikancı despot rejim, ülkenin zenginliklerini kralın ailesi ve "azınlığın azınlığı" olan Sünni kökenli burjuvaziye peşkeş çekmiş; bunun sonucunda Bahreyn'de iki farklı dünya oluşmuştur; bir tarafta zenginlik, şatafat ve küstahlık, öte tarafta ise işsizlik, geleceksizlik ve bu musibetleri tamamlayan ırkçı devlet terörü...

Şatafatlı gökdelenlerin gölgesi ile örtülmek istenen emekçilerin dünyası, artık başkent El Manama'nın merkezine inmiş bulunuyor.

Onuncu gününü geride bırakan isyanda yüz binlerin "halk rejimin yıkılmasını istiyor!" şiarı etrafında toplanması, Amerikancı despot rejim için ölüm çanlarının çalmaya başladığına işaret ediyor.

Mısır'da yeni bir mücadele dönemi

Amerikancı diktatör Hüsnü Mübarek'in halk ayaklanması ile alaşağı edilmesi, Mısır'daki sürecin sona erdiği anlamına gelmiyor. Tersine, yeni döneme damgasını vuracak gelişmeler esas olarak diktatörün kovulmasından sonra ortaya çıkmaktadır. Sınıf çatışmalarının ekonomik, siyasal, demokratik ve sosyal alanlarda daha da belirginleşeceği bu süreçte her güç, sınıfsal konum ve çıkarlarına göre rol oynamaya çalışıyor.

Çıkarları her konuda tam kesişmese bile ordu, Müslüman Kardeşler ve diğer burjuva partilerin aynı safta yer alması eşyanın tabiatı gereğidir. Zira iktidar ve artı-değerin paylaşılması noktasında çatışmaları kaçınılmaz olsa da bu güçlerin, işçi sınıfı ve emekçilerle sınıf mücadelesini yükselttiği bir yerde, birlikte hareket etmeleri kaçınılmazdır. Aksi bir tutum, sınıfsal konumun inkarı olurdu ki, bu çağda sömürücü sınıfların böyle bir tavır sergilemeleri olası değildir.

Reforme edilmiş devrik Mübarek rejiminin güvencesi olan bu güçler, emperyalist/siyonist güçlerin Mısır'daki temel dayanaklarıdır aynı zamanda. Emperyalist/siyonist güçlerin Mısır'a yaptıkları müdahalelerin de, bu burjuva güçlerin işbirliği olmadan uygulanabilmesi mümkün değildir.

İngiltere Dışişleri Bakanı David Cameron'un Kahire ziyaretini, yeni süreçte bu yönde atılmış ilk somut adım saymak gerek.

Geçerken belirtelim ki, işçi sınıfı ile müttefikleri, verili koşullarda devrimci öncüden yoksun olsalar da, Mısır üzerinde tertiplenen emperyalist/siyonist planları boşa düşürebilecek yegâne güçtür.

Egemenler ve emperyalistler cephesi rejimi ayakta tutma çabasını sürdürürken, bu gerici cephe karşısında konumlanan işçi sınıfı ile (özellikle kapitalizmin geleceksizliğe mahkum ettiği genç kuşakları) emekçi müttefikleri de, isyanın kazanımlarını koruma ve geliştirme çabasını sürdürüyorlar.

Yönetimde etkin bir rol üstlenen ordu, ilk icraatlarıyla kimi temsil ettiğini, kimlere hizmet etmek telaşında olduğunu ortaya koydu. Pratikte işe yaramasa da grevlerin yasaklanması, bağımsız sendikaların eylemlerine izin verilmeyeceğinin ilan edilmesi, emekçiler karşısındaki tutumu netleştirirken, uluslararası anlaşmalara sadakat güvencesi verilmesi ise burjuvaziye ve emperyalistlere verilen açık bir mesaj olmuştur.

Bu net tutuma rağmen, ordunun Mübarek dönemiyle aynı çizgiyi izlemesi de olası değil. Nitekim Refah sınır kapısının açılması, böylece Gazze'ye uygulanan siyonist ablukanın delinmesi, yönetimin henüz halkın taleplerini göz ardı etme gücünden yoksun olduğunun göstergelerinden biridir. İlan edilen yasağa rağmen işçi sınıfının grev ve eylemlere devam etmesi de, rejimin emekçiler üzerindeki hakimiyetinin sınırlarına işaret ediyor.

Ortalığın kısmen durulmuş olması ve emperyalist güçlerin desteğine rağmen rejimin efendilerinin işlerinin kolay olmadığı kesin. Geçen hafta milyonların bir kez daha Tahrir Meydanı'nı doldurarak, "geri çekilmedik, mücadele devam ediyor, taleplerimizin arkasındayız" mesajı vermesi, sürecin halen farklı gelişmelere açık olduğu tezini güçlendiriyor.

Britanya Dışişleri Bakanı'nın işbaşındaki yönetim ve İhvan dışındaki burjuva partilerin temsilcileriyle görüşmelerde bulunması, emperyalistlerin Mısır'la yakından ilgilenmeye devam ettiklerini oraya koyuyor. Ancak bu işbirliği ile sivrilikleri törpülenmiş eski rejimi ayakta tutmanın mümkün olup olmayacağı henüz belli değil. Rejimi restore etmek için çaba harcayan emperyalistler, emekçilerin tepkisinden

çekindikleri için mümkün olduğunca ortalıkta görünmemeye çalışıyorlar. Bu ihtiyat, Mısır halkının onlara tepkili olduğunu bilmelerinden kaynaklanıyor.

Ayaklanmaların Libya, Bahreyn ve Yemen'e sıçraması, diğer ülkelere yayılmasının ise an meselesi olması, emekçileri oyalama işini daha da zorlaştırıyor. Bu da Mısır'daki yönetimin halen ciddi handikaplarla karşı karşıya bulunduğu anlamına geliyor.

Mısır'daki esas önemli gelişmeler, kuşkusuz ki, işçi sınıfı ve emekçilerin devam eden eylemleridir. Milyonların Tahrir Meydanı'na çıkması, genç kuşaklarla emekçilerin taleplerinin arkasında durduğunu kanıtlarken, işçi sınıfı ise ücret artışı, sosyal haklar, eski rejim artıklarının yargılanması, bağımsız sendikal örgütlülük hakları vb. talepler uğruna grev ve eylemler gerçekleştiriyor.

İşçi sınıfıyla emekçilerin hareketli olmaları,

devrimci önderlik alanındaki boşluğun giderilmesi açısından da özel bir önem taşımaktadır. Ayaklanma ile sağlanan yeni kazanımlar ise, ilerici ve devrimci güçlerin siyasal faaliyetlerini kolaylaştırmakla kalmıyor, işçi sınıfıyla müttefiklerini sosyalist mesaj ve çağrılara açık hale de getiriyor.

Ayaklanma ile ulaşılan kazanımların korunup genişletilmesi, işçi ve emekçilerin grev ve eylemlerde ısrarlı, kararlı olmalarına bağlıdır. Bu ise devrimci siyasal önderliğin kurumsallaşmasına da katkıda bulunacak, bu alandaki somut kazanımlar ise, işçi ve emekçilerin mücadelesine yeni bir ivme katacaktır.

Tüm bunlar belli bir süreç gerektirse de, sınıf hareketi ile devrimci öncünün paralel gelişimi sağlanabilirse, işçi sınıfı ve emekçilerin, diğer bir ifadeyle devrimci hareketin yeni döneme damgasını vurmasının yolu da açılmış olacaktır.

Emekçiler ayakta!

Yemen

Yemen'de 18 Şubat günü birçok kentte eylemler yapıldı. "Öfke Cuması" adı altında bir kez daha sokaklara dökülen emekçiler devlet terörüyle karşılandı.

Başkent Sana'da yapılan gösterilerde emekçiler polisle çatıştı. Çatışmalar sonucu dört kişinin yaralandığı ifade edildi. Ülkenin ikinci büyük kenti Taiz'deki gösterilerde, görgü tanıklarına göre resmi plakalı bir araçtan el bombası atılması sonucu 2 kişi öldü, 6 kişi de yaralandı.

Yemen ordusunun "İtidal çağrısı" adı altındaki tehditlerine rağmen eylemlerini sürdüren emekçiler, liman kenti Aden'de belediye binasını ateşe verdi. Polisin buradaki saldırısında 3 kişi katledilirken 30'a yakın eylemci de yaralandı.

21 Şubat günü ise Sana'da öğrenciler, üniversite yakınlarında kamp kurdu. Aden'de çıkan çatışmalarda ise bir gösterici polis tarafından öldürüldü.

22 Şubat günü onbinler yürüyüş gerçekleştirirken Aden'de hayat durdu. Binler sokaklara çıkarak taleplerini dile getirdi.

23 Şubat günü göstericilere rejim yandaşları saldırdı. Polisin gözleri önünde gerçekleşen saldırıda 2 öğrenci katledildi, 20 kişi de yaralandı.

Irak

17 Şubat günü Süleymaniye kentinde biraraya gelen yaklaşık bin kadar Kürt gösterici, Kürdistan Bölgesel Yönetimi'ndeki yolsuzluk ve yüksek işsizliği protesto etti.

Kürdistan Demokrat Partisi (KDP) merkezini de taşıyan eylemcilere Peşmergelerin müdahalesi sonucu en az iki kişinin öldüğü, 47 kişinin de yaralandığı bildirildi. Gösteri sırasında "Burası Tahrir Meydanı, Mübarek'i hatırlıyor musunuz?" şeklinde sloganlar atıldı. Erbil'de de KDP ve Goran Partisi'nin bir bürosunda yangın çıktığı bildirildi. Ayrıca Kut ve Kerkük bölgesinde de halk protesto gösterileri düzenledi.

22 Şubat günü 5 bin kişi, politik reform ve iki göstericinin öldürülmesiyle ilgili soruşturma başlatılmasını istedi. Cinayetleri protesto etmek için beyaz kefenlerle yürüdü. 23 Şubat günü ise binlerce kişinin Sera Kapısı'nda hükümeti protesto etti.

Halepçe kentinde de 22 Şubat günü Kürt yönetimine yönelik eylemler yapıldı. KDP temsilciliğine yürümek isteyen göstericiler ile

peşmergeler arasında çatışmalar yaşandı.

Fas

Monarşik bir dikta rejiminin hüküm sürdüğü Fas'ta ise 20 Şubat'ta büyük bir gösteri yapıldı. Binlerce kişi Fas'ın başkenti Rabat'ta sokağa çıktı. Göstericiler halkı krala karşı ayaklanmaya çağırıldı. Gıda fiyatlarını bir nebze düşürek için sübvansiyonlara başvuran yönetim, ayrıca askeri önlemleri arttırmak için yoğun mesai yaptı.

Cezayir

Gösterilerin sürdüğü Cezayir'de 19 Şubat günü yapılan büyük gösteriye engel olmak için rejim seferber oldu. Bu çerçevede gösterilerin yapılacağı 1 Mayıs Meydanı'nın çevresi 18 Şubat günü barikatlarla kapatıldı.

19 Şubat günü ise yüzlerce kişi yürüyüşe başlamak için başkent Cezayir'de 1 Mayıs Meydanı'nda toplandı, ancak polis tarafından cop kullanılarak ikiye bölündüler. Ardından göstericilerin başkanlık binasının bahçesinde kuşatıldığı ve polislin göstericilerin hareketine izin vermediği bildirildi.

Kabine, 19 yıldır uygulanan olağanüstü halin kaldırılmasını onayladı. Talimat, resmi gazetede yayımlandıktan sonra yürürlüğe girecek. Olağanüstü hal "radikal dincilerle mücadele" gerekçesiyle uygulanırken, işçi ve emekçileri sindirmek için bir baskı aracı olarak yıllarca kullanıldı.

Araştırmacı-yazar Volkan Yarasır'la gündemdeki halk ayaklanmaları üzerine konuştuk...

“Olağanüstü bir dönemin içindeyiz”

- Kuzey Afrika'dan Ortadoğu'ya yayılan halk ayaklanmalarının sahip olduğu ortak siyasal-ekonomik temel nedir?

- Bu gelişmelerin, yaşanan yüksek konjonktürün yansımaları olduğunu düşünüyorum. Yaşanan yüksek konjonktür kapitalizmin yapısal krizidir. Kapitalizmin yapısal krizinin tarihsel kökleri 1970'li yıllara dayanır. 1970'lerin ortalarından 2008 yılına kadar uzanan bu süreci uzun dalga krizi olarak nitelendirebiliriz. Kapitalizmin yapısal krizi, küresel düzeyde emek ve sermaye çelişmesini yoğunlaştırdı ve sınıfsal antagonizmayı keskinleştirdi. Kapitalizmin tarihinde buna benzer iki dönem yaşanmıştır (1873-1896 ve 1929-1939 büyük bunalımı ve sonuçları). Bu pratiklerde de gördüğümüz gibi böylesi dönemlerde iki olasılık doğar; imkan ve tehdit. Yani devrimin imkanı doğar, ama öte yandan, işçi sınıfı örgütlü değilse, siyasal öncüsü yoksa, karşı devrim mayalanır. Bugün Avrupa'nın Akdeniz Havzası'nda ve Kuzey Afrika'da yaşananlar tesadüfi veya istisnai gelişmeler değildir. İçine girdiğimiz tarihsel momentumun yansımalarıdır.

Süreç kendini önce Avrupa'nın Akdeniz Havzası'nda gösterdi. Bu, AB'nin birinci periferisi diye tanımlayabileceğimiz coğrafyadır. Bu coğrafya 2009'da mali kriz ya da borç krizi senkronizasyonu sarsıldı. Bu senkronizasyon hala devam etmektedir. Mali krizin derinleşmesi büyük bir ihtimaldir. Finans kapitalin emeğe vahşice saldırısına karşı sınıf son derece sert reaksiyon vermiştir. Yunanistan'dan Fransa'ya, İtalya'dan Portekiz'e kadar genel grevler ve büyük kitle gösterileri ve direnişler yaşanmıştır. Tam bu süreçte dalga karşı yakaya sıçradı. Yani AB'nin ikinci periferisine... Ortadoğu ve Kuzey Afrika'nın Avrupa'yla entegrasyonu önemli bir boyuttadır. Kriz sonrasında ihracatlarında önemli daralmalar yaşanmıştır. Ayrıca Avrupa'da Kuzey Afrika kökenli büyük bir göçmen işçi kitlesi bulunmaktadır. Özellikle Körfez ülkelerinde, Libya ve Ürdün'de Mısır kökenli işçiler çalışmaktadır. Bu işçilerin ülkelerine yolladığı döviz miktarında krizle birlikte ciddi düşüşler görüldü. Yine 2008 sonrasında temel gıda fiyatlarında önemli yükselmeler yaşandı. Bu, krizin ne kadar yıkıcı bir kriz olduğunu gösteren ayrı bir veridir. Öte yandan kapitalizmin yapısal krizi Magrip ülkelerinde uzun yıllar sınıf mücadelesini paralize eden bir dizi faktörü, başta siyasal İslam'ı, devre dışı bıraktı.

Tunus ve Mısır'da, açlık, yoksulluk ve işsizlikten dolayı kitlelerin ayağa kalktığı yönünde “çözümlemeler” yapılmaktadır. Ama bu sözlerin tek başına bir anlamı yoktur. Tarihsel süreci görmeyen, sınıfsal mücadeleyi es geçen tanımlamalardır bunlar. İşsizliğin, açlığın, yoksulluğun kaynağı bir karşı-devrim stratejisi olarak uygulanan neo-liberal politikalar. Neo-liberal politikalar da öz olarak kapitalizmin yapısal krizine karşı sermayenin geliştirdiği bir modeldir. Son 30 yıllık süreç büyük altüst oluşlar yarattığı gibi, büyük birikimler sağlamıştır. 2008'de krizin kendini küresel düzeyde hissettirmesiyle birlikte Avrupa'nın Akdeniz Havzası'nda işçi sınıfı genel grevler ve yaygın sektörel grevlerle ayağa kalkmıştır. Kuzey Afrika ise (Tunus ve Mısır'da olduğu gibi) isyan ve ayaklanmalarla sarsılmaktadır. Bunlar içine girdiğimiz tarihsel momentumun göstergeleridir. Benzer sürecin Uzak Doğu'da yaşanma olasılığı yüksektir. Kapitalizmin yapısal krizinin yarattığı büyük anaför Uzak Doğu'yu

da sarabilir. Başta Çin olmak üzere, Filipinler'den Endonezya'ya, Tayland'dan Güney Kore'ye kadar muazzam alt-üst oluşlar gündeme gelebilir. Son zamanlarda Çin'in hızla finans krizi içine düşeceği yönündeki tartışmalar dikkat çekicidir.

- Mısır ve Tunus özelinde, siyasal ve sınıfsal güçlerin mevzilenişi ile ayaklanmaların gelişme imkanları ve sınırları hakkında neler söyleyebilirsiniz?

- Mısır'da yaşanan 18 günlük sürecin analizi, sorunuza bir yanıt oluşturuyor. Mısır'da ayaklanmanın ilk gününde sokaklara ağırlıkta orta sınıf ve orta alt sınıf çıktı. İkinci gün alt sınıflar harekete dahil oldu. 15. gün işçi sınıfı yaygın ve blok halinde ayaklanmanın içinde yer aldı. Ancak bu gelişmeden sonra Mubarek devrildi. Mısır ve Tunus'ta özellikle işçi sınıfının mücedelenin içinde aktif yer almasının önemli olduğunu düşünüyorum. İki ülkedeki isyan ve ayaklanma bünyesinde farklı sınıf ve tabakaları barındırdı. Ama unutulmasın devrimci süreç sarsıcı ve yıkıcıdır. Devrimci süreç bir yanıyla büyük kitle mobilizasyonları yaratırken, diğer yanıyla ayrıştırıcıdır. Bugün ayaklanmanın içinde yer alan farklı sınıf ve tabakalar kendi sınıfsal çıkar ve sınırlılıkları içinde hareket etmeye başladı. Statükonun revizyonuna onay veren tavır içine girdiler. Bu tabiatlarına uygun bir gelişmedir. Devrimci sürecin ayrıştırıcı ve yıkıcılık kuralı her iki ülkede de işlemektedir.

Bu süreçte ısrarlı olan, devrimden çıkarı olan, kararlılığını sonuna kadar sürdürecektir tek sınıf vardır, o da işçi sınıfıdır. Ancak işçi sınıfı süreci derinleştirebilir. Devrimin imkanını gerçeğe dönüştürebilir. Sürecin sınırlarını işçi sınıfının yönelimi belirleyecektir. Bugün Tunus ve Mısır'da işçi sınıfı yoğun bir mobilizasyon yaşıyor. Ayaklanma ve isyan işçi sınıfının özgüvenini arttırdı. Muktedir olma duygusu kazandı. Her isyan ve ayaklanma muazzam politik atak ve politik derinlik demektir. Bu yön işçi sınıfını besledi. Ve harekete geçirdi. İşçi sınıfı yaşamsal ihtiyaçlarını karşılamak doğrultusunda harekete geçti. Özellikle Mısır'da bir dizi ekonomik talebin yanında çalışma koşullarının düzeltilmesi için işçi sınıfı yaygın direnişler, eylemler ve grevler yapmaya başladı. Ordu bir alev topuna

dönebilecek bu eylemleri engellemeye çalışıyor. Başta Nil Deltası ve diğer işçi havzaları her an patlamaya hazır volkanlardır. Son derece ağır çalışma koşulları, açlık sınırındaki ücretler ve ayaklanmanın kitleleri saran ruh hali bu volkanı harekete geçirebilir.

İşçi sınıfı böylesi bir hareketlilik içinde nesnel ve öznel şekillenmesini gerçekleştirebilir. Kısaca ayaklanma ve isyanların sınırını işçi sınıfının nesnel ve öznel şekillenmesi belirleyecektir. Ama şunun altını çizmekte yarar görüyorum. Bugün Magrip ve Ortadoğu'da her şey daha yeni başlıyor. İçine girdiğimiz süreç, buna Mısır ve Tunus da dahil, yeni, daha büyük, daha yıkıcı isyan ve ayaklanmaları yaratacaktır. İşçi sınıfı bu ayaklanmalardan çok şey öğrendi, öğrenmeye de devam ediyor.

- Mısır özgülünde ayaklanmada yer alan siyasal güçlerin durumunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Mısır'da burjuva liberaller, Arap milliyetçileri, Müslüman Kardeşler ve parçalı durumdaki sol güçler bulunuyor. Müslüman Kardeşler Mubarek'le ilişkilerinin sonucu zayıflamış durumdalar ve parçalı bir görünüm veriyorlar. Yine de Mısır'da mobilizasyon gücü en yüksek olan yapı Müslüman Kardeşler. Fakat Mısırlı sol muhaliflerin açıklamalarında belirtildiği gibi bu yapıyı çok fazla da abartmamak gerekiyor. 18 Şubat Cuma günü Tahrir Meydanı'ndaki eylem aslında siyasal güçlerin bir inisiyatif kapma çabasına dönüştü. Müslüman Kardeşler eyleme ağırlığını koydu. Ama isyanın 15. gününde devreye giren işçi sınıfının eylemlerinin sürmesi ve yayılması da dikkat çekmektedir. Eylemler yalnızca Kahire değil, birçok sanayi kentinde de devam etmektedir. Mısır işçi sınıfı 1980 ve 1990'lı yıllarda neo-liberal politikalara karşı önemli pratikler gerçekleştirdi. 1989'da metal sektöründeki grev, 1994'te tekstil sektöründe yaşanan grevler önem taşıdı. 2000'li yılların ortalarında işçi sınıfının eylemleri giderek yayıldı ve kiteselleşti. Bu süreç işçi hareketinin yeniden bir diriliş dönemini işaretledi. 2006 Aralık grevleri yeniden dirilişin simgesi oldu. Nil Deltası yalnızca Mısır'ın değil, Ortadoğu'nun en büyük işçi havzası olarak öne çıktı. Bu deltada bulunan Mahalla kenti Kuzey Afrika'nın atölyesi gibi çalıştı. 2006 grevlerinde Mahalla'daki

tekstil işçileri taşıyıcı güç gibi hareket etti. 2007'de Mahalla'daki ikinci grev daha sarsıcı gerçekleşti. Grev 6 gün sürdü. Aynı yıl içinde birçok kentte grevler yaşandı. Bir müddet sonra grevlere önderlik yapan işçiler, Tekstil İşçileri Birliği adında bağımsız bir örgütlenme kurdu. Grevler 2008'de de devam etti. 2008'deki bu grevlerden sonra da bir dizi bağımsız sendika kuruldu. İşçi sınıfı ayaklanma günlerinde grevler, direnişler ve fabrika işgal eylemleri gerçekleştirdi. Ve ayaklanmanın bir aşamasından sonra ağırlığını koydu. Ve hala Mübarek sonrasında da mücadelesini sürdürüyor.

Bugün farklı sınıfsal ve siyasal güçler süreci yönlendirmeye çalışıyor. Ama işçi sınıfı da hareketli ve arayış içinde. Ayaklanma döneminde korporatist nitelikli sendika olan UGTT içinde de ayrılıklar yaşandı. Mücadeleci bir kanat fiilen ayaklanmalar içinde yer aldı. İşçi sınıfı 2000'li yılların ortalarından aldığı birikimlerle, Mahalla deneyimleriyle, fabrika işgal eylemleri ve özyönetim pratikleriyle tarihsel bir aktör olmaya çalışıyor. Süreç hızla sınıfın şekillenmesine yol açabilir. Ama Marx'ın Fransa'da Sınıf Savaşları'nda anlattığı gibi sınıf için 1848 Haziran yenilgisi anlamına da gelebilir. Devrimci gelişme farklı sınıfları revizyonun parçası yapabileceği gibi, karşı devrimin işbirlikçisine de dönüştürebilir. Ama artık yol yürünmeye başlandı.

- Gelişmeler sizce bir anti-kapitalist boyut içeriyor mu?

- Yaşanan isyan ve ayaklanmalarda bu boyut görünmüyor. İsyanların içinde yer alan siyasal güçlerin bu yönde bir açılımı yok. Tunus'ta daha organizeli görünüm veren sol da ancak demokratik cumhuriyetten bahsedebiliyor, buna Tunus İşçileri Komünist Partisi dahil. İşçi sınıfının talepleri de, her iki ülkede de ekonomik ağırlıklı. İşçi sınıfının bu durumuna rağmen işgüdüsel olarak anti-kapitalist bir çizgide hareket ettiğini düşünüyorum. Bugün açısından anti-kapitalizm bilince çıkmış durumda değil. Bunun ağırlıkta ideolojik ve örgütsel nedenleri var. Sınıfın siyasal öznesinin ve programının olmaması gibi. Ama devrimci durumlarda en basit ekonomik talebin bile hızla siyasallaştığı ve siyasal sonuçlar yarattığı unutulmamalıdır. Devrimci dalgalanmaların işçi sınıfında anti-kapitalist reaksiyonlara yol açması çok şaşırtıcı olmayacaktır. Çünkü mücadele gerçeğinin önündeki perdeyi aralar. 'Mübarek ve Bin Ali Defol' sloganlarıyla diktatörler defedildi. Şimdi atılan sloganlar kısa zaman bir sonra kifayetsiz kalabilir ve yerini 'Kahrolsun kapitalizm'e bırakabilir.

- Bölgede siyasal islamın bundan sonraki rolü ve etkisi ne olur?

- Siyasal İslam Ortadoğu ve Kuzey Afrika'da Arap milliyetçiliğinin gerilemesi ve İran devrimiyle büyük bir atak yaptı. Sovyetlerin çöküşü bu süreci derinleştirdi. Ayrıca emperyalizmin 'yeşil kuşak' gibi konseptleri siyasal İslam'ın önünü açtı. Siyasal İslam'ın gelişmesi 1990'larda zirve noktasına ulaştı. Özellikle Cezayir'de FIS'in seçimleri kazanması son derece önemli bir çıkış oldu. Cezayir'deki iç savaş 150 bin kişinin ölümüyle sonuçlandı ve siyasal İslam geriletildi. Cezayir ve Tunus'ta "laik" diktatörler siyasal İslama yönelik sistemli operasyonlar gerçekleştirdi. Enver Sedat, Nasır sonrasında sola ve Arap milliyetçiliğine karşı siyasal İslam'ı kullandı. Kendisi Seyid Kutup çizgisinde yer alan radikal İslamcılar tarafından öldürüldü. Mübarek önce İslamcılara yönelik sert politikalar izledi, radikal İslamcılara tasfiye etti. 2000'li yılların ortalarında Müslüman Kardeşler'le temas kurdu. Olanaklar sağladı. Siyasal İslamın 1980'li yıllardaki çıkışı, 1990'lı yılların ikinci yarısından sonra hızla gerilemeye dönüştü. Ayrıca kapitalist krizin sınıfsal antagonizmayı keskinleştirmesi sınıf mücadelesini

paralize eden siyasal İslamın etkisini kırdı. Ortadoğu'nun en yaygın işçi sınıfına sahip Mısır'da 2000'li yılların ortasından sonra sınıf çarpıcı gelişmeler gösterdi.

Tunus ve Mısır ayaklanmasında (İslamcılar her ne kadar eylemlerde yer alsalar da) siyasal İslamın etkisi olmadı. Önümüzdeki dönemde her ülkenin farklı özgünlüğünün olmasına rağmen, özellikle Kuzey Afrika bölgesinde siyasal İslamın paralizasyon etkisinin giderek azalacağını düşünüyorum. Bu sürecin bir boyutta Ortadoğuda'da kendini hissettireceği kanısındayım.

- Halk ayaklanmaları süresince yanıtı aranan sorulardan birisi de "yaşananlar devrim mi?" oldu. Sizin bu soruya yanıtınız nedir?

Yaşanlar üzerine birçok yorum yapıldı ve yapılıyor. Hatta yazılanlar totolojiye dönüştü. Burada Althusser'in şu sözünün önemli olduğunu düşünüyorum: "Sınıf mücadelesi son tahlilde kavramla kavramın mücadelesidir". Batı medyası, Türkiye'deki büyük basın, hatta bazı sol çevreler devrim tanımını kolayca yapıyor. O kadar ileri gidildi ki her devrim vurgusu kavramın içeriğinin boşaltılmasına dönüştü. Kavramların (özellikle sol çevreler tarafından) böyle kolayca ve mesnetsiz bir şekilde kullanılması bana bir başka düzlemde apolitizasyonun tipik bir göstergesi olarak geliyor.

En başta bir tanım yapıyorsak bu tanım bir teorik katmanı ifade eder. Özünde yaşanan süreci anlamayı, analiz etmeyi, değerlendirmeyi içerir. Bir başka yönüyle pratik bir süreci anlatır. Manasını burada kazanır. Gerisi totolojidir. Bugün Mısır'da ve Tunus'ta diktatörler kovulmuş, iktidardan indirilmişlerdir. Ama rejim sürmektedir. Mülkiyet ilişkilerinde hiçbir değişiklik yaşanmamış, devlet aygıtı parçalanmamıştır. Hatta daha ileri bir politik iktidar değişikliği bile gündeme gelmemiştir. Eski rejimin revizyonu yönünde adımlar atılmaktadır. Ben yaşanan süreci politik devrim potansiyeli taşıyan bir süreç olarak değerlendiriyorum. Tunus ve Mısır'da bir devrimci süreç yaşanıyor, yaşananlar bir devrimci kalkışmadır. Son derece önemlidir ve muazzam olanaklar yaratmaya devam etmektedir. Her devrimci süreç kaotik, gelgitli, salınımlıdır. Bu salınımlar hala sürmektedir. Bugün için statükonun revizyonu yönünde bazı adımlar atılmaktadır. Literatürdeki belirli tanımlamaların önemli olduğunu düşünüyorum. Bu tanımlamaları Mısır ve Tunus'taki gelişmelerle karşılaştırsak bugünkü yaşananları daha iyi anlayabiliriz.

Gramsci'nin "Hapishane Defterleri" adlı çalışmasında kullandığı "pasif devrim" kavramı önemlidir. Bu kavram bir başka anlamda devrimsiz devrimi anlatmakta ve özünde restorasyonu içermektedir. Devrim tehdidine karşı sistemin -absorbe etme gücünü gösteren- yukarıdan aşağı rektifikasyonunu ifade eder. Örneğin 1980'lerin ortalarında, Filipinler'de devrim tehdidine karşı

Marcos diktatörlüğünün yerini Akino yönetimine bırakması sistemin bir restorasyonudur. Devrim bu restorasyonla bertaraf edilmiştir. Ayrıca yaşananlar bir konsolidasyon da değildir. Güney Afrika kapitalizminin apartheid rejimine son verip, Mandela'yı devlet başkanlığına, ANC'yi iktidara getirmesi bir konsolidasyon pratiğidir. Bu süreç köklü mücadele geçmişi olan ANC ve Komünist Partisi'ni mutasyona uğratmıştır. Bugün Mısır ve Tunus'ta egemenlerin yapmaya çalıştığı bu kapsamda bir gelişme değildir. Ayrıca bu ülkelerdeki siyasal yapı ve sosyo-ekonomik formasyon bunları gerçekleştirecek bir özelliğe sahip değildir.

- Bu süreç başlamadan önce Fransa'da yaşanan grevler üzerine yaptığınız bir değerlendirmede Akdeniz Havzası'nın sosyal mücadelelerin yeni odağı olacağı öngörüsünde bulunmuştunuz? Bu öngörünüz şu haliyle doğru çıkmış görünüyor. Peki son yaşananlardan sonra bu bağlamda düşüncelerinize neler eklersiniz?

Krizin ikinci evresi olarak tanımlayabileceğimiz mali kriz senkronizasyonu Yunanistan'dan başlayarak, bölgeye yayıldı. İrlanda'da toksik bankacılığın yıkımı gündeme geldi. Yakın tarihte Portekiz'de benzer gelişmeler bekleniyor. Portekiz İspanya'nın toksik bankacılık alanıdır. Yani Portekizi saracak bir mali kriz aynı zamanda İspanya'nın mali krizi anlamına gelmektedir. AB Merkez Bankası ve IMF bölgenin "stabilizasyonu" için 750 Milyar Avroluk bir bütçe oluşturmuştu. Bu para, ülkelerin borçları dikkate alındığında, daha şimdiden tükenmiştir. Mali krizin ayrıca Belçika ve İtalya'yı sarması bekleniyor. Böylesi bir dalga finans sisteminin çöküşü anlamına gelebilir. Mali kriz içindeki ülkelerin gerçekten iflası ya da konkordato ilanı finans sistemini bloke edecek gelişmelerdir. Böylesi bir gelişmenin etkisi salt kıtada değil, küresel düzeyde olacaktır. Bu aynı zamanda büyük altüst oluşların yaşanması anlamına taşır. 2011, 2012 ve 2013 yıllarının kritik eşik olduğunu düşünüyorum. Avrupa'nın Akdeniz havzası kıtayı harekete geçirebilir. AB'nin ikinci dominant ülkesi olan Fransa zaten geçen yıl yedi genel grevle sarsıldı. Bugün nispeten "sağlam" gibi görülen Almanya'nın bu süreçten etkilenmesi kaçınılmazdır. Akdeniz Havzası'ndaki mali kriz senkronunun lokalizasyonları inceltiltiği koşullarda, Avrupa'da genel grevlerin dalgalı bir şekilde ülkeden ülkeye yayıldığını görürsek şaşırılmayalım. Finans kapitalin sosyal yıkım programları ve sınıfa karşı sınıf politikaları coğrafyayı radikalleştirmektedir.

Kuzey Afrika'daki ayaklanmalar ve isyanlar Ortadoğu'yu derinden etkiledi. Halkları harekete geçirdi. Bunun daha da derinleşeceğini düşünüyorum. İçine girdiğimiz süreç Arap devrimlerinin daha ilk aşamasıdır. Akdeniz Havzası'nı hemen yanibaşında Anadolu coğrafyası bulunuyor. Mali kriz senkronizasyonunun yayılması demek, Türkiye ekonomisini belirleyen üç parametrenin kırılması demektir. T.C.'nin 271 Milyar Dolar dış borcu, 45 Milyar Dolar cari açığı (2011 yılında 60 Milyar Dolara çıkması bekleniyor) ve 100 Milyar Dolarlık sıcak paraya ihtiyacı var. Bu parametrelerinin herhangi birinin kırılması ya da sıcak paranın yüzde 50'ye yakın oranında Türkiye'ye gelmemesi demek, ekonominin çöküşü anlamına gelir. Bu Anadolu topraklarında büyük altüst oluşlara yol açacaktır. Toplu tensikat, işyeri kapatmaları, yoğun işten çıkarmalar, zamlar ve yaygın sefalet gündelik hayatın parçasına dönüşebilir. Bu gelişmeler sınıfsal öfke ve kını arttıracaktır. Sarsıcı işçi hareketleri doğabilir. İşçi havzalarında küçük bir grevin bölgeyi tutuşturması olasıdır. Yani havza grevleri gündeme gelebilir. Öte yandan Bursa ve Manisa gibi kritik kentlerde kent grevlerini görebiliriz.

Akdeniz Havzası'ndaki gelişmeler bir yandan kıtayı sarsarken, diğer yandan Anadolu coğrafyasını

harekete geçirebilir. T.C.'nin AB'yle entegrasyon düzeyi, AB'yle ekonomik ilişkileri son derece üst noktadadır. Bugün AB'nin ikinci periferisini (Tunus ve Mısır'da) isyan ve ayaklanmalar sarmıştır. Türkiye Cumhuriyeti'nin de AB'nin ikinci periferisinde yer aldığı unutulmamalıdır. Diğer yandan Kuzey Afrika'dan gelen ayaklanma dalgası Ortadoğu coğrafyasında etkili oluyor. Bu coğrafyanın iki büyük sarsıcı ve infilak etmeye hazır sorunu var. Filistin ve Kürt sorunu. Bu iki sorun Ortadoğu'nun tüm dengelerini bozacak düzeydedir. Özellikle Kürt sorunu Ortadoğu'yu saran dalganın etkisiyle boyut değiştirebilir. Bölgesel ve küresel ölçekte yıkıcı gelişmelerin önünü açabilir. Bunun T.C.'ye etkisi de yıkıcı olacaktır.

Türkiye işçi sınıfının mücadele kapasitesi ve bugün Kürt sorununun geldiği boyut, yani sınıfsal enerjiyle ulusal enerjinin (TEKEL'de, UPS'de, Marmaray'da, İzmir Büyükşehir taşeron işçileri ve Mersin liman işçilerinde gördüğümüz) kaynaşma olanakları Anadolu coğrafyasında yeni ve devrimci imkanların zeminlerini yaratmaktadır. 1970'li yıllarda geliştirilen politik hat, yani Ortadoğu'nun Devrimci Çemberi bundan sonra daha fazla tartışacağımız bir konu haline gelebilir. Tarihsel bir momentum içindeyiz. İnanılmaz bir döneme giriyoruz. Muazzam imkanların ortaya çıktığı ve doğacağı bir dönem. Efendiliğin reddedildiği, itaatsizliğin yaygınlaştığı, isyanın ruhları özgürleştiği bir dönem. Büyük işçi hareketlerinin yaşandığı ve gelişeceği bir dönem. Avrupa'nın Akdeniz havzasından kıta Avrupası'na, Kuzey Afrika'dan Ortadoğu'ya kadar geniş bir coğrafya "büyük günler"e gebe dir.

- Peki Ortadoğu'da halk ayaklanmaları yaşanırken, Türkiyeli devrimcilerin buradan çıkarması gereken somut sonuç ne olmalı sizce?

En başta yaşanan dönemin olağanüstülüğünün farkına varılması gerekiyor. 21. yüzyıl daha yeni başlıyor. İsyân, ayaklanma, genel grev ve büyük kitle hareketleri sürece damgasını vuruyor. Militan diyalektik işliyor. Kapitalist tahakkümün dayattığı pesimizm ve fatalizm paramparça oluyor. Özgürlük ve onur yeniden bayraklaşıyor. Sınıfsal antagonizma umudu isyana dönüştürüyor. Sınıfın otonomisinde var olan zenginlik metropollerde bile yansımalarını buluyor. Ne yazık ki bu muazzam gelişmeler solun geniş kesimleri tarafından farkedilmiyor. Dünyayı saran isyan ve ayaklanma ruhu anlaşılmalı değil. Bunun tabiki ideolojik-teorik ve politik-pratik nedenleri var. Ama herşeyden önce sola hakim olan pesimist hava dağılmış değil. Politik dekadans ruhları çürütecek noktaya ulaşmış durumda. Bu süreci ve bu sürecin coşkusunu, ritmini, olanaklarını ancak ruhlarını silahlandırılanlar anlar ve içinde yer alır. Bunu becerebilenler yalnızca devrimci komünistlerdir.

Olağanüstü bir dönemin içindeyiz. Birçok devrimci kuşağın yaşamadığı bir döneme giriyoruz. Bu dönemin öznesi olmanın coşkusunu yaşamalıyız. Kendi inancımızda, kararlılığımızda, ontolojimizde bu coşkuyu hissetmeliyiz. Bu dönem yıkıcı teoriyle, yani marksizmle yıkıcı gücün, yani işçi sınıfı hareketinin birleşme ve kaynaşma dönemidir. Başka bir dünyanın imkanlarının çoğaldığı bir dönemdir.

20. yüzyılın başlarında, Bolşevikler yaşanan olağanüstü süreci okudular ve müdahale ettiler. Determinist sınırları yaratıcı zenginlikleriyle, sınıfın otonomisine dayanarak ve volantrizmin gücüyle aştılar. En yerel ve en enternasyonal olarak sürecin öznesi oldular. Lenin ve Bolşevikler yaşadıkları dönemin tarihsel momentumunu çözdüler. Lenin'in momentlerin teorisyeni olması, Bolşevikler'in tüm momentlere müdahale edip varolmalarının sırrı, sınıf içinde kök salmalarındandır. Bolşevikler, devrimci coşku, inanç ve kararlılıklarını bu köklerden aldılar.

Bu köklerden beslendiler. Bizlerde 21. yüzyılın Bolşevikleri olmak zorundayız.

Ontolojimizi sınıfla bütünleştirerek, yeniden kurmalıyız. Yaşanan süreci sınıflar mücadelesinin optiğinden okumalıyız. Tahrir Meydanı'yla Ontex direnişinin diyalektik bağımlı görerek, sürecin içinde yer almalıyız. Fransa ve Yunanistan grevleriyle ÇEL-MER fabrika işgali arasındaki diyalektiği örmeliyiz. Kendini yakarak Tunus direnişini başlatan Bouazizi ile Ontex'te arkadaşlarının işten atılması karşısında üç

makinenin şalterini indiren, fabrika içinde dakikalarca ajitasyon yapan ve işten atılan işçi kardeşimiz arasındaki olağanüstü diyalektiğin farkına varmalıyız. Çünkü Bouazizi yaratan koşullarla Ontex'teki o öncü işçi arkadaşımızı ortaya çıkaran koşullar aynıdır. Sınıfsal antagonizmanın muazzam zenginliklerinin dışavurumudur. O zaman yolumuz ÇEL-MER'lerin, Ontexler'in yolu olmalıdır. Yani işçi sınıfının yolu olmalıdır.

Mısırlı bağımsız sendikacıların deklarasyonu

Devrim, özgürlük, sosyal adalet

İşçilerin devrimdeki talepleri

25 Ocak devriminin kahramanları! Bizler, bu zamana dek yüzbinlerce işçi tarafından Mısır genelinde gerçekleştirilen grevlere, işgallere ve gösterilere tanıklık eden farklı işyerlerinden işçiler ve sendikacılar olarak, Mısır halkının yarattığı ve uğruna şehitlerin kanlarını döktüğü devrimimizin hedeflerinin ayrılmaz parçası haline gelmesi için, greve çıkan işçilerin taleplerini birleştirmenin doğru olduğunu anlıyoruz.

Sizlere, devrimin sosyal yönünü yeniden doğrulamak ve devrimin ondan en çok yararlanması gerekenlerin temelinden koparılmasını önlemek için, bizlerin haklı taleplerini biraraya getiren bir işçi programı sunuyoruz.

25 Ocak devrimi öncesinde yükselttiğimiz ve bu görkemli devrimin başlangıcının parçası olan taleplerimiz şunlardır:

1- Ulusal asgari ücretin ve emekli maaşlarının yükseltilmesi, devrimin meydana getirdiği sosyal adalet ilkesini elde edebilmek için en yüksek en düşükten 15 kat fazla olmayacağı biçimde ücretler arasındaki makasın kapatılması, işsizlik yardımının ödenmesi, yanısıra yükselen fiyatlarla oranlı olarak düzenli ücret artışı

2 - Bağımsız sendikalar kurabilmek için koşulsuz ve sınırsız özgürlük, sendikalara ve liderlerine yasal koruma

3 - Kol emeğine dayanarak çalışan işçiler ve büro işçileri, köylü çiftçiler ve fikir emekçileri için iş güvenliği ve işten atılmaya karşı güvence. Geçici işçiler kadroya alınsın, işten atılan işçiler geri alınsın. İşçilerin geçici iş sözleşmesi ile çalıştırılmasına olanak sağlayan tüm bahaneleri ortadan kaldırmalıyız.

4- Özelleştirilmiş bütün işletmelerin yeniden kamulaştırılması ve tasfiye edilmiş rejim altında ulusal ekonomimizi harap eden kepaze özelleştirme programına tümünden son verilmesi

İmzacılar:
Ahmad Kamal Salah, Meteoroloji Kurumu çalışanı
Hossam Muhammad Abdallah Ali, Sağlık Teknisyenleri Sendikası
Sayyida Al-Sayyid Muhammad Fayiz, Hemşire
Ashraf Abd al-Wanis, Al-Fayyum Şeker Rafinerisi
Abd-al-Qadir Mansur, Omar Efendi Alışveriş Merkezi
Hafiz Nagib Muhammad, Future Pipe Şirketi, 6 Ekim şehri
Muhammad Hassan, Mısır-Helwan Tekstil A.Ş.
Mahmud Abd-al-Munsaf Al-Alwani, Tora Çimento
Ali Mahmud Nagi, Mısır Ticari İlaç A.Ş.
Omar Muhammad Abd-al-Aziz, Hawamidyya Şeker Rafinerisi
Muhammad Galal, Mısır Tıbbi Ürünleri
Shazli Sawi Shazli, Süveyş Gübre A.Ş.
Muhammad Ibrahim Hassan, Ordu Fabrikası No:45
Wasif Musa Wahba, Ordu Fabrikası No: 999
Gamil Fathi Hifni, Genel Ulaştırma Müdürlüğü
Adil Abd-al-Na'im, Kahire Genel Müteahhitleri
Ali Hassan Abu Aita, Al-Qanah İplik A.Ş., Port Said
Hind Abd-al-Gawad Ibrahim, Danışma Bürosu
Hamada Abu-Zaid, Danışma Bürosu
Muhammad Khairy Zaid, Danışma Bürosu

5- * İşletmelerin üretimini düşürmek ve tasfiye edilmelerini sağlamak için yerleştirilmiş rüşvetçi yöneticilerin tamamen görevlerinden alınmaları

* Gençlere iş fırsatları yaratmak için, emeklilik yaşını aşan ve ulusal gelirin 3 milyarını yiyip bitiren danışmanların istihdamının kontrol altına alınması

* Fiyatları aşağıya çekebilmek ve yoksulların sırtına yüklememek için mallar ve hizmetler üzerindeki fiyat kontrolü uygulamasına geri dönülmesi

6 - Devrik rejimin kalıntılarına ve işletmelerin üretimini düşürerek tasfiye olmalarını sağlamak için yerleştirilenlere karşı halen yapılmakta olanları kapsayarak, Mısırlı işçilere greve çıkma, oturma eylemi düzenleme ve barışçıl biçimde gösteri yapma hakkı. Bizim görüşümüze göre, bu devrim gelirin adil dağılımını öncülük etmez ise hiçbir şey değmeyecektir. Özgürlükler toplumsal özgürlükler olmaksızın tamamlanmış değildir. Oy kullanma hakkı doğal olarak bir somun ekmeğe sahip olma hakkına bağlıdır.

7- Sağlık hizmeti, artan üretim açısından gerekli koşuldur.

8 - Tasfiye edilmiş rejimdeki yolsuzluğun en önemli sembollerinden biri olan Mısır Sendikalar Konfederasyonu'nun feshedilmesi. Buna karşı alınmış yasal kararların uygulanması, mali varlık ve belgelerine el konulması. Mısır Sendikaları Konfederasyonu yöneticileri ve üyelerinin mallarına el konulması ve soruşturulmaları.

Hatim Salah Sayyid, Kültür Merkezleri Genel Müdürlüğü
Muhammad Abd-al-Hakim, Ulusal Posta Müdürlüğü
Ahmad Islam, Ibex International A.Ş.
Tariq Sayyid Mahmud, Askeri Fabrika No:999
Nabil Mahmud, Askeri Fabrika No:999
Mahmud Shukri, Sendikacı
Ahmad Faruq, Askeri Fabrika No:999
Osama Al-Sayyid, Askeri Fabrika No:999
Yasir Al-Sayyid Ibrahim, Future Boruları A.Ş.
Mahmud Ali Ahmad, Tabakhane İşçileri
Abd-al-Rasul Abd-al-Ghani, Future Boru San.
Ali Al-Sayyid, Omar Efendi Alışveriş Merkezi
Kamal Abu Aita, Emlak Vergisi Tahsildarı (RETAU)
Ahmad Abd-al-Sabur, Emlak Vergisi Tahsildarı (RETAU)
Salah Abd-al-Hamid, Emlak Vergisi Tahsildarı (RETAU)
Salah Abd-al-Hamid, Emlak Vergisi Tahsildarı (RETAU)
Khalid Galal Muhammad, İşçi
Muhammad Zaki Isma'il, Petrotrade A.Ş.
Saud Omar, Şüveyş Kanalı A.Ş.
Kamal el-Banna, Süveyş Gübre A.Ş.

Kahire, 19 Şubat 2011

(arabawy.org sitesindeki İngilizcesinden kizilbayrak.net tarafından çevrilmiştir.)

Dünyadan...

Yunanistan'da genel grev

Yunanistan'da hükümetin kemer sıkma politikaları adı altında devreye sokmaya çalıştığı yıkıma karşı direnen işçi ve emekçiler 23 Şubat günü genel grev dedi. Grev Yunanistan'da hayatı adeta felç etti. Yunanistan Kamu Çalışanları Konfederasyonu (ADEDY), İşçi Sendikaları Federasyonu'nun (GSEE) çağrısıyla 24 saatlik greve giden işçi ve emekçiler, bu iki sendikayla birlikte Mücadeleci İşçi Kolları Birliği'nin (PAME) düzenlediği gösteriler çerçevesinde alanlara çıktılar.

Son 13 ayda gerçekleşen 10. genel grev için iş durdurarak bir kez daha alanlara çıkan işçi ve emekçiler, ülke genelinde gösteriler düzenlediler.

Kamu ve işçi sendikalarıyla özel sektör çalışanlarının örgütlediği genel grev nedeniyle birçok devlet dairesinde hizmetler aksarken, yüzlerce okulda derslerin boş geçtiği ifade edildi. Hastanelerde yalnızca acil durumlar için personel ile güvenlik birimleri görev yaparken, ülke genelinde eczaneler kepenk indirdi.

Şehir içi toplu taşıma araçlarının çalışmaması nedeniyle ulaşım büyük oranda dururken, liman ve sivil havayolu taşımacılığı işçilerinin de greve katılması sonucu deniz ve hava ulaşımı da ciddi biçimde aksadı.

Ülkede basın emekçilerinin de greve katılması sonucu televizyon ve radyo kanallarında haber bültenleri yayımlanmazken, haber ağırlıklı internet sitelerinin sayfalarını yenilemediği, haber ajanslarının ise yayınları durdurduğu ifade edildi.

Ülke çapında greve geniş katılım sağlanırken, düzenlenen gösterilerde devlet terörü de yaşandı.

Atina'da öğrencilerin de destek verdiği eylemde sayıları 35 bini bulan kitle parlamento binasına yürüyerek yıkım politikalarına tepkisini dile getirdi. Parlamento binası önüne eylemciler tarafından "Ölüyoruz" yazılı pano ve tabut bırakıldı.

Gösteriler sırasında eylemcilere polisin saldırması üzerine şiddetli çatışmalar yaşandı. Polis saldırısına molotof kokteylleriyle yanıt veren eylemciler, çevik kuvveti taş yağmuruna tuttular. Çok sayıda işçi ve emekçinin polisin gaz bombalarıyla gerçekleştirdiği saldırı sonucu yaralandığı belirtildi. Molotof kokteyllerinden birinin isabet etmesi sonucu motosiklet aracı üzerinde bulunan bir polisin alev alarak yaralandığı da ifade edildi.

Amerika'da öfke günü

ABD'nin Wisconsin eyaletinde toplu sözleşme hakkını sınırlandıran yasa teklifi sendikalar tarafından protesto edildi. Ortadoğu ve Kuzey Afrika isyanlarından esinlenerek 'öfke günü' ilan edilen 18 Şubat günü 30 bin kişi valiliği kuşattı.

Wisconsin valisinin gündeme getirdiği sendikalaşma ve toplu sözleşme hakkını kısıtlayan bir yasa teklifine tepki gösteren sendikalar, valilik önünde ağırlığını öğretmenlerin oluşturduğu 30 bin Eyaletteki okulların neredeyse tamamı gösteriler nedeniyle kapalıydı. Eyalet binasını işgal eden kitle bütçe açıklarının kapatılması adına kamu harcamalarında kısıntı yapılmasını ve sendikal hakların tırpanlanmasını protesto etti.

Hollanda'da kitlesel eylem

17 Şubat günü Hollanda'nın Den Haag kentinde 10 binin üzerinde işçi ve emekçi düzenin "tasarruf" adı altında gerçekleştirdiği saldırı politikalarını protesto etti.

FNV Abvakabo gibi kamu emekçileri sendikaları tarafından örgütlenen eylemde saldırı paketinin durdurulması için toplanan 35 bin imza teslim edildi. Sendikaların 8 bin civarında katılım beklediği eyleme ilgi oldukça yoğun olurken; vergi, savunma, toplu taşıma, gençlik çalışanları, doğa korucuları ve eğitim emekçilerinin ağırlıklı olarak katıldığı miting Malievelde Meydanı'nda yapıldı.

Mitingde tasarruf paketinin bir zorunluluk ve emekçilerin lehine bir düzenleme olduğu yalanına başvuran içişleri bakanına tepki büyüktü. Kendisinin de 25 yıl memurluk yaptığını, kamu emekçilerine ihtiyaç olduğunu fakat bütçenin sınırlı olduğunu söyleyen bakanın konuşması kitle tarafından uhalandı.

Hükümetle sürdürülen toplu görüşmeler kapsamında, hükümet sıfır zam dayatırken sendika ise yüzde 2 zam istiyor. Öte yandan özel eğitime muhtaç öğrenme ve davranış bozukluğu olan öğrencilere yapılan harcamaların önemli ölçüde budanması düşünülüyor.

Abvakabo memur sendikasının verilerine göre 2 milyon kamu emekçisinin bulunduğu Hollanda'da 110 bin işçi ve emekçi sokağa atılacak.

Kızıl Bayrak / Hollanda

Dresden'de faşizme karşı yürüyüş

Dresden'de 20 binin üzerinde işçi ve emekçi, yaşlı, genç "Faşizme geçit yok!", "No pasaran!" diyerek 19 Şubat günü sokaklara çıktılar, barikatlar ördüler, polisle çatıştılar ve Avrupa'nın her yanından gelen ırkçı-faşistleri Dresden'de bir kez daha yürütmediler.

Dresden'de faşistler için 3 ayrı gösteriye izin verilirken buna karşın Alman Sendikalar Birliği DGB'nin protesto yürüyüşünü yasaklamıştı.

Sabahın erken saatlerinden itibaren Dresden sokaklarını dolduran anti-faşistler, polis provokasyonlarına ve saldırganlığına rağmen militanca direndiler, polisin kurduğu barikatları aşarak yolları işgal ettiler. Polis eylemlerde yoğun biber gazı kullandı ve coplarla saldırdı. -2 derecede gerçekleştirilen eylemlerde göstericilere su sıkarak azgınca saldırdı.

Eylemde 900 faşist istasyonda polis koruması altında bekletilirken bin kadar faşist ise polisin kurduğu çitin içinde barikadı yaparak içeri giren anti-faşistlere saldırdı. Anti-faşistlerin yolları tutmalarından dolayı, başlama noktasına gidemeyen faşistler daha sonra trenle Leipzig kentine giderek yürüyüşlerini burada gerçekleştirmek istedi. Ama Leipzig garında da kendilerini çoğunluğu gençlerden oluşan anti-faşist gruplar karşıladı. Faşistler perondan bile çıkamadan polis tarafından yine trenlere bindirildi ve geldikleri yerlere geri gönderildi.

Geçtiğimiz hafta yine Dresden'de yürümek isteyen faşistleri protesto etmek için 17 bin kişinin katılımıyla insan zinciri oluşturulmuştu. 1300 kadar faşist ancak akşam saatlerinde ve yoğun bir polis koruması altında yürüyebilmişlerdi.

İrkçı-faşist ideoloji yaygınlaştırılmaya çalışılıyor

Bu örgütler İkinci Dünya Savaşı'nda Dresden'e yapılan saldırıda ölenleri sözde anmak için yıllardır Dresden'e gelerek burada gösteri yapıyorlar. Faşistler Avrupa'da gerçekleştirdikleri bu en büyük yürüyüşü gelenekselleştirmek istiyorlar.

Son yıllarda Avrupa'nın bir çok ülkesinde olduğu gibi Almanya'da da artan işsizlik ve yoksulluk gibi kapitalizmin yarattığı sorunlardan beslenen faşizm kitlelere empoze edilmeye çalışılıyor. Geçtiğimiz yıl içinde anti-faşistlere, sendikal işçi ve gençlere karşı ırkçı-faşist saldırılarda artış gözlemlendi. Şubat 2010'daki faşist yürüyüş 12 bin anti-faşistin sokakları işgal etmesi sonucu engellenmişti. Bu faşistlerin aldığı büyük bir yenilgiydi. Ve anti-faşistler buradan aldıkları moral-motivasyonla 19 Şubat 2011'deki yürüyüşe hazırlandılar ve bir kez daha faşistlerin Dresden'de yürümesini engellediler.

Kızıl Bayrak / Dresden

Bielefeld'de kahvaltı

Almanya'nın Bielefeld kentinde bölge çalışmasının bir aracı olan ve kitle ilişkilerini güçlendirmek amacıyla ayda bir düzenli olarak gerçekleştirilen kahvaltılarının sonuncusu 20 Şubat günü yapıldı.

Oldukça sıcak ve samimi bir havada geçen kahvaltıda 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'ne katılım ve İstanbul'da direnişte olan Ontex işçileriyle dayanışma çağrısı yapıldı. Ayrıca kahvaltıdan elde edilecek paranın Ontex işçilerine dayanışma amacıyla gönderileceği duyurusu yapıldı. Bu destek çağrımız olumlu karşılandı. Kahvaltıya 70 kişi katılım sağladı, Sıcak ve samimi bir havada geçen kahvaltıya katılanlar memnuniyetlerini dile getirdiler. Kahvaltıdan sonra beraber halaylar çekildi. Kızıl Bayrak standı açıldı ve gazete satışı yapıldı.

20 Şubat 2011 | Bielefeld

8 Mart'ın güncel çağrısı...**Emekçi kadınları
örgütlenme seferberliğine!**

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar günü yaklaşıyor. 101. yılında 8 Mart'ı "haklarımız ve geleceğimiz için örgütlenmeye" şiarlı kampanya dönemi içinde karşılıyoruz.

İçinden geçtiğimiz bu dönemde yine kadın işçi ve emekçilere yönelik çok yönlü sömürü, baskı, ayrımcılık ve şiddet sürüyor. Sermaye sınıfı torba yasa örneğinde olduğu gibi işçi kadınları derinden etkileyen yasalarla saldırmakta, kazanılmış hak diye bir şey bırakmamaktadır. Özellikle bundan sonraki süreç, sınıfın genel örgütsüzlük tablosu da dikkate alındığında, işçi ve emekçiler için daha yıkıcı saldırılara gebe. Kuşkusuz ki bu saldırılar en çok işçi ve emekçi kadınlar üzerinde etkili olacaktır.

Tam da böylesi bir süreçte başlatılan sınıflı örgütlenme seferberliği, ayrı bir anlam kazanmaktadır. Kampanya çalışmamız, sınıflı fabrika düzeyinden örgütlenmek ve bu çaba içinde onun en ileri unsurlarını siyasal mücadeleye kazanmayı hedeflemektedir. Bizden beklenen somut kazanımlar elde etmeye kilitlenen, hedefli ve yoğunlaşmış bir çalışmadır.

Kampanya süreci ve emekçi kadın çalışmamız

Sınıflı örgütlenme seferberliği çağrısını, aynı zamanda işçi ve emekçi kadınlar arasında örgütlenme düzeyimizi yükseltmek olarak da okumak gerekmektedir. Sınıf çalışmasında derinleşmeyi hedeflediğimiz bir yerde, bundan asla ayrı düşünülmemeyecek bir şekilde, kadın işçi çalışmasında derinleşmek hedefiyle de hareket etmeliyiz. Kampanya dönemi boyunca bunu gözetilen bir plana sahip olmalıyız.

Örgütlenme sorunlarını tartıştığımız her yerde, "faaliyet yürüttüğümüz her alanda çalışmamızın bir kadın çalışması boyutunun olması ve özgül kadın sorununun siyasal faaliyetimizin bir parçası haline getirilmesi" bilinciyle donanmalıyız. Bu demektir ki, çalışma alanlarında kadın işçilerin ağırlıkta olduğu fabrikalarda örgütlenmeyi özel bir kaygı haline getirmek, böylesi bir planlamaya sahip olmalıyız. Diğer yandan da hedef fabrika ya da sektörel çalışmada kadın işçileri gözetilen özgül sorun ve talepleri de özellikle ele almak gerekmektedir. Aksi takdirde yürütülen çalışmanın bir yanı hep eksik kalacaktır.

8 Mart bir çağrıdır!

8 Martlar, doğallığında kadın işçi ve emekçiler arasında yürüttüğümüz çalışmaların yoğunlaştığı dönemlerdir. Ancak ne yazık ki bu yoğunlaşma 8 Mart sürecinden sonra aksayabiliyor ve genel propaganda sınırlarını aşamıyor. Kampanya süreciyle yakalamak istediğimiz örgütlenme düzeyini kadın işçi çalışmamızda da yakalamak için 8 Mart'ı özel bir imkan olarak kullanmalıyız. Kampanya sürecinde kadın işçiler arasında yürütülen çalışmalarımız 8 Mart süreciyle birlikte ivme kazanmalıdır.

8 Mart'ın sınıf mücadelesindeki önemi ve emekçi kadın çalışması açısından taşıdığı tarihsel anlam bilinmektedir. Bu bilinçle güncel planda işçi ve emekçi

kadın çalışmasının ihtiyaçlarını gözetilen bir pratik içinde olunması gerekmektedir. Bu amaçla bir dizi araç, etkin bir şekilde kullanılmalıdır. Kadın işçilerin çalıştığı fabrikalar ve işletmeler hedef seçilmeli, ajitasyon-propaganda araçlarıyla 8 Mart gündemi dolayısıyla hakları ve gelecekleri için örgütlenme çağrısı işçi ve emekçi kadınlara ulaştırılmalıdır. Halihazırda çalışma götürülen mevcut fabrikalara kadın işçilerin özgül taleplerini gözetilen politikalar taşınmalıdır.

İşçi kadınlara yönelik özgül talepler etrafında yürütülen çalışmanın maddi kazanımları daha fazla olacaktır. Bu şekilde kadın işçilere daha kolay ulaşarak mücadele enerjilerini açığa çıkartabiliriz. Gerek fabrika gerekse sektör ve havza ölçeğinde kadın işçilere yönelik bildirimler, afişlerin etkisi ayrı bir önem taşımaktadır. Yanı sıra kadın işçi ve emekçilerle gerçekleştirecek toplantılar, film gösterimleri, anketler, seminerler vb. araçlar etkin ve birbirini bütünleyen bir şekilde kullanılabilir. Özellikle mücadele ve direniş geleneğini bugünlere taşıyan direnişçi kadınların deneyimleri özel bir şekilde öne çıkarılmalıdır. Son dönemlerde de bu açıdan önemli deneyimler bulunmaktadır.

8 Mart'ta sokağa, eyleme, özgürleşmeye!

Ön hazırlık süreçlerinde yürütülen ajitasyon-propaganda çalışmaları mutlaka eylemsel süreçlere bağlanmalıdır. İşçi ve emekçi kadınları, hakları ve gelecekleri için örgütlü mücadele içinde yer almaya ve eylem alanlarında özgürleşmeye yönelik çağrılarımızda hedef olarak, 8 Mart günü yapılan eylemleri gösterebilmeliyiz. Bu nedenle 8 Mart eylemlerinin kitlesel bir şekilde geçmesi için tüm enerjimizle sürece yüklenmemiz gerekmektedir.

101. yılında 8 Mart'ın işçi ve emekçi kadınlara yönelik güncel çağrısının, en geniş bir şekilde

propaganda edilmesi ve bu çağrının eylem alanlarında yankı bulması büyük önem taşımaktadır. 8 Mart sürecinde yürütülecek etkin bir çalışmayla çevremizde bulunanlardan başlayarak işçi ve emekçi kadınları en azından bir adım ileriye taşımalıyız.

Önümüzdeki dönemde sermaye sınıfının saldırılarının yoğunlaştığı, özde kadın işçi ve emekçilerin haklarını çalan, geleceklerini karartan zorlu koşullarla karşılaşacağımızı düşünürsek daha fazla enerji ile bu görev ve sorumluluklarımıza yüklenmeliyiz. Çünkü torba yasa gibi kapsamlı yeni saldırı paketleri kapıdadır. Çünkü hala günde 3 kadın öldürülmekte, her türden gericiliğin ilk hedefi kadınlar olmaya devam etmektedir vb. Böylesi bir dönemde kadın işçi ve emekçiler arasında yürüttüğümüz çalışmalar oldukça önem taşımaktadır.

8 Mart'tan kurultaylara!

8 Mart sürecinin yaratacağı birikimler kurultaylara taşınmalı, kurultay gündemlerinde kadın işçi ve emekçilerin örgütlenme sorunları ve talepleri ayrıca ele alınmalı, işlenmelidir. Kampanya sürecinin öne çıkarılacak iki somut örgütlenme biçimi olan işyeri örgütlenmeleri ve kurultay hazırlık komiteleri, doğal olarak yine işçi ve emekçi kadınları örgütleyeceğimiz zeminler olacaktır. Yanı sıra bu komiteler özellikle işçi kadınlar için özel bir çalışmayı önüne koymalıdır.

8 Mart ve kurultay hazırlık çalışmaları ile, emekçi kadın çalışmamıza ivme kazandıracak birikimler elde edilmelidir. Kampanya süreci sonunda, sınıflı örgütlenme seferberliği çağrısına ne şekilde yanıt verdiğimiz bir göstergesi de kadın işçi çalışmamızda elde ettiğimiz mesafe olacaktır. Bu nedenle 8 Mart'ın sınıf devrimcileri için güncel çağrısı emekçi kadınları örgütlenme seferberliği olmalıdır. Bu hedefle görev ve sorumluluklarımıza yüklenmek durumundayız.

Emekçi Kadın Komisyonları

Tecavüzü önlemek için yasaları değil düzeni değiştirmeli!

Bugünlerde burjuva medyanın gündeminde “hadım yasa tasarı” yani “cinsel suçlara yönelik cezaları arttıran yasa tasarısı” var. Bu yasa tasarısı AKP İstanbul Milletvekili Alev Dedegil, AKP Ankara Milletvekili Aşkın Aslan ve bazı milletvekilleri tarafından cinsel suçlara yönelik cezaları arttırmak iddiasıyla meclise sunuldu. Sözüm ona bu yasa tasarısı ile ceza artırımına gidilerek taciz ve tecavüzün önü alınacak.

Ama ne cezaların artırılması ne de başka bir yöntem bu sistemde kadına yönelik tacizi ve tecavüzü ortan kaldıramaz. Çünkü bu pislği üreten kapitalizmin kendisidir. Kapitalizm zaten kadını cinsel, ulusal ve sınıfsal açılardan sömürmekte, ikinci sınıf insan yerine koymaktadır. Dahası tüm kurumlarıyla tacizi ve tecavüzü teşvik etmektedir. Bu da sistemin çözüm üretme gücünün olmadığını gösterir.

Peki, bu yasa tasarısı neyi öngörüyor? Yasa tasarısı ile, “cinsel davranışlarla bir kimsenin vücut dokunulmazlığını ihlal eden” kişinin alacağı cezanın 2-7 yıldan 5-10 yıla, fiilen tecavüzle sonuçlanması durumunda 7-12 yıldan 10-18 yıla çıkartılmasını, suçun akrabalık bağlarının sağladığı kolaylıktan faydalanmak suretiyle işlenmesi halinde cezanın yarı oranında arttırılmasını, mağdur bu suç nedeniyle eğitimini veya eşini terk etmek ya da eğitim gördüğü kurumu veya çalıştığı işyerini değiştirmek zorunda kalmışsa cezanın bir kat arttırılması öngörülüyor.

Ama biz biliyoruz ki, her geçen gün evde, sokakta, işyerinde kısacası her yerde bu tür olaylar yaşanmakta. En son verilere göre 2010 yılında 478 kadın tecavüze, 722 kadın tacize ve 6423 kadın ise şiddete maruz kalmıştır. Yaşananlar gösteriyor ki sanığa verilecek ceza bir yana, kadın mahkemeye başvurduğunda dahi aylarca süren mahkemelerden sonra suçlu yine kendisi olmaktadır. Kadının dar pantolon ve etek giymesi vb. kadının suçlu olduğunun göstergesi olarak sayılabiliyor.

Bu zihniyetin bir örneği ise daha birkaç gün önce Selçuk Üniversitesi İlahiyat Bölüm Başkanı Prof. Orhan Çeker tarafından sergilendi. Bu zatın sarf ettiği sözler bu düzende kadına yönelik bakışın bir aynası durumundadır. Bu insan müsvettesi şöyle diyor;

“Sorunun kaynağında kim var? Kadın var. Kardeşim sen dekolte giyersen bu tarz çirkinliklerle karşılaşman sürpriz olmayacaktır. Tahrik ettikten sonra sonucundan şikâyet etmen makul değildir.” Bu sözler kadına yönelik taciz ve tecavüzü meşrulaştırmaktadır. Keza bu yasa tasarısını öngörenler ve bu iğrenç sözleri sarf edenler birlikte çarşaf giymeyen kadına yönelik taciz ve tecavüzü meşrulaştırmaktadır.

Bu sözlerin sahibi şahsın daha önce de bir dini içerikli sitede kadının yüzünü kapatmasını, topuklu ayakkabı giymemesini, parfüm kullanmamasını, dar tesettür olmayacağını, saç boyamanın caiz olmadığını ve hatta kadının yeri geldiğinde sokağa çıkmaması gerektiğini beyan eden iğrenç sözleri de bulunmakta. Aslına bakılırsa bu, gericiğin kadına bakışının bu zatın dilinden dışa vurumundan başka bir şey değildir.

Yine aynı yasa tasarısı çocuklara yönelik cinsel suçlarla ilgili de düzenlemeler içeriyor. Tasarıda çocuğu cinsel yönden istismar eden kişiye verilen ceza 3-8 yıldan 6-12 yıla, tecavüzünde ise 8-15 yıldan 12-20 yıla çıkartılıyor. Suçun 12 yaşını doldurmamış çocuğa karşı zorla, birden fazla kişi, akrabalar, öğretici, eğitici, bakıcı ve kamu görevlisi tarafından işlenmesi durumunda cezanın yarı oranında artacağı öngörülüyor.

Bu yasayla çocuğa yönelik cinsel suçları cezaların artırılmasını öngörürken, daha birkaç gün önce Mardin’de 13 yaşında bir kız çocuğuna tecavüz eden, aralarında asker, devlet memuru ve korucuların bulunduğu 26 kişi korunurken, mağdurun suçlu çıkartıldığını görmedik mi? “Kendini koruyabilirdi, karşı çıkabilirdi, rızasıyla ilişkiye girdi” diyen bir zihniyetin o profesör müsvettesinden ne farkı vardır? Devlet bir kez daha tecavüzcülerini bu davanın sonucundan koruduğunu göstermiş oldu bizlere. Böylelikle de bu yasanın altının boş olduğunu bir kez daha ortaya koydu.

Peki, suçlu kim? Suçlu kadının bedenini bir meta olarak gösteren kapitalist sistemin ta kendisidir. Suçlu kadını cinsel bir meta olarak sunan ve bunun sektörlerini yaratıp kâr elde eden ve bunu teşvik eden sermaye düzenidir.

Mahkeme mağduru suçladı

Mardin’de 13 yaşındaki N.Ç.’ye tecavüzle suçlanan aralarında asker, devlet memurlarının ve korucuların da bulunduğu 26 sanıklı ‘utanç davası’ 7 yılın ardından geçtiğimiz eylül ayında karara bağlanmış, mahkemenin verdiği karar ise yeni bir utanç belgesi olmuştu. Son olarak sanıklara “iyi hal indiriminden” alt sınırdan cezalar verilirken, açıklanan gerekçeli karar ile yeni tecavüzlere bir kez daha kapı aralandı.

“Hadım etme” tartışmaları günlerdir gündemi meşgul ederken, bir çocuğa onlarca kişinin tecavüz etmesi fakat buna rağmen en alt cezalar ile adeta ödüllendirilmesi, sermaye düzeni içerisinde bu tartışmaların ikiyüzlülüğünü de bir kez daha gösterdi.

26 tecavüzcüye iyi hal indirimi

Mardin 1. Ağır Ceza Mahkemesi, N.Ç.’ye bir kez tecavüz eden 13 sanığı, 15 yaşından küçük çocuğun ırzına geçtikleri gerekçesiyle, alt sınırdan 5 yıl hapisle “cezalandırdı”. Mahkeme, sanıkların cezalarından 6’da 1 oranında “iyi hal indirimi” yaparak, “ceza” 4 yıl 2 aya düşürdü. Mahkeme, N.Ç.’ye birden çok defa tecavüz eden 11 sanığa ise 5 yıl 10 ay “ceza” verdi ve yine “iyi hal indirimi” ile “ceza” 4 yıl 10 aya düşürdü.

18 yaşından küçük bir sanığa 3 yıl 2 ay “ceza” veren mahkeme, bir sanığı ise eyleminin teşebbüs aşamasında kalması nedeniyle 1 yıl 4 aya mahkum etti. Mahkeme N.Ç.’yi pazarlayan ve kendileri de fuhuş yapan T.T. ve E.A. isimli iki kadına alt sınırı 1 yıl üzerinden 6 yıl ceza verdi, daha sonra bu cezayı suçun birden çok kez işlenmesi nedeniyle 9 yıla çıkardı. Mahkeme bu iki kadına iyi hal indirimi de yapmadı. Buna gerekçe olarak ise kadınların duruşmadaki olumsuz tavırları gösterildi. Buna ek olarak, “kendi yaşadıkları iffetsiz hayatı 13 yaşında bir çocuğa da yaşatmak şeklinde gözükten olumsuz tutum ve davranışları göz önüne alınarak haklarında takdir indirimi yapılmamıştır” denildi.

Kararda, N.Ç.’ye hayır işlemek için para verdiklerini iddia ederek suçlarını örtbas etmeye çalışan ve açıktan yalan söyleyen tecavüzcülerin ise “iyi hal” indirimi alması dikkat çekti. N.Ç.’ye, “Bizimle yatmak istedi, kabul etmeyince de ‘Sizin başınıza iş açarım’ diyerek tehdit ettiği” iftirasını atan sanıklara “iyi hal” indirimi yapılması “duruşmadaki tavırlarına” bağlandı.

Mahkeme gerekçeli kararda, cebir, tehdit ve hileli vasıtalar kullanarak 15 yaşından küçük çocukla cinsel ilişki kuranlara en az 10 yıl hapis cezası verilmesine ilişkin maddeyi işletmemesini açıklarken, “N.Ç.’nin hem kendisini pazarlayan iki kadının yanına, hem de kendisiyle ilişkiye giren 26 kişinin yanına rızasıyla gittiği” yorumunu yaptı.

Kararda, İstanbul Adli Tıp Kurumu 4. İhtisas Kurulu’nun N.Ç. ile ilgili raporundaki “Olayın ahlaki radaetini müdrük (Ahlaki kötülüğünün farkında olduğu) olduğu” ifadelerine de yer verilerek şunlar söylendi: “N.Ç.’nin mağduresi olduğu olayların ahlaki radaetinin (kötülüğünün) farkında olduğu, bu olaylara ruhsal yönden karşı koymaya muktedir olduğu halde kendi iradesiyle para kazanmak amacıyla sanıklar T. ve E. ile irtibata geçtiği veya bunlarla irtibata geçen diğer sanıklarla ilişkiye girdiği anlaşılmaktadır” denildi.

13 yaşındaki bir çocuğun kendinden onlarca yaş büyük insan müsvettesiyle isteyerek beraber olduğunun söylendiği ve böylece tecavüzlerin örtbas edilerek meşrulaştırılmaya çalışıldığı bu karar, kapitalizmin çürümüşlüğüne bir kez daha gözler önüne serdi.

Tuzla’da dayanışma ve mücadele çağrısı

Tuzla BDSP çeşitli gündemleri işleyerek çalışmalarını sürdürüyor.

8 Mart çalışmaları

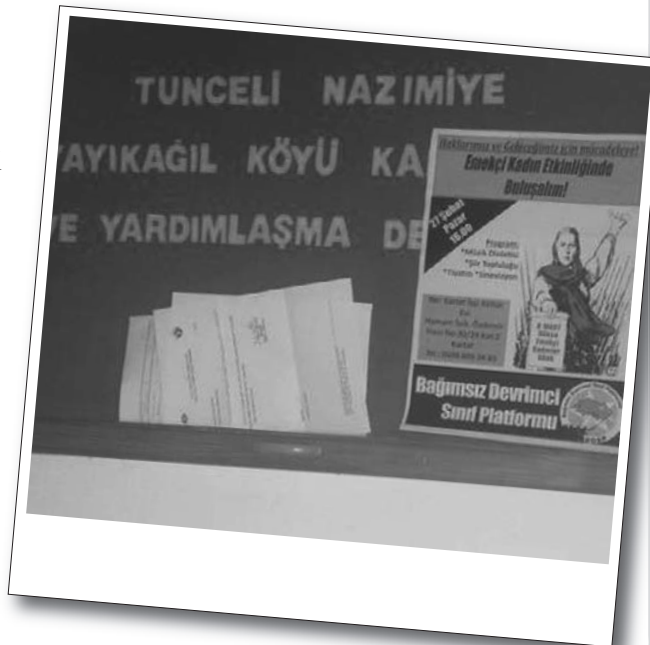
Emekçi Kadınlar Günü nedeniyle Kartal İşçi Kültür Evi’nde gerçekleştirilecek etkinlik için çıkarılan A3 afişler çeşitli yöre dernekleri ve merkezi noktalara asıldı. Çevre ilişkilerine yine etkinliğe çağrı amacıyla ziyaretler gerçekleştirildi ve davetiyeler ulaştırıldı.

Ortadoğu halklarıyla dayanışma çağrısı

Tuzla BDSP, Ortadoğu halklarının yükselttiği mücadele ile dayanışma göstermek amacıyla Tuzla Aydın Mahallesi’nde yaygın bildiri dağıtımını gerçekleştirdi. Aydın Mahallesi’nde oturan işçi ve emekçiler Ortadoğu halklarının onurlu mücadelelerine sahip çıkmaya çağrıldı.

Bu çerçevede yaklaşık 1500 adet bildiri emekçilere ulaştırıldı.

Kızıl Bayrak / Tuzla

“Emekçi kadınlar mücadele etmeli!”

“Birlik olsa her şey değişir”

Kadınlar her zaman eziliyor. Dizilerde her akşam zenginlerin yaşantılarını izliyoruz. Onlar cenneti yaşıyorlar, biz onları izliyoruz. Ama köle gibi yaşıyoruz. Hükümet partisi, kendi üyelerine, yandaşlarına her türlü yardımı yapıyor. Bu yardımlar da bizim cebimizden çıkıyor. Bana kömür vereceğine, oğluma, kızıma iş ver, işsizliği durdur, ben de yardıma muhtaç olmayayım... Gaza zam yapıyorlar, elektriğe, otobüse zam yapıyorlar, sonra da yardım dağıtıyorlar. Ne anladım ben bu işten? O yardım da kendi yandaşlarına tabii, herkese değil. Aynı mahallede bir eve kömür geliyor, diğeri sanki zengin, ona yardım yok.

Birlik olsa her şey değişir. Ama birlik yok. Yurtdışında her soruna baş kaldırıyorlar. Biz korkak davranıyoruz. Ama mücadele temeliyiz. 8 Mart'ta da, ezilen kadınların günü olduğu için alanlara çıkıp mücadele edeceğiz.

Ümraniye - Dudullu'dan bir ev kadını

“Kadinsız devrim olmaz!”

Kadın; evde, mutfakta, bulaşıkta, kadın; çapada, tarlada, fabrikada çalışır, çalışır, çalışır... Ve emeğinin karşılığını hiçbir şekilde alamaz. Çünkü hep sömürü altında. Evde koca, işte patron sömürür. Daha kötüsü, kendi büyüttüğümüz oğlumuz bile evde bize hiçbir yardım yapmaz, bizden hizmet bekler. Ama bir bakıma bu da bizim hatamız. Oğlumuzu da biz yetiştirdik. Toplumun bizden beklediği şekilde yetiştirdik çocuklarımızı. Kadın her yerde çalışır, didirir, hizmet eder, ama bunu kimse fark etmez. Yaparsın yaparsın, ama sonuçta kendine ait hiçbir şey çıkmaz ortaya. Ben evlere temizliğe gidiyorum. Bu çok zor bir iş. Psikolojik olarak da çok zor. İlk iki yıl, neredeyse psikolojim bozuldu. Yıllar geçtikçe alıştım, kabullendim. Kolay değil, başkasının tuvaletini temizliyorsun. Ayrıca, bakıyorsun, adam 300 liralık ayakkabı giyiyor, kabullenemiyorsun. Fabrikada çalışsan herkes senin gibi...

Biz mücadele etmek zorundayız. 8 Mart benim günüdür. O günü kendime izin sayarım ve alanlara çıkarım. Tüm dünya kadınları adına kendi taleplerimi haykırıyorum. Mücadele etmemiz gerek. Çünkü kadın olmadan hiçbir şey olmaz. Kadinsız devrim olmaz. Ben gençlere de çok güveniyorum. Üniversiteli gençler de bu yıl haklarını çok güzel savundular.

Ümraniye-Dudullu'dan gündelikçi bir kadın

“8 Mart'ta alanlara!”

Bize bir rol biçilmiş, annemizden gördüğümüz her şeyin aynısını yapmaya devam ediyoruz. Evde de, işte de eziliyoruz. Çalışmayan kadının hayatı daha da zor. Ev kadını, her gün aynı işleri yapıyor. Ev işi çok nankör bir iş. Asla bitmiyor. Üstelik kimse senin ne kadar çok çalıştığını da fark etmiyor. Bütün gün boş zaman geçiriyorsun sanıyor. Benim işim daha da zor. Başka bir evde, çocuk bakıcılığı ve temizlik yapıyorum. Orada ev işi yapıyorum, eve geldiğimde aynı işleri bir de evde yapmak zorunda kalıyorum. Akşam olup eve gelince, ev işi, mutfak işi görmek bile istemiyorum. Nefret ediyorum, ama yapmak zorundasın, başka çaren de yok.

Emekçi kadınlara çağrıdır, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde alanlara çıkıp haklarımızı haykıralım. O gün her şeyi bir yana bırakıp mücadele alanına çıkalım.

Ümraniye-Dudullu'dan gündelikçi bir kadın

Numune direnişçisi kadınlardan çağrı!

**“Ruhumuz için gül,
bedenimiz için ekmek,
çocuklarımız için güvenli, iyi
bir gelecek istiyoruz!”**

Merhaba,
Bu uzun, yorucu, yıpratıcı bir o kadar da onurlu, gururlu ve de coşkulu olan bu yoldan tüm kadınları selamlıyorum!
Biz kadınlar direnmeye dünyaya ilk gözlerimizi açtığımız andan başladık. Çünkü kadın olarak dünyaya geldik. Mücadeleci ruhumuzla hayatın her yerinde direniş sergiliyoruz. Gerek iş hayatında gerekse ev hayatında ve de toplumumuzda kadınlar ve mücadele var. Kadın deyince zorluk, çaba, işkence akla geliyor. Kadın olmak çok zor ama bir o kadar da güzel. Dünyada bizden başka güzellik yok. Çünkü diğer güzellikleri işleyip, yoğurup, büyütüp dünyaya güzellik katıyoruz. Belki biraz bencilce ama öyle işte.

Kadın olarak iş hayatımda çok ezildim. Gençliğim, anneliğim, evliliğim hep işte ve evde geçti. Kadın olmayı, anne olmayı unutmuşum. Bunun ödülü olarak da onursuzluk, gurursuzluk ve de güçsüzlük teklif edildi. Ben kadınlığının verdiği güvenle bu onursuzluğa boyun eğmedim. Kısaca kadını, haklıyım kazanacağım.
Bizleri evimizde oturtup köleleştiremeyecekler. Yaralandıkça, kararlılığımız, azmimiz artıyor. Başarımız yüzde yüzlere çıkıyor. Biz kadınlardan korkun çünkü biz tek vücutta birleşmiş tüm dünya kadınlarıyız. Biz kadınlar ruhumuz için gül, bedenimiz için ekmek, çocuklarımız için güvenli, iyi bir gelecek

istiyoruz. Bunun için bütün gücümüzle çalışıyoruz ve de kazanacağız.

Numune direnişçisi Sevgi Kartopu

Hergün 8 Mart, her gün mücadele!

- **Begüm:** Direnişte paylaşmayı ve haksızlıklara boyun eğmemeyi öğrendik. Biz kadınların daha güçlü olduğunu fark ettik. Ve bu tür direnişlere, eylemlere biz kadınların güç kattığını, daha dikkat çekici hale getirdiğini gördük. Bu direnişte biz kadınlar baş tacıyız. Bizi görünce destekler daha çok artıyor. Toplumda kadın olmayı genelde şanssızlık olarak görülür. Oysa kadın olmak büyük bir şans.

- **Sevgi:** Kadınlığımızın verdiği bu güçle bu onursuzluğa başkaldırdık. Daha fazla ezilmeye, haksızlıklara tahammülümüz kalmadı artık. Kadına, emeğe saygı duyan herkesi 8 Mart'ta alanlara çağırıyorum.

- **Serap:** Kadın haksızlığa uğradığında sesiz kalmamalı. Erkeklerin de kadınlara söz hakkı vermesi lazım.

- **Esra:** Ekonomik olarak ayakta durmalarını isterim. Eşlerine bağımlı olmamalı, ekonomik özgürlükleri olmalı. Sadece tüketen değil, aynı zamanda üretmeli. Sadece 8 Mart'ta değil, her gün kadın onurunun bilincinde olmalı. Her gün mücadele içinde olmalı.

Emekçi kadınlar 8 Mart'a yürüyor!

Adana EKK, gerek il genelinde ortak örgütlenecek 8 Mart sürecine gerekse de kendi çalışma alanlarında yürüttüğü çalışmalar ile ilgili bir toplantı gerçekleştirdi. Bu toplantı sonrası 8 Mart'a hazırlık için bir çalışma programı oluşturuldu.

Emekçi kadınlarla ev toplantısı gerçekleştirildi

EKK, ev toplantıları ile 8 Mart'ın tarihsel anlamını ve güncel mücadele taleplerini emekçi kadınlara ulaştırmayı hedeflemişti. Bu amaçla **21 Şubat Pazartesi** günü Şakirpaşa semtinde bir ev toplantısı gerçekleştirildi. Toplantıda emekçi kadınların yaşadığı sömürü ve ezilme üzerine sohbet edildi. İşçi ve emekçi kadınların yanı sıra ev emekçisi kadınların sorunlarına değinilirken, Kürt kadınlarının yaşadıkları sorunlar tartışıldı. Şu an direnişleri süren Numune işçilerinin, özellikle kadın direnişçilerin mücadele deneyimleri paylaşılarak, direnişlerin kadınları özgürleştirdiği, kadınların eşitlik ve özgürlük için eylem alanlarında olması gerektiği vurgulandı. Ayrıca numune işçilerine destek ve dayanışmanın önemine vurgu yapıldı. EKK, Numune direnişe 8 Mart öncesi destek ziyareti gerçekleştirme kararı aldı.

27 Şubat'ta emekçi kadınlar günü etkinliği!

8 Mart çalışmalarının bir parçası olarak Sanayi İşçileri Derneği'nde bir etkinlik gerçekleştirilecek. Etkinlikte 8 Mart'ın işçi sınıfı açısından taşıdığı tarihsel önem ve özellikle "Haklarımız ve geleceğimiz için örgütlü mücadeleye!" şiarıyla yürütülen kampanya

çerçevesinde kadın işçi ve emekçiler arasında yürütülen çalışmalar ele alınacak. Ayrıca etkinlikte direnişçi kadınların deneyimleri kendilerinden dinlenecek, eşitlik ve özgürlük mücadelesinde örgütlenmenin önemi emekçi kadınlarla birlikte tartışılacak.

8 Mart'tan kurultaya!

8 Mart'ta işçi ve emekçi kadınlar arasında yoğunlaşan çalışmaların bir devamı olarak Nisan ayında gerçekleştirilecek işçi kurultayı hazırlıkları da sürecektir. Adana'da işçi ve emekçi kadınlar kürsüde yer alacak, sözünü söyleyecek. İşçi ve emekçilerin örgütlenmesi yolunda gösterilen bu çabaya emekçi kadınlar da ortak olacak.

Adana EKK, emekçi kadınların 101 yıl önce başlattığı bu yürüyüşte adımlarını hızlandırarak çalışmalara devam edecek.

Kızıl Bayrak / Adana

Ankara'da emekçi kadınlar buluşuyor!

8 Mart yaklaşırken emekçi kadınlar, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'nun "Geleceğimiz ve özgürlüğümüz için buluşuyoruz" şiarıyla düzenlediği etkinlikte buluşacaklar. 27 Şubat Pazar günü saat 17.00'de gerçekleştirilecek etkinlik Petrol-İş Ankara Şube toplantı salonunda yapılacak.

Emekçi kadın buluşmasında, 8 Mart'ın tarihsel, sınıfsal anlamının anlatılacağı sunumlar yer alacak. Yapılacak sunumların ardından farklı sektörlerde çalışan kadın işçiler yaşadıkları sorunları ve taleplerini aktaracaklar. Sinevizyon gösterimiyle birlikte devrim mücadelesinde direnen kadınlar anılacak. Etkinlik Yavuz Canpolat ve Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu'nun sunacağı dinletilerin ardından son bulacak.

Etkinlik çalışmalarından

Etkinlik ön çalışması davetiyeler ve afişlerle kentin pek çok semtinde yapılıyor. Pek çok sendika dolaşarak etkinlik çağrıları ve davetiyeler dağıtıldı.

Mamak'ta emekçiler kapı kapı dolaşarak etkinliğe davet edilirken, emekçilere 8 Mart'ın ve emekçi kadın mücadelesinin önemi anlatılıyor. Geçtiğimiz günlerde mecliste onaylanan torba yasanın kadınları nasıl etkileyeceği üzerine sohbetler gerçekleştiriliyor. Etkinlik için hazırlanmış olan afişler semtin pek çok noktasına ve otobüs duraklarına yapıldı.

Sincan'da merkezi noktalara etkinlik çağrı afişleri

yapılırken, 8 Mart için hazırlanmış olan bildirilerin dağıtımı gerçekleştirildi. OSB'de çalışan işçi kadınlara özel olarak gidilerek etkinliğe çağrı yapıldı.

Üniversitelerde de çağrılar davetiyeye, afiş ve bildirilerle güçlü bir şekilde gerçekleştiriliyor.

Kızıl Bayrak / Ankara

Ümraniye'de ev toplantısı

3. Ümraniye İşçi Kurultayı Hazırlık Komitesi Emekçi Kadın Komisyonu 19 Şubat günü Dudullu'da 8 Mart gündemli bir ev toplantısı düzenledi. Toplantı, mahallede yaşayan 14 emekçi kadın ve EKK temsilcisi 3 kadının katılımıyla, canlı bir atmosferle gerçekleşti. Toplantıya katılmak istediğini daha önce bildirmiş olan pek çok işçi kadını ise, beklenmeyen cumartesi çalışması sebebiyle toplantıya katılamadı. Toplantıya katılanlar; tekstil işçileri, temizlik sektöründe çalışan emekçi kadınlar, gündelikçi kadınlar ve ev kadınlarıydı. Canlı tartışmalar ve sıcak sohbetler, iki dilde, Türkçe ve Kürtçe sürdürüldü. Zaman zaman, bazı konuşmalar, tam anlaşılması için tercüme edildi.

Toplantı, EKK'nın, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün tarihsel ve sınıfsal anlamı üzeri yaptığı sunum ile başladı. Bu sunumda ayrıca, 3. Ümraniye İşçi Kurultayı anlatıldı, hazırlık çalışmaları hakkında bilgi verildi ve bu çalışmalara güç verme çağrısı yapıldı. Ardından Emekçi Kadın Komisyonlarının hazırladığı "Yaşamın Yarısından Kavganın Yarısına..." isimli sinevizyon izlendi. Sinevizyon gösterimi, emekçi kadınlar tarafından büyük bir ilgiyle karşılandı. Sinevizyonu, gözyaşlarını tutamadan izleyen kadınlar da oldu.

Emekçi kadınlar; kendi yaşamlarından örnekler vererek, iş yaşamında, evde ve toplumda ezilmeyi, sömürülmeyi tartıştılar. Toplantıya katılan 60'lı yaşlarda bir kadın ise, emekçi kadınlara yönelik devlet ve polis terörünü, kendi deneyimlerini paylaşarak anlattı. Sömürüye ve baskılara karşı, birleşmek ve mücadele etmek gerekliliği, toplantıda söz alan bütün kadınlar tarafından ve tekrar tekrar ifade edildi.

Toplantıda konuşulan diğer konular ise; Ortadoğu'da yaşanan halk isyanları ve Türkiye'de düzen partilerinin durumu ile seçimler oldu. Seçimlerde düzen partilerine oy vermemek, örgütlenerek sınıf mücadelesini yükseltme çağrısı EKK tarafından yapıldı. Düzen partilerinin ve özellikle CHP'nin teşhirini yapan konuşmalara, bir emekçi kadın; Bu düzene hizmet eden "iyi insan" olamayacağını, söyleyerek katıldı.

Toplantıda ayrıca, 27 Şubat'ta OSİMDER'de gerçekleşecek olan 8 Mart etkinliğine çağrı yapıldı. Bu etkinliğe ve 6 Mart mitingine çağrı yapan bir bildirinin, birlikte hazırlanmasına ve mahallede dağıtılmasına karar verildi.

Toplantıya katılan bir ev kadını, 6 Mart Pazar günü hep birlikte mücadele alanında olma çağrısını coşkulu bir şekilde ifade etti. EKK'nın örgütlü mücadeleyi yükseltme çağrısı ile toplantı sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Gençliğin devrimci baharını kazanmak için ileri!

Önümüzdeki dönem, yani bahar dönemi, birbiriyle bağlantılı olarak işleyecek iki yönlü bir süreci ifade etmektedir. Gelecek ve özgürlük talebi etrafında örülecek geniş mücadele cephesinin yanında baharın tanıklık ettiği özel tarihsel gündemler de gençliğin devrimci mücadelesinin büyütülmesi için büyük bir olanak sunmaktadır. Bu olanaklar değerlendirilebilirse, bu süreçte yakın zaman öncesine kadar durgun bulunan ve bir süredir bu durgunluğun aşılması yönündeki gelişmelerine tanıklık ettiğimiz gençlik hareketinin büyümesi ve devrimci temellere oturması için önemli kazanımlar elde edilebilecektir.

Bahar dönemi çalışmasının bir yanını gençliğin gelecek ve özgürlük taleplerinin işlenmesi oluşturmaktadır. Gelecek ve özgürlük, geniş gençlik yığınlarını kesen çok temelli sorunlardır. Ancak, bu taleplere sahip çıkmak ve bu ekseninde gençliğin devrimci mücadelesini örgütleyebilmek, kısa bir süre önce yapılanlar gibi birtakım biçimsel etkinliklerle değil, gençliği sürecin öznesi haline getirebilecek kapsamda çalışmaların yürütülmesine bağlıdır. Bu durum devrimci gençlik hareketinin gelişebilmesinin olmazsa olmaz koşullarından biridir. Çünkü aksi durumda, yani geniş gençlik kesimlerinin irade ve inisiyatifine dayanılmadığı, bu kesimlerin mücadelenin öznesi haline getirilmediği yerde, sermayenin saldırılarını püskürtebilecek düzeyde kitlesel ve devrimci bir gençlik hareketi yaratmak mümkün olmayacaktır. Diğer yandan bu, bugün hareketin başına çöreklenerek düzen içi ham hayaller peşinden koşan, hareketi bu tarafa sürüklemek ve bu sınırlara sıkıştırmak isteyen liberal-reformist çizginin yarattığı cenderenin parçalanabilmesinin de temel koşullarından biridir.

Daha önce ilan edilen kurultaylar süreci bu açıdan önemli bir yerde durmaktadır. Yerelerde oluşturulacak taban örgütlenmelerine dayanan ve tam anlamıyla tabanın iradesini açığa çıkaracak olan gençlik kurultayları, gelecek ve özgürlük talebini yüksek sesle dile getiren gençlik kesimlerinin tartışmaya ve birlikte üretmeye olan ihtiyacının karşılanması, bu talepler etrafında örülecek mücadelenin somut biçimler alması ve sermayenin saldırıları karşısında gençlik barikatının kurulabilmesi için önemli bir yerde durmaktadır.

Baharın devrimci günleri gençliğin mücadele ateşini harlayacak!

Böylesi bir tablo ile kendi iç dinamiklerini harekete geçirmeye, kendisini, oluşturulacak bu dinamiklerden doğru örgütlemeye çalışacak olan hareketin devrimcileşmesinde bahar döneminin tarihsel günleri belirgin bir rol oynayacaktır. Baharın devrimci coşkusu ile gençliğin dinamizminin buluşturulması, gençliğin kavga ateşini daha da harlayacaktır. yanı sıra, baharın tarihsel gündemlerinin anlamına uygun olarak işlenmesinin de en uygun yolu da bu olacaktır.

Devrimci baharın tarihsel plandaki ilk başlığı **8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü** olacaktır. Kapitalizmin çifte baskı ve sömürü koşulları karşısında sınıf mücadelesinin özel ve önemli bir alanı olarak boy veren emekçi kadın mücadelesinin sesinin üniversite kampüslerine taşınması, başta emekçi kadınlar olmak üzere işçi sınıfının mücadelesinin üniversitelerde yankılanmasının aracı olacaktır.

Aynı gündem ayrıca, 8 Mart'ı tarihsel anlamından ve sınıfsal özünden kopararak onun ideolojik-politik anlamını düzen sınırları içine hapseden '*genç kadın*' ana temalı anlayışa karşı verilecek mücadeleyi de gerekli kılacaktır. Reformizmin yarattığı yanılsama ve bulanıklığa karşı "*Kadın olmadan devrim olmaz, devrim olmadan kadın kurtulmaz*" denilerek kadın sorununun çözümünün sosyalizmde olduğu vurgulanabilmeli, bu vurgu etkin bir çabaya konu edilmelidir.

Bahar dönemindeki ikinci gündem **16 Mart Beyazıt Katliamı**'dır. 16 Mart 1978'de Beyazıt Meydanı'nda toplanan kitleye karşı sivil faşistleri aracılığıyla gerçekleştirdiği bombalı saldırı ile sermaye iktidarı, yükselen devrimci mücadeleyi katliamlarla bastırmayı amaçlıyordu. O gün Beyazıt'ta 7 devrimciyi katleden devlet Maraş'ta ve Sivas'ta da kan döktü. Yakın zamanda Şerzan'ı ve Aydın'ı da katleden sermaye devletinin bu dönemde yine gençlik üzerine eğildiği açıktır. 16 Mart'ın yıl dönümünde katliamcı devleti teşhir etmek ve güncel baskılar karşısında mücadeleyi büyütme çağrısı ile birleştirmek durumundayız.

Bugün Beyazıt katliamını hatırlamak, lanetlemek ve hesabının sorulacağını söylemek, '80 öncesinde var olan devrimci gençlik mücadelesini yalnızca övünülecek bir tarihsel dönem olarak değil, düzen sınırlarını aşan, yönünü burjuva diktatörlüğünün yıkılmasına ve sosyalizme çeviren bir gençlik hareketinin örgütlenmesi için tarihsel bir deneyim olarak ele almak gibi bir kavrayışla bütünleştirilebilmelidir.

Devrimci baharın mücadele günlerinden diğeri de **21 Mart-Newroz**'dur. Newroz, Kürt halkının on yılları bulan onurlu direnişinin selamlanması, uğruna nice bedeller ödediği haklı ve meşru taleplerinin sahiplenilmesi, "*modern Dehaqlara karşı*" devrim ve sosyalizm mücadelesinin yükseltilmesi gerektiğinin vurgulanması için özel bir fırsattır.

Daha özeldir ise Newroz'da Kürt halkının en meşru taleplerinden biri olan ve içinde bulunduğumuz dönemde önemli bir eşiğe dayanan anadilde eğitim mücadelesinin büyütülmesi önemlidir. Anadilde eğitim gibi bir talebi bile karşılamaya yanaşmayan düzenin Kürt halkına gelecek ve özgürlük sunamayacağı

ortadadır. Bu gerçek kendisini her geçen gün daha açık bir biçimde göstermekte, bu da daha büyük direnişlerle karşılaşmaktadır. Newroz, her defasında sermaye devletinin inkar, imha ve asimilasyon saldırıları ile karşılanan mücadelenin en temel dinamiği olan Kürt gençliğinin devrim ve sosyalizm mücadelesine çağrılması için değerlendirilmelidir.

Baharın bir başka önemli günü de **30 Mart-Kızıldere**'dir. Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın idamlarını engellemek isteyen devrimcilerin, 30 Mart 1972'de Kızıldere'de katledilmeleri sergiledikleri direnişle hafızalarımızda yerini almıştır. Siper yoldaşlığının en ileri örneğinin yaşandığı Kızıldere'de, teslim alınamayan devrimci direniş bir kez daha zafer kazanmıştır. Kızıldere'yi unutturmamak bugün de gençliği hedef alan saldırılar karşısında göğüs gerebilmek ve militan ruhu büyütebilmektir.

Bugünün gençlik hareketinin Kızıldere'den ve bu direnişin kahramanlarından öğreneceği çok şey vardır. Kızıldere, Mahirler şahsında devrimci kimliğin, davaya bağlılığın, direnişin ve siper yoldaşlığının aynası olmuştur. Tüm bunların yanında düzenden ve devletten kopuşun yaşandığı bir döneme ışık tutmaktadır. Kızıldere'de dava için canlarını ortaya koyan bu yiğit devrimcileri anmak, bugün gençlik içerisinde yayılmaya çalışılan liberal-reformist havanın kırılması için mücadele etmeyi de zorunlu kılmaktadır. Reformizm bugün, '71 yılında yaşanan çıkışı etkisizleştirmek, gençliğin onlarca yıl önce gerçekleştirdiği düzen ve devletten kopuşun üzerini örtmek, bugün yaratılan hareketi ise '71 çıkışının gerisine çekmek ve bunu geri sınırlar içerisine hapsedmek istemektedir. Kızıldere'de yaşamını yitiren devrimcilerin anılması ve direnişin selamlanması, reformizmin tüm engellemelerine rağmen devrimci mücadelenin yükseltilmesi çağrısı ve "*Kızıldere son değil, savaş sürüyor!*" haykırışı olacaktır.

Bahar döneminin doruğu ise **1 Mayıs**'tır. İşçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü olarak tarihe geçen 1 Mayıs, kapitalist sömürü egemenliğinde ezilen tüm kesimlerin mücadele günüdür. Geleceği sosyalizmde gören genç komünistler için de 1 Mayıs işçi sınıfı yanında alanlara çıkmanın ve talepleri haykırmanın günüdür. Baharın en ateşli gününde gençlik kitleleri de gelecek ve özgürlük özlemleri için işçi sınıfı ile birlikte mücadeleye çağrılmalıdır.

Gençlik hareketi bu 1 Mayıs'ı gelecek ve özgürlük mücadelesi ile karşılamalıdır. Bahar döneminin başından itibaren yükselteceği gelecek ve özgürlük talebi, doğal olarak, 1 Mayıs'ın da gençlik cephesindeki temel gündemi olmalıdır. Bunun yanında da gelecek ve özgürlüğün sosyalizmde olduğu vurgulanacak, 1 Mayıs'ın kızılığı korunacaktır.

1 Mayıs'ın ardından ise gündemde **6 Mayıs** ve **18 Mayıs** olacaktır. 6 Mayıs 1972'de darağacında ölümsüzleşen Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan ile 18 Mayıs 1973'te ser verip sır vermediği işkence tezgâhlarında katledilen İbrahim Kaypakkaya'nın anılması, tarihin omuzlarımıza yüklediği bir sorumluluk olmakla birlikte, aynı zamanda güncel bir görevdir. Kızıldere vesilesiyle vurgulanan politik eksen, 6 Mayıs ve 18 Mayıs anmaları için de fazlasıyla geçerlidir. Bu üç özel gün de devrim ve sosyalizm mücadelesinin kilometre taşları durumundadırlar ve yüzünü burjuvazinin

iktidarını devirmeye dönen gençliğin önündeki en anlamlı tarihsel örneklerdir.

Baharın coşkusuyla devrimci gençlik hareketini büyötmeye!

Gençlik hareketi cephesinden dolu dolu geçecek bir bahar dönemi duruyor önümüzde. Geçmişin devrimci mirasının ışığında bugünün gelecek ve özgürlük mücadelesini örgütleyebilmek hareketin kaderinin belirlenmesinde tayin edici bir öneme sahip olmaktadır. Bu sürecin hemen arkasından gündeme gelecek olan genel seçimler de baharın kazanımlarıyla, devrim ve sosyalizm mücadelesini büyötmek için önemli bir gündemdir. Zira düzenin ve liberal-reformist anlayışın genel seçimlerle yayacağı düzen içi ve parlamenterist hayallerinin dağıtılmasına baharın devrimci havasında gelişecek bir gençlik hareketi de önemli bir dayanak

olacaktır.

Bahar dönemi ve bu dönemin getirdiği devrimci görevler, genç komünistlerin sorumluluklarına da işaret ediyor. Düzenin ve reformizmin saldırıları karşısında devrimci gençlik hareketini büyötmek, gençliği devrim ve sosyalizm davasına kazanmak gibi temel bir sorumluluk duruyor karşımızda. Bu sorumlulukların bilinci ile güne yüklenelim, kavganın ve gençliğin devrimci baharını yaratalım.

Genç komünistler için baharın tüm yoğunluğu ile birlikte dinamizmi ve devrimci ruhu yerel örgütlülüklerimizi güçlendirmek, kitle ilişkilerimizi yaygınlaştırmak ve politikalarımızı alanlarda etkin bir biçimde hayata geçirebilmek için değerlendirilmelidir. Düzenin saldırıları ve reformizmin tarihsel ayak oyunu karşısında kampüslerde mücadelenin kızıl bayrağını yükseltelim.

6 Nisan 2008 | Kadıköy

“Baskılara son!”

1 Mayıs 2008 | İcili Aqos öüü

Gül protestosunda gözaltı terörü

Üniversitelere içi boş nutuklar atmak için gelen düzen sözcüleri devrimci ve ilerici öğrencilerin hedefi olmaya sürdürürken, düzen cephesinin bu protestolara dönük tahammülsüğü de artarak devam ediyor.

Abdullah Gül'ün Mersin Üniversitesi'ne 22 Şubat günü gerçekleştirmek istediği ziyaret nedeniyle yine öğrencilere dönük gözaltı terörü öne çıktı. Gül'ün üniversitelere yapacağı ziyareti protesto etmek için Çiftlikköy Kampüsü'ndeki rektörlük binası önünde toplanarak eylem yapan öğrencilere polis saldırdı.

Aralarında Genç-Sen'lilerin ve Öğrenci Kolektifleri üyelerinin de bulunduğu devrimci ve

ilerici güçler, Gül'ü üniversitelerinde istemediklerini sloganlarla haykırdılar. Öğrencilerin haklı ve meşru protestosuna tahammül edemeyen sermayenin kolluk güçleri, gaz bombaları ve tazyikli su eşliğinde öğrencilere saldırdılar. Çevik kuvvet polislerinin saldırısı sonucu 42 öğrenci yaka paça gözaltına alındı.

Öte yandan, devrimci ve ilerici öğrencilerin protestosu sonucu Abdullah Gül programını iptal etmek zorunda kaldı.

Yüksekova'da baskılara karşı yürüyüş

Yüksekova'da öğrenciler 22 Şubat günü kitlesel bir yürüyüş gerçekleştirerek baskıları protesto ettiler.

Cengiz Topel Caddesi üzerinde toplanan dersane ve lise öğrencileri Özgürlük Meydanı'na yürüdü. “Em zimanê zikmakî dixwazin”, “Öğrenci tutuklamalarına son” pankartlarının açıldığı eylemde “Silah gölgesinde eğitim istemiyoruz”. “Anadilde eğitim istiyoruz”, “Silaha hayır kaleme evet”, “Okullarda polis istemiyoruz” dövizler taşıdı. Meydana gelindiğinde 5 dakikalık oturma eylemi yapıldı.

Basın açıklamasında Türkiye dışında polisin eğitime bu kadar bulaştığı hiçbir ülkenin olmadığı dile getirildi. Üniversitelerin yanı sıra ilk ve orta öğretimlerde de polisin etkisi arttığı ifade edilirken Milli Eğitim Bakanlığı'ndan Milli Eğitim Müdürlüklerine gönderilen belgelere dikkat çekildi. Polise ajanlık yapacak öğrencilerin seçilmesinin istendiği bu belgelerle ajanlaştırma faaliyetlerine vurgu yapıldı.

Eskişehir'de soruşturma terörü

Eskişehir'de Anadolu ve Osmangazi Üniversiteleri yeni döneme yine soruşturma terörü ile başladı.

Osmangazi Üniversitesi Rektörlüğü aralarında 1 Ekim Gençliği okurunun da bulunduğu birçok öğrenciye soruşturma açtı. Bu soruşturma bildirimleri öğrencilerin kendileri yerine ailelerine yollanarak, devrimci öğrenciler üzerinde aile baskısı oluşturulmaya çalışıldı. Devrimci öğrencileri yıpratma girişimlerine bir yenisini eklemiş oldu.

Anadolu Üniversitesi Rektörlüğü de dönemin başlamasıyla soruşturma saldırısına kaldığı yerden

devam etti. Muğla'da polis kurşunu ile katledilen yurtsever öğrenci Şerzan Kurt davası duruşmasının olduğu gün adliye önünde gerçekleştirilen eyleme katıldıkları gerekçesiyle biri Ekim Gençliği okuru olmak üzere 7 öğrenci hakkında soruşturma açıldı.

Aynı eylem üzerinden Eskişehir Savcılığı da “Kürtçe slogan atmak”, “marş okumak” gibi gerekçelerle KCK propagandası yapıldığı iddiasıyla soruşturma başlattı. Bu soruşturmalar da öğrencilerin ailelerine bildirildi.

Ekim Gençliği / Eskişehir

Ankara'da Ekim Gençliği faaliyeti

Ekim Gençliği okurları 17 Şubat Ankara Üniversitesi Gölbaşı Kampüsü'nde Ekim Gençliği satışı gerçekleştirerek gençliği mücadeleye çağırdı. Satışın başlamasından kısa süre sonra ÖGB'ler çalışmaya müdahale etmeye çalıştı.

Ekim Gençliği satışı yapan öğrencilere ÖGB, satışın izinli olup olmadığını sordu. Ekim Gençliği okurları ise bunun meşru bir hak olduğunu ve bunun için izin almaya gerek olmadığını belirttiler. ÖGB fiziki müdahalede bulunmaya çalışırken, çevredeki öğrenciler ise standı savunarak derginin meşru olduğunu ve satılabileceğini belirttiler. Bu tartışmalar sürerken öğrenciler de dergi almaya devam etti. Ekim Gençliği okurları ise ajitasyon konuşmalarıyla ÖGB'leri teşhir etti. Çevredeki öğrencilerin de basıncıyla ÖGB ayrılmak durumunda kaldı. Dağıtım ise öğrencilerin dersler girmesinin ardından sona erdi.

18 Şubat Cuma günü, Cebeci Kampüsü'nde stant açan Ekim Gençliği okurları burada hukuk öğrencilerine ve eğitim fakültesi öğrencilerine dergilerini ulaştırarak öğrencilerle sohbet etme fırsatı yakaladı. 21 Şubat Pazartesi günü ise Hacettepe Üniversitesi'nde stant açan Ekim Gençliği okurları stantın açılması ile birlikte ÖGB şeflerinin müdahalesi ile karşılaştı.

Okulda stant açılmayacağını belirten ÖGB şefi “bari ilk günden açmayın yarın açsaydınız” diyerek acizliğini gösterdi. Buna karşı ne zaman stant açıp açılmayacağını onlara sormayacaklarını söyleyen Ekim Gençliği okurlarının bu sözleri üzerine ÖGB “Ben uyarımı yaptım, sonra görüşürüz” tehdidiyle oradan ayrıldı. Yaklaşık 2 buçuk saat açık duran stantta 8 Mart bildirilerinin dağıtımı ve Ekim Gençliği'nin dağıtımı gerçekleştirildi. Ayrıca iş cinayetlerinin son bulması için başlatılan kampanya çerçevesinde imza toplandı.

Kimi öğrenciler stant yasağının delinmiş olmasına ve okulda standın açık olmasına sevindiklerini belirttiler. Dağıtımlarda 20 Ekim Gençliği satışı yapıldı.

Ekim Gençliği / Ankara

İnce ve Erpak serbest bırakıldı

Sınıf devrimcileri Onur İnce ve Hızlan Erpak tutuklandıktan 6 ay sonra çıkarıldıkları duruşmada serbest bırakıldılar. Emre Azapçı, Özgür Karagöl, Özgür Aydın, Hüseyin Ünal, Ozan Uzun, Tuba Tavlı, Onur İnce ve Hızlan Erpak'ın yargılandığı davanın ilk duruşması 22 Ocak günü Ankara 12. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü. Duruşmada sınıf devrimcilerinin tutuksuz yargılanmasına karar verildi. Ankara ve İstanbul'da gerçekleştirilen eylemlerle tutuklama terörü protesto edildi.

Ankara

Duruşma öncesinde **BDSP**, Devrimci Proletarya, **EHP**, Kaldıraç, **Partizan**, **YDG**, **DHF** ve 78'liler Girişimi adliye önünde basın açıklaması gerçekleştirdi. "Baskılar tutuklamalar bizi yıldıramaz!" ozalitinin açıldığı eyleme 100 kişi katıldı.

Açıklamada egemenlerin bu keyfi saldırılarının, baskı ve terörünün ilerici ve devrimcileri yıldıramayacağı söylendi. İşçilerin, emekçilerin, Kürt halkının haklı ve meşru taleplerinin savunulmaya devam edileceği, devrimci siyasal faaliyete engel olunamayacağı vurgulanarak, "*Baskı, terör ve komplolar sökmedi ve sökmeyecektir!*" denildi.

Son 1 yıl içerisinde yaşananlar saldırılara dair örnekler verilen basın açıklaması bittikten sonra Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu'nun dinletisi eşliğinde halaylar çekildi. Halayların ardından eylem sloganlarla bitirilirken duruşmayı izlemek için mahkeme salonuna geçildi.

İstanbul

BDSP tarafından Taksim Tramvay Durağı'nda bir eylem gerçekleştirildi. "Faşist baskı ve terör sökmedi sökmeyecek! Yargılama durdurulsun, sınıf devrimcileri serbest bırakılsın! / BDSP" pankartının açıldığı eylem sloganlarla başladı.

Ankara'da görülen bu davanın tümüyle siyasi olduğu vurgulanırken, savcılığın polis fezlekesinin bir türevi olan iddianamesinin herhangi bir kanıtı ihtiyacı duyulmadan tümüyle siyasi gerekçelere dayalı olarak hazırlandığı söylendi. Savcılığın sınıf devrimcilerine ceza gerekçesi yaptığı "örgüt üyeliği ve propagandası" bakımından ortada maddi bir delil bulunmadığı belirtildi. "Zaten bulunmasına da ihtiyaçları yoktur" denilerek, sermaye hükümeti AKP'nin "demokratikleşme" adı altında hazırladığı yasaların, devrim ve sosyalizmden bahsetmeyi, devleti protesto

etmeyi "örgüt propagandası" saydığı ve "örgüt üyesi gibi davranmak" adı altında yılları bulan cezalar öngördüğü dile getirildi.

Kölelik düzenini korumakla mükellef yargıçların Ankara'da, "yeni bir dünya ve yeni bir kültür" diyen sınıf devrimcilerini yargılamaya kalktığı söylenildiği açıklamada, bunun için Mamak'ta bir mücadele mevzisi olan Mamak İşçi Kültür Evi'nin çalışmalarına ve onun tarafından yıllardır örgütlenen Mamak Kültür Sanat Festivali'ne engel olunmaya çalışıldığı ifade edildi.

"Biz de bu 'suça' ortağız!"

Açıklamanın ardından yapılan konuşmada, sermaye devletinin işçi ve emekçilere dönük saldırılarını daha da derinleştirdiği bu süreçte, ilerici ve devrimci güçlere de azgınca saldırıldığı söylendi. BDSP'nin de böylesi saldırılarla ilk defa karşı karşıya kalmadığı, son olarak BDSP çalışanı Cahit Atalay'ın IMF-DB protestolarına katıldığı için tutuklandığı hatırlatıldı. Fakat işkence tezgahlarının, zindanların ya da tutuklamaların devrimci mücadeleyi engelleyemeyeceği söylendi.

Eyleme EHP de destek verdi.

Kızıl Bayrak / Ankara - İstanbul

Cumartesi Anneleri: "Peşinizdeyiz"

308 haftadır kayıplarının akıbetini soran Cumartesi Anneleri, bu hafta Mehmet Meşe ve Abdülkadir Kurt'un unutulmaması ve faillerinin yargılanması için Galatasaray Meydanı'ndan yetkililere seslendiler. Oturma eylemi ve basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Galatasaray Lisesi önünde biraraya gelen Cumartesi Anneleri "Failleri belli kayıplar nerede" pankartı ve gözaltında kayıpların fotoğraflarını taşıdılar. Basın açıklaması öncesinde kayıplardan Hüseyin Taşkaya'nın kızı Serpil Taşkaya ve eşi Sultan Taşkaya söz aldılar.

Konuşmaların ardından basın açıklamasını İHD Genel Merkez Yöneticisi Selma Güngör

gerçekleştirdi. "*Evlatlarımızı, eşlerimizi, anne-babalarımızı, kardeşlerimizi kazanlarda yakanlara, asit kuyularına atanlara, toplu mezarlara gömenlere 'peşinizdeyiz' dedik*" ifadeleriyle açıklamaya başlayan Güngör, kayıplarını unutmayacaklarını belirtti. Mehmet Meşe ve Abdülkadir Kurt'un unutulmaması ve faillerinin yargılanması için savcılara ve yöneticilere seslendiklerini söyleyen Güngör, o dönem başbakan olan Tansu Çiller, İçişleri Bakanı Nahit Menteşe, Ohal Valisi Ünal Erkan, Genel Kurmay Başkanı Doğan Güreş'in, Kurt'un öldürülmesinden ve Meşe'nin kaybedilmesinden sorumlu olduklarını vurguladı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Devrimcilere yönelik devlet terörü

Sermaye devleti devrimci ve ilerici güçlere dönük faşist baskı ve zorunu tırmandırmaya devam ediyor.

Halk Cephesi'ne gözaltı saldırısı

18 Şubat günü İstanbul'da Gülsuyu Mahallesi'nde Halk Cephesi'ne dönük çevik kuvvet ve helikopter eşliğinde operasyon düzenlendi.

Gülsuyu-Gülensu Haklar Derneği ve bazı evlere baskınlar yapılırken, dernekte yaklaşık 4 saat boyunca arama yapıldı. Baskınlar sonucunda 14 kişi gözaltına alındı. **Serkan Sülü** isimli dernek çalışanı ise üçüncü katın balkonundan polisler tarafından aşağıya atıldı.

Baskın haberinin alınmasının ardından Halk Cephesi, ESP, PDD, Partizan dernek önünde toplanarak sloganlar eşliğinde Heykel Meydanı'na yürüyüş gerçekleştirdi. Yürüyüş boyunca ajitasyon konuşmalarıyla baskınlar teşhir edildi.

DHF'ye devlet terörü

23 Şubat günü Adana, Mersin, Antakya, Zonguldak, Amed ve İstanbul'da gerçekleştirilen ev ve kurum baskınları sonucu çok sayıda devrimci gözaltına alındı. Operasyon talimatının Adana'daki bir mahkeme tarafından verildiği belirtilirken, bu çerçevede diğer illerden gözaltına alınan devrimciler Adana'ya götürüldü.

Operasyonlarda Halkın Günlüğü Gazetesi Yazı İşleri Müdürü Hıdır Gürz ile birlikte çok sayıda DHF, Demokratik Kadın Hareketi (DKH), Demokratik Gençlik Hareketi (DGH) ve Yeni Demokratik Sendikalar Birlik (YDSB) çalışanı gözaltına alındı.

Hasta tutsaklara özgürlük eylemi

Adana'da her hafta "Hasta tutsaklar serbest bırakılsın" talebiyle yapılan eylemlerin 82.'si 19 Şubat günü İnönü Parkı'nda gerçekleştirildi.

Basın açıklamasında, sömürü üzerine kurulu bu düzende hapisanelerin baskı ve imha politikasının uygulandığı yerlerden biri olduğu, siyasi iktidarın dışarıda teslim alamadığı ve susturamadığı kendine muhalif her sesi, dört duvar arasına kapattığı belirtildi. Hapishanelerde tecrit ve diğer işkence uygulamalarının hüküm sürdüğü ve bu işkence yollarından en önemlilerinden birinin de hasta tutsakların tedavilerinin engellenmesi olduğu vurgulandı. Hapishanelerde 500 civarında hasta tutuklu ve hükümlünün ölüm sınırında olduğu ifade edilirken, son dönemde tedavisi engellenen hasta tutsakların durumu hakkında bilgi verildi.

Basın açıklaması, hasta tutsakların serbest bırakılması mücadelesine destek olma çağrısı ile bitirildi. Açıklamanın ardından İHD Genel Sekreteri Emrah Seyhanlıoğlu kısa bir konuşma yaptı. Ardından 5 dakikalık sembolik oturma eylemi gerçekleştirildi.

Eylem, BDSP, İHD, BDP, ESP, ODAK, Devrimci Proletarya, Halk Cephesi, Emek ve Özgürlük Cephesi, Tuhaş-Der tarafından örgütlendi.

Kızıl Bayrak / Adana

Mücadele Postası

Ekmek ve onur için...

Dünya tarihi devamlı ezen ve ezilenin mücadelesine tanıklık etti. Koskoca destansı tarihimiz yenilgilerle de doludur. Ama yenilsek de başımız hep diktir. Bu savaşım, bu mücadele bitmeden tükenmeden devam etmektedir.

Bir filmden alıntı yaparak devam etmek istiyorum: "Bu maskenin altında kastan ve kemikten fazlası var. Bu bedenim altında bir fikir var ve fikre kurşun işlemez." İşte bunun için en zor şartlarda bu savaşı sürdürüyoruz.

İnsanlar kendi yaşadıklarından neden bir şeye karşı çıkması gerektiğini anlıyor. Yaşadığımız toplumda türlü türlü haksızlıklarla koşullar kendi devrimcilerini yaratmaya devam ederken sessiz kalmanın artık ne faydası var bize? Durmadan çalışan, ama yine de aç kalan biz değil miyiz? Alınlarımızı patronun kasasına kilitleyen zihniyeti yaratan elbette biz değiliz. Ama emeğimize sahip çıkmayarak yine bu sistemi ayakta tutan bizler oluyoruz. Çünkü en ufak başkaldırımımızda cop, gaz bombası, yağlı kurşunlar ile karşılık veriliyor. Biz ise bu durumda sessiz kalıp sadece karnımızı, çocuklarımızın karnını doyurmak için mücadele ediyoruz. Ekmek mücadelesi diyoruz adına da.

Ama böyle yaparak kölelik zincirlerimize mahkum oluyoruz. Ekmek mücadelesi derken, sonuçta ekmeğimizden oluyoruz. Öyle ki, "Aldığımız maaş yetmiyor" deyip mesailere kalıyoruz. Ek işler yapıyoruz. Yani insanca yaşamak için yaşamımızı patrona satıyoruz. Sigortasız, güvencesiz çalışıyoruz, ölüm ve işsiz kalma tehlikesi ile yüz yüze çalışıyoruz. Bir şeyler yapmamız gerektiğini biliyoruz, ama yine de sadece çalışıyoruz.

Dünyaya baktığımızda Ortadoğu işsizlik yüzünden kaynıyor. İnsanlar baskı ve zulme doydıkları için amansız bir mücadele veriyorlar. Örgütlü olarak başlayan bir hareket değildi, ancak diktatörleri devirebilme gücünü gösterdiler. Eylem içinde örgütlendiler.

Ülkemizde ise örgütsüzlük örgüt olmuş. Ezenlerin ekmeğine yağ sürmekten başka bir şey yapmıyoruz. Hayatlarımız çalınıyor sessiz kalıyoruz. İnsanlığımızı

unutuyoruz, ama yine de sessiz kalıyoruz. Açlıkla terbiye edilen bir toplumun bir lokma ekmeğinden başka kaybedecek neyi var? Son nokta o bir lokma ekmeğin mi olacak? Geleceğimiz, yaşam standartlarımız çok mu iyi? Ölümü her gün ensemizde hissederek yaşarken vereceğimiz mücadelede ölmekten mi korkacağız? Bizi, bedenimizi, ruhumuzu esir alan her kötü şeye karşı çıkmamız gerekmiyor mu artık? Çocuklarımızın gülerken geleceğe bakması bize niye bu kadar zor geliyor? Endişeli gözler ile umutsuz ve hep en iyi ihtimalleri düşünerek yaşamak daha mı iyi? Bu soruların cevabı "Hayır!" olmalı, ama kendini düşünen bir insan, sadece kendi gemisini düşünen bencil bir insan olur. O gemi de batarsa bir hiç olur. Biz bu insan tipi olmamalıyız. Çünkü biz burjuvazinin istediği insan kalıbının içine giremeyecek kadar büyük bir sınıftır.

Kapitalizmi, yaydığı salgın hastalıkları, ölen onlarca insanı, işsiz kalıp cinnet geçiren bir aileyi, ölümü kurtuluş olarak gören dar boğazdaki emekçiyi, fabrikada kriz bahanesi ile işten kovulan bir işçi kadının gözünden bakamaz böyleleri. Çünkü bireyci ve egoisttir. İçinde biraz da olsa duyarlılık olan, bir patlamada 20 kişinin hayatına mal olan kazayı patronların işlediği bir cinayet olarak görür. Sanki kendinden bir parçaymış gibi, dünyada en çok sevdiği kişiyi kaybetmiş gibi öfkelenen, öfkelerini dışarıya burjuvaziye tokat gibi haykıran insanlardan değildir onlar.

Yaşadıklarımız bizi sindirmemeli. Bizler ne için yaşarız? İnsanlığımız için, onurumuz için ve en güzel elbisesi kirli iş tulumlarımızla, burjuvazinin lekelerinden uzak dururuz.

Bizim bayrağımız işçi bayrağıdır. Ekmek için başlayan mücadelemiz sistemi yıkmaya kadar gidecek olan mücadelemizin sadece ilk ayağı olacaktır. Bizim yaşam mücadelemiz, insanca çalışmaya, insanca yaşamaya gidecek olan yolun başlangıcı olacaktır. Sınıf mücadelesini yükselterek burjuvaziyi titretmesini bilmeliyiz.

Sınıf bilinçli metal işçisi bir kadın

Ümraniye'de Kızıl Bayrak satışı

BDSP'liler, Kızıl Bayrak gazetesini Ümraniye'deki işçi ve emekçilere ulaştırmaya devam ediyor.

Bu çerçevede, **İMES A Kapısı önünde** her Pazartesi sabahı işe giriş saatinde yapılan gazete satışına devam edildi. "Çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmde / BDSP" şiarlı önlüklerle gerçekleştirilen gazete satışında, MESS grup TİS sürecinde grev kararlılığını ortaya koyan metal işçilerinin onurlu mücadelesine omuz verme çağrısı yapıldı. İşçiler tarafından ilgiyle karşılanan gazete satışı sırasında güncel gelişmelere ilişkin sohbetler de gerçekleştirildi.

MESS grup TİS sürecinde alınan grev kararını fabrikalarına asan Birleşik Metal-İş üyesi **ABB işçilerine** de 21 Şubat Pazartesi günü Kızıl Bayrak

gazetesi ulaştırıldı. 15.30-16.00 saatleri arasındaki vardiya değişimi sırasında gerçekleştirilen gazete satışı ABB işçileri tarafından da ilgiyle karşılandı. Önlüklerle yapılan gazete satışında işçilere bu mücadele kararlılığını büyütme ve sonuna kadar devam ettirme çağrısı yapıldı. Faaliyetin sonlarına doğru ihbar sonucu alana gelen ve gazete satışını engellemeye çalışan sivil polislerin tutumu alınan kararlı tutumla boşa düşürüldü.

BDSP'liler aynı gün Sarıgazi Meydanı'nda Kızıl Bayrak gazetesini emekçilere ulaştırdılar. Birçok güncel gelişmeye ilişkin ajitasyon konuşmalarının gerçekleştirildiği gazete satışı sırasında, özellikle metal işçilerinin grev sürecinden bahsedilerek bu mücadeleyi sahiplenme çağrısı yapıldı.

Sendikaya tahammülsüzlük

Bursa Demirtaş Organize Sanayi Bölgesi'nde (DOSB) bulunan Gürsoy Şirketler Grubu'na bağlı ME-PAR Nakliyat'ta örgütlenen Türkiye Motorlu Taşıt İşçileri Sendikası (TÜMTİS) işten atma saldırısına karşı direniş başlattı.

ME-PAR Nakliyat patronunun, 8 öncü işçiyi işten atmasına karşı 23 Şubat günü ME-PAR Nakliyat önünde basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklamada, ME-PAR Nakliyat'ın yükseklik kapasitesi belli olmasına rağmen bu kapasiteyi aşarak sürücülerini tehlikeli araç kullanmaya zorladığı, günlük sigorta yapması gerekirken bunu yapmadığı ve oluşan zararı işçilerin ücretlerinden kestiği söylendi. Gidilecek kilometreye göre verilmesi gereken yakıtın eksik verildiği, işçinin, yakıt parasını kendi cebinden karşıladığı ifade edildi. Mesai ücretlerinin de ödenmediği vurgulandı.

Eyleme katılan Türk-İş 8. Bölge Temsilcisi Sabri Özdemir ve KESK Dönem Sözcüsü Süleyman Ayyıldız da bu mücadelede ME-PAR işçisinin yanında olduğunu vurguladılar.

Açıklamaya KESK ve Türk-İş'e bağlı sendikalar, Ambar işçileri, Emniyet Onur Taşımacılık işçileri, BDSP ve ÖDP destek verdi.

ME-PAR Nakliyat, 1976 yılından beri otomobil firmalarıyla çalışıyor, yurtiçi ve yurtdışı kara taşımacılığı alanında faaliyet gösteriyor. Kölelik koşullarında çalışan ME-PAR işçileri çalışma saatlerinin fazla olması, hafta tatili haklarının gasbedilmesi ve bayram mesailerinin ödenmemesi gibi sebeplerle sendikaya yöneldi.

Kızıl Bayrak / Bursa

Tepe Denizcilik'te direniş

Ücret alacakları ve güvencesizliğe karşı 18 Ocak günü direnişe başlayan Tepe Klima Denizcilik işçileri direnişlerinin 35. gününde işyeri önünde direniş çadırı kurdular.

Limter-İş üyesi 9 işçi, 21 Şubat günü Tuzla'daki fabrika önünde kurdukları direniş çadırıyla kararlılıklarını dile getirdiler. Birleşik Metal-İş Sendikası üyeleri de işçilere destek verdi.

İşçiler dayanışma çağrısı yaparken, taleplerinin kabul edilmemesi durumunda başta açlık grevi olmak üzere çeşitli eylemlere başvuracaklarını ifade ettiler.

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Kemalpaşa Mh. Otel Asya yanı Vural Apt. No:2 D:3 İzmit
/ KOCAELİ

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Ontex işçileri sömürüye ve ihanete karşı direnişte!

Ontex

canbebe

en
harper

ped

**Dayanışmayı
büyütelim!**

CAN
BEBE

HELEN
HARPER

CAN
BEBE

İŞİMİZİ GERİ İSTİYORUZ

YASASIN

ONLUDU DİRENİŞİMİZ